Corina Chiriac

CĂUTÂND IUBIREA

DEDICATIE

Cuvintele care formează această carte, sunt dedicate tuturor acelora care, exact ca mine, nu ştiu, au uitat, sau nu mai cred că au aripi mari sub samarul peticit. Două, patru, opt sute treizeci şi trei…

Să ne uităm cu atenţie la aripi.
Căci marginea penelor de la aripile oricărei păsări, sunt alcătuite întocmai ca lamele tăioase ale unui cuţit. Chiar la aripi cărora le-a fost tăiată marginea exterioară ca să nu mai zboare pasărea din ogradă…
Penele aflate la marginea oricărei aripi întinse, stau aliniate, ca un set de cuţite de calitate. Alături, umăr la umăr.
Ca un escadron de sodaţi marini în misiune .
Gata de luptă, aşteptînd porunca " Spre victorie !".
Aceste neştiute aripi spirituale cresc din nou dacă au fost tăiate, se pot reface dacă sunt încurajate, se pot întinde în funcţie de vrere şi străbat prin tăiere cocoaşa frustrării, paltonul jigărit al inhibiţiei amare din suflet, găurile negre din cosmosul necazurilor…
Pot ajunge pînă la Soare iar de acolo, pot zbura tot mai departe…

Oare de asta Îngerii sunt reprezentaţi întotdeauna cu aripi ?Pentru ca să ne amintim că putem zbura mai ales cu gîndul cel bun ?

Aruncate cu adevărată dorinţă de izbîndă în adversitate, cuţitele exterioare ale marginilor de aripi, pot tăia însăşi mlaştina verticală a deznădejdii.

Aceste cuvinte, ne sunt dedicate tuturor acelora care avem nevoie să credem că lama cea mai victorioasă de cuţit, este forţa pozitivă a inimii luptătoare din noi, altoită la adevărul posibilităţilor înconjurătoare.
Acea forţă încăpăţînată, aparent pînă la absurd, în a insista să –şi argumenteze dreptul la reuşită. La demnitate. La convingeri. La pacea interioară. La fericire. În ciuda oricărei adversităţi.
Cu preţul oricărui efort.
Chiar cu preţul unei mici răzvrătiri.
Forţa, tăria, încrederea că vom învinge, e în aripile din noi pe care, dacă e nevoie, trebuie să le obligăm să se dezmorţească şi să exerseze la orice vîrstă , să-şi ia poziţia corectă de zbor …
Dacă am mai zburat, ne vom aminti.
Dacă nu, vom învăţa.
Iar dacă nu le putem convinge altfel, le vorbim.

Stăm de vorbă cu fiecare pană, cu fiecare aripă în parte. Le povestim cum au făcut alţii de-au zburat iar cuvintele noastre prietenoase, aliniate şi sigure le vor da, poate, idei , impermeabilitate şi curaj .

Cu lecţiile bine făcute , sensibilitatea sub greutatea căreia ne putem prăbuşi tocmai cînd ne e lumea mai dragă, îşi poate întinde larg aripile şi zburînd, se poate transforma în forţa cu care vom ajunge sus la uşa tăriei Cerului : bateţi cuviincios şi zîmbiţi vă rog: Cineva ne va deschide !

Paginile viitoare sunt de asemeni dedicate unor mari personalităţi umane, a căror existenţă mi-a influenţat pozitiv Sensibilitatea, Creativitatea, poate însăşi modelarea Sentimentului din sufletul meu.

Desigur, le sunt dedicate părinţilor şi prietenilor mei care desfăcînd larg aripile eternităţii, au zburat deja către o Veşnicie activă : cu dragoste statornică, mă vor inspira din preaplinul talentului cu care ne-au încîntat şi atunci cînd erau personal, alături de noi.

Dumnezeu să ne lumineze pe toţi, indiferent de care parte a Cortinei celei Mari ne aflăm. Atunci, vom fi ajutaţi. Amin.

BUSCANDO L'AMOR.
CĂUTÎND IUBIREA.

MOTTO.

"Visul este o formă umană de nesupunere în faţa unui destin ostil. Pentru cei docili, curajul de a visa, e o formă de nebunie inutilă . Pentru cei nesupuşi, trebuinţa de a visa este singura formă de supravieţuire."

Corina Chiriac.

Să presupunem că un om e nemulţumit de concluziile existenţei sale dintr-o anumită perioadă a vieţii. Să mai presupunem că acel om e un actor. Într-o zi, cumpără un DvD: să zicem, filmul "Cidul" cu splendida Sofia Loren . Pe măsură ce rulează filmul, se relaxează, se simte bine dar filmul se termină la un moment dat. Îl mai pune odată. Şi încă odată. Înţelege că starea de Bine pe care o încearcă, devine o dependenţă emoţională dar, e prea tîrziu : visează la cum ar fi, dacă el s-ar întîlni cu Sofia Loren şi între ei s-ar naşte o preafrumoasă poveste de iubire !
Şi-aşa cum inima începe să bată mai repede cînd scade tensiunea arterială din corp, sufletul lui nemulţumit, a început deja să fabrice o frumoasă poveste de amor , care nu se poate realiza niciodată.
Înţelege că s-a îndrăgostit de propria lui invenţie ca de un drog care l-a prins. Înţelege, dar nu se culcă seara pînă cînd nu-şi revede scenele preferate şi nu-şi bea cafeaua de dimineaţa pînă cînd nu aşează cu două degete un pupic pe ecranul televizorului.
Speranţa din povestea lui de iubire e absolut absurdă.
E chiar ridicolă .
Dar pe el îl ajută să iasă din nemulţumirea vieţii pe care o duce.
Uită că nu are roluri, că l-a părăsit prietena pentru că e sărac şi că puţinii bani pe care i-a strîns se termină cu fiecare pîine cumpărată .
Uită de orice nefericire , încărcîndu-se de un Bine absolut nou, neaşteptat şi cu atît mai special cu cît inventata lui poveste de iubire este un Ideal de Neatins. În realitate, chiar dacă el s-ar putea apropia de ea să-i facă declaraţia de amor care-i umple viaţa, d-na Loren i-ar da cel mult un autograf. Poate i-ar mulţumi pentru flori şi i-ar zîmbi . Atît.
El ştie că fantezia lui amoroasă este doar un Ideal de neatins.
Totuşi, nu-şi doreşte altceva decît să fie lăsat să viseze.
Îşi ia dreptul să viseze nestingherit. Şi are dreptate să fie fericit.

Un Ideal imposibil nu poate dezamăgi. Un Ideal imposibil nu te va contrazice în nici un fel : trăieşti perfecta poveste de amor dintre tine şi un Vis. E dreptul fiecăruia dintre noi de a visa cu ochii deschişi, deoarece un ideal de neatins nu te va părăsi niciodată. Dacă tu nu-l părăseşti, Idealul va călători cu tine prin viaţă, braţ la braţ.

În fond, contează că în Timpul necunoscut nouă, al lui Dumnezeu, undeva între Universurile Paralele ale Cosmosului, tu eşti sincer îndrăgostit . Contează că produci, hrăneşti, adăposteşti şi trimeţi această iubire sufletească sinceră, ca pe un meteorit, către îndepărtata constelaţie în care străluceşte Steaua…
Contează că Dragostea din sufletul tău străbate cu bine spaţiile întunecate dintre Lumi şi că astfel se reumple Cosmosul de Amor.

Şi întrucît nimeni nu-ţi poate răpi fericirea asta , acest Bine neobişnuit va continua să trăiască în propriul său cocon ascuns în inima ta, ca un prea frumos viitor fluture. Iar crisalida de fluture din visul tău perfect de iubire , nu are decît să iasă din cocon, să-şi usuce aripile la soarele sinceritaţii şi să zboare nederanjat prin gîndurile tale cele mai frumoase.
Tocmai faptul că idealul de care te-ai îndrăgostit este de neatins, face ca iubirea din sufletul tău să fie perfectă.

Fabulînd mai departe, se poate ca încărcat cu Binele absolut al tainicului tău vis, oricare dintre noi , să recapete curajul pierdut şi să repornească într-o zi la drum.
Întocmai ca ipoteticul personaj din această dizertaţie, te întorci cu faţa către fereastra Speranţei. O deschizi şi tragi aer adînc în piept.
Întocmai ca un actor care sperînd din nou, porneşte către agenţiile de impresariat artistic ce–i aruncaseră fotografiile de reclamă la gunoi.
Cineva observă o lumină specială pe faţa lui, e impresionat de acea lumină şi-i propune un rol. Plin de perfecta iubire din idealul său de neatins, va juca extraordinar; îl vor remarca şi criticii şi publicul şi spectatoarele. Se poate naşte astfel o nouă stea. Va apărea o nouă prietenă în viaţa lui, care va deschide cu chei potrivite uşa noii sale vile. O nouă viaţă plină de Bine, se poate naşte din Binele unui vis imposibil.
Pentru că de fapt, cineva a întîlnit Iubirea.
Cineva a făcut contact cu sincera senzaţie de a fi îndrăgostit.
Cineva a atras spre el Bine, din Binele lui Dumnezeu. Şi iubindu-şi starea de Bine din iubire, a dăruit iubire însăşi neşansei prin care trecuse. Iar neşansa, ca orice femeie dificilă, nu rezistă în faţa stării de dragoste reală : se flatează, se înmoaie, se transformă în cea mai

docilă amantă. De aceea, începe să-l laude, să-l apere, să-l sprijine pe însuşi insul pe care tocmai îl prigonise.
Nu spun că trebuie să fie aşa. Nu spun nici măcar că este aşa.
Dar spun că se poate , foarte rar, să se întîmple şi aşa. Spun că e uneori util să te laşi în braţele unui Vis splendid, fie el şi de neatins.

Sigur, o să-mi spuneţi că e o nebunie ce spun eu aici, iar eu nu voi contrazice pe nimeni !

Reversul acestui mecanism de autoinjectare cu Iluzie frumoasă, este că poţi refuza apoi realitatea. Că poate să nu-ţi mai placă nimic în jurul tău. În realitate, nici tu nu eşti la înălţimea Idealului tău . Nu eşti cu nimic mai bun decît oricare alt ins . Şi-atunci, te vei uita cu îngăduinţă la tot ce este la fel de imperfect ca şi tine în jur şi vei încerca să ajuţi, cu Binele pe care l-ai agonisit din lecţia Idealului imposibil. Vei dărui Iubirea. Iar ea, se va întoarce la tine pe Calea pe care-o va găsi de cuviinţă, la vremea potrivită .

E posibil ca viaţa noastră să fie o suită de lecţii practice : ni se dau ocazii sa aflăm cum e sa fii tînăr, sănătos, frumos, bogat, celebru, sătul, vanitos, plin de succese, alintat de şanse… Aflăm însă cum e şi Reversul , pe pielea noastră, pe pielea prietenilor , a celor din jurul nostru. Din ce am observat eu, cînd împărtăşim suferinţa celor de care ne simţim ataşaţi : familie, prieteni, vecini, cunoscuţi ocazionali sau celebrităţi pe care le admirăm, aflăm o stare de compasiune . Sufletele noastre se clintesc din indiferenţă la exemple nefericite. Dacă se clintesc. Iar dacă se clintesc, în cel mai fericit caz, eu aşi numi mişcarea inimii, compasiune. Nu Iubire . Pentru că privind la nefericirea altuia, ne e milă de noi înşine, dacă am fi în locul celui atins de rău. Dacă avem puţină teamă de Dumnezeu, ajutăm ca să fim şi noi ajutaţi cînd ne va fi la fel de rău. Şi tot e ceva ! Tot e mai bine decît copleşitoarea indiferenţă rînjită din jurul nostru.
Dar cum aflăm ce este Iubirea ? Pe ce cale putem agonisi iubirea care nu caută mila jignitoare, acte de casatorie, copii făcuţi din interes, sau fuga de singurătate ?
Cum aflăm Iubirea în sine, sentimentul ca nevoie bruscă uneori, de a aparţine unui om, unei case confortabile, unei profesii impresionante ?
Cred că numai îndrăgostindu-ne.
Atunci, la început, ne "facem iluzii ". Ne închipuim diverse scenarii fericite. Visăm cu ochii deschişi. Dar, dacă suntem pur şi simplu îndrăgostiţi, aflăm şi iubirea la care mă refer eu.

Cea pe care o caut eu . Dragostea cîntată de poeţi, de muzicieni, de artişti, de marii mistici religioşi Nefanatici ai Credinţei . Iubirea care nu socoteşte planuri şi avantaje, deci nu jigneşte, nu răneşte, nu se răzbună . Iubirea care nu pretinde.
Iubirea care cere doar să se ofere, pentru că nu poate face altfel.
Dragostea de care vorbeşte Apostolul Pavel în Scrisoarea către Corinteni. Pînă azi, nu am întîlnit această dragoste decît în ochi iubitori de cîine. În ochii negrii ai cîinelui meu, pe care îl iubesc cu cea mai adevărată Iubire .
Există însă vreo reţetă de a muta iubirea pe care o poţi împărtăşi cu cîinele tău, într-o relaţie de doi oameni, de cinci sute, de o întreagă societate umană complet Înstrăinată ?
Pentru mine există aceeaşi "reţetă" veche de 2000 de ani : cuvintele lui Hristos. Sunt cuvintele care te învaţă Iubirea . Aceea care Visează cum să ajungă la Împărăţia Carului Mare, cel plin de Stele… Dar nici eu nu le pot aplica întotdeauna.

Cred că asta e lecţia ascunsă în Visul de Amor : să trăieşti sentimentul de iubire pur spirituală, în sine, chiar fără a aştepta ceva în schimb. Să-l înveţi prin experimentare pe viu. Să-l simţi, ca să ştii cum e. Să-l cunoşti, ca să-l recunoşti. Să te conectezi la Iubirea Dumnezeiască, singura Forţă ce creează şi învîrteşte Galaxiile , fiecare pe locul ei.

De aceea cred că e bine să visezi la ceva Frumos, Mare, Perfect, Imposibil deocamdată pentru limitele noastre Umane. Că dacă vom visa doar la măsura din care suntem făcuţi, ne vom alege cu mai puţin chiar decît avem. E ca la magazinele de lux care oferă ieftiniri . Ca la saloanele de licitaţie. Cere mult de la tine, ca să rămîi totuşi cu ceva după " negociere". Întinde mîna după raftul cel mai înalt, ca să iei măcar de pe cel din faţa ta ceva. Deprinde curajul de a căuta cu speranţă. Şi nu te dezamăgi dacă nu găseşti de la primele încercări.

Cere de la tine însuţi mai mult, ca să te dovedeşti capabil de a primi . Cere-i vieţii tot : ea îţi va oferi oricum ce e programată să-ţi dea, însă uneori, impresionat, Dumnezeu va face şi excepţii !
Dacă vei cere puţin, te va dispreţui şi cel care cumpără şi propria ta părere despre tine ! Şi astfel nu vei mai cere. Nu vei mai primi şi nu vei mai oferi nimănui nimic. Vei ieşi din circuitul viu al Pulsului Continuu. Dar nu cere gîndind că ţi se cuvine ! Ci consideră că răspunsul la rugămintea ta, dacă soseşte, este un Cadou intenţionat , un Dar aparte , o Bunăvoinţă excepţională, plină de dragoste, din partea lui Dumnezeu .

Spun deci că se poate construi viitorul şi aşa . Visînd.
Poate, tocmai aşa. "Mind is the builder" spunea Edgar Cayce.
Mintea este constructorul unei imagini holografice .
Crează un Vis, îl face o Ideie şi o proiectează tridimensional, direct în spaţiul amorf din miezul unei zile anoste. Loc amorf şi anost ca o ciupercă de copac, cafenie şi uscată. O Iască. Injectată cu un Vis frumos, ciuperca explodează. Se anihlează. Iar Visul, ajuns în Spaţiul Necunoscut nouă, al lui Dumnezeu, se autopropune ca o posibilitate. Acolo, proiecţia gîndului tău va găsi poate un "arhitect" să o considere interesantă, să o propună unei "comisii". Dacă ai şansa să ţi se "aprobe" Visul, ţi se vor "împrumuta" apoi şi resursele necesare adeveririi visului tău, aparent imposibil.

Nimeni nu a rîs mai tare decît academicienii lumii de-acum o sută de ani, de ideia că un obiect mai greu decît aerul, poate sta în aer. Că poate chiar zbura. Nu o pasăre. Un obiect.
Şi totuşi, graţie cîtorva visători, azi zburăm peste Oceanele Planetei cu avionul, plasăm dincolo de Pămînt staţii orbitale internaţionale şi trimetem un observator astronomic în Cosmos, pe Hubble cel mare , să vedem pe ce Stea ne vom salva, atunci cînd ne vom face viaţa cu mult mai imposibilă pe Pămînt…

Spun că eu am visat şi parte din visele mele s-au adeverit.
Spun că eu sunt ipoteticul actor.
Spun că asemănător se crează starea de Bine : ca un actor, îţi închipui pentru cîteva ore că eşti Richard al 3-lea, sau Violetta din Dama cu Camelii. Nu vei deveni niciodată în viaţa de toate zilele Ingrid Bergmann şi nu vei juca niciodată în locul ei în Cassablanca alături de Humphray Bogart. Tocmai asta te ajută să-ţi ajungi starea de Bine : adevărul că manevrezi o situaţie imposibilă ! Ai infinit spaţiu să visezi. Ca să poţi pune apoi în practică atît cît se potriveşte realităţii din tot ce ai visat.
Ai spaţiu să construieşti o posibilă realitate. Să ai Ce pune în practică. Să ai Ce adapta la realitate, din visarea la o situaţie imposibilă .
Fiind imposibilă, situaţia rămîne constant, teritoriul pur al Imaginaţiei curate. Dacă vei întinde mîna gîndului către Bine, acest teritoriu va deveni poiana din mijlocul unei păduri unde nu sunt furtuni, nu bate grindina şi nu te încolţesc lupi flămînzi, poiană teoretică, folosită în multe exerciţii de meditaţie . Te poţi desigur rătăci în pădure, dacă uiţi că nu toate visele sunt destinate să devină realitate.

Dar, merită să visăm. Trebuie să visăm.

Sunt de acord, Visul este o formă umană de nesupunere în faţa unui destin ostil. Chiar dacă ar fi adevărat că noi ne-am ales acel destin înainte de a ne naşte pentru a plăti greşeli din alte vieţi, pentru a învăţa stări noi de existenţă .
Unii, mai docili, se supun fără cîrtire încercărilor alese. Îşi suie cuminţi sarsanaua sorţii pe spinare, şi o transportă cu sau fără lacrimi pînă la "destinaţie". Nu-şi propun eliberarea spinării. Nu-şi imaginează cum s-ar simţi fără greutatea sarcinii de cărat. Nu-i dau voie gîndului să-şi închipuie o schimbare radicală de existenţă. De asemenea persoane au nevoie părinţi egoişti, soţi bătăuşi, şefi hapsîni sau guverne totalitariste. De asemenea persoane au nevoie orînduiri sociale care experimentează forme de comunism, forme de fanatism religios, sau democraţii duse pînă la absurdul libertăţii. Problema reală e că nu se vrea numai pielea, carnea sau laptele nostru, ci însuşi controlul asupra gîndurilor ce se pot elibera. Suntem cuminţiţi cu zăhărelul datoriilor bancare şi spaima rămînerii pe drumuri. Asta în cazul în care nu ne cuminţim unii pe alţii cu tradiţii nemiloase, încremenite în Istorii contrafăcute menite să te resemneze :
" Ce vrei, aşa am apucat din moşi-strămoşi, aşa facem şi noi " !

Pentru cei docili, curajul de a visa, e o formă de nebunie inutilă . Şi poate au dreptate. E destul de grea sarcina unui destin ostil. Efortul de a schimba realmente ceva, îl oboseşte de multe ori degeaba pe cel revoltat.
Şi chiar dacă ar fi adevărat că singuri ne alegem soarta înainte de a ne naşte, alţii dintre noi se împotrivesc propriei alegeri. Caută prin orice mijloace să o schimbe şi dacă văd că totuşi nu se pot sustrage "cursei cu obstacole obligatorii" , Visează.
Pentru cei nesupuşi, trebuinţa de a visa este şi rămîne singura formă de supravieţuire.

Pentru procurorul roman Pontius Pilat, Iisus a fost un Visător. Pentru toţi oficialii din vremea Lui, Isus a fost un revoluţionar periculos. Pentru că a fost un Visător şi un răzvrătit în acelaşi timp, Iisus a deschis minţii noastre uşa largă a curajului de a gîndi, supunîndu-se în acelaşi timp destinului pentru care a coborît pe Pămînt : acela de ne învăţa ce este Iubirea spirituală. Cu preţul de a fi trebuit să ia asupra Sa păcatele noastre. Iată un Ideal de neatins încă pentru mine. Dar Cuvintele şi activitatea Lui terestră, au oferit prin visare, perspectiva unei Împărăţii în care va domni atîta Iubire

, încît oaia va umbla la braţ cu leul în perfectă prietenie. Astfel, s-a născut nu numai o Religie nouă, ci o definitivă soluţie de a ne schimba destinele vieţilor viitoare, într-un Bine încă neacceptat de cei mai mulţi dintre noi.
Iisus a vorbit despre destinul viitor al entităţilor noastre eterice, acelea care se întorc în Cer după ce au părăsit învelişul material al corpurilor noastre terestre. Acea entitate care e Creată după Chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Acel "corp astral" care va trăi veşnic. Acea individualitate pur spirituală care, purificată şi înţelepţită, va putea deveni un colaborator permanent al lui Dumnezeu la continua Creaţie a Lumilor Universului. Lumi create cu atîta Dragoste…

Iată de ce, mă întreb cu bună dreptate :
Există oare Vis mai Mare decît că într-o zi, vei face schimb împărtăşit de Dragoste curată cu Iubirea dezinteresată a celui care oferă TOT ?!
Nu ne-a învăţat El că numai prin Iubire ne putem ridica spre El ?!
Nu este oare Credinţa în Viaţa Veşnică a lui Dumnezeu cel mai mare Vis ?

Merită să te încarci din Binele absolut al unui vis fără cusur. Ideal.

Aşa cum atunci cînd bateria de la Trabantul tău moare, vine cineva cu un Mercedes şi te conectează cu doi cleşti, la bateria lui. Stau legate cele două baterii, fiecare în maşina ei, atîta vreme cît e necesar. Nu mai mult. După ce bateria ta s-a încărcat, n-ai să mai rămîi legat de cel care te-a ajutat, că o avea şi omu' treburile lui, aşa cum tu le ai pe ale tale !
E suficient că bateria ta goală s-a încărcat.
E suficient apoi să porneşti motorul, să dai timp alternatorului să-şi facă restul de treabă, pentru ca tu să poţi călători cu propria ta maşină.
Aşa e şi cu visul imposibil. Te ajută Visul, dacă-i respecţi jocul, individualitatea, rolul de baterie de imprumut, să te încarce cu "electrica" necesară. Dacă poţi folosi Binele cu care un vis frumos şi imposibil te încarcă, trebuie apoi să-l laşi o vreme. Fă-i sau cumpără-i o cutiuţă frumoasă, alege cel mai parfumat sertar din casă şi păstrează-l acolo . Nu se ştie niciodată dacă nu se va adeveri mîine.
De aceea, du-te şi mulţumeşte-i din cînd în cînd, că te-a ajutat în ora ta de nevoie.

Riscul cel mare, de fapt, nu e că te vei trezi şi Visul se va destrăma.

Ci însuşi faptul că un Vis se poate adeveri ! Că te poţi trezi cu Sofia Loren la uşă, în costumul din Cidul ! Că poate veni la tine un regizor să-ţi propună să-l joci tu pe Humphray Bogart…Abia asta e problema.
Te prinde nepregătit. Sau prinde nepregătit însuşi Visul care credea că nu se va trezi din vis…Abia atunci trebuie să te îngrijorezi, iar pentru această situaţie… nu ştiu dacă am sfaturi !
Trebuie să fim bine pregătiţi pentru ipoteza că un Vis poate deveni realitate. Trebuie să fim pregătiţi pentru a fi şi foarte fericiţi .

Am avut cîteva vise şi unele s-au adeverit.
Unul dintre ele era pe vremea cînd eram domnişoară, despre cum să fac să devin o artistă mare. Altul, era despre un amor mare. De mult. Mie cînd mi s-a adeverit amorul visat, m-am bucurat prea tare.
Iar fericirile mari sunt mai distrugătoare decît marile supărări. Celălalt nu a înţeles de ce mă bucur nemăsurat şi s-a speriat. Probabil că el nu visase niciodată înainte. Nu se împrietenise cu măsurile Mari…A preferat ceva mai simplu, care-i era familiar.
A fost un amor imposibil, nu pentru ca nu s-a finalizat cu un mariaj, ci pentru ca Vibraţia Viselor din sufletele noastre erau incompatibile. Totuşi , azi îmi pare bine că am visat atunci. Am înţeles substanţa viselor mele. Am aflat Ce anume pot face cu propriile mele Vise.

Aşa şi tu : dacă te interesează un Vis, încearcă. Riscă.
Dacă nu, uită tot ce spun eu aici.

Spun că am redescoperit un Vis extraordinar.
Că mi-am amintit să Visez. Spun că exact atunci cînd nu mă mai aşteptam, inima mea a tresărit şi s-a îndrăgostit de un Artist pe care aproape nu-l cunoşteam, privind mereu şi mereu un Dvd.
Mă îndrăgostesc de faptul că nu-şi economiseşte arderea interioară pentru a ne scoate pe noi din monoton , din cenuşiu. De faptul că asta am încercat şi eu să fac în cariera mea : să cînt cu bucurie, pentru bucuria altora. Am făcut-o şi m-am bucurat şi eu şi ceilalţi. Dar, nu m-aşi putea compara cu incredibil de sentimentala lui Ofertă.

Mă îndrăgostesc de Idealul pe care uitasem între timp să-l caut.
Acest Artist Arde, golindu-se pe sine ca să ne umplem noi cu măsuri Mari . Enorme. Imposibil de atins. Nu mă îndoiesc de faptul că Bunul Dumnezeu îi umple sufletul la loc cu Harul Său, ca el să poată arde din nou, pentru nevoia noastră de Iubire ! La asta serveşte un artist adevărat. La asta serveşte orice om în stare să împărtăşească altora Iubire din sufletul lui.

De asta ne-a dat Dumnezeu, fiecăruia dintre noi cîte o întrebuinţare. Ca să putem fi utili altora, conectîndu-ne unii la alţii cu Dragoste .
Dar atunci cînd întîlneşti pe cineva care umblă cu Inima sa fierbinte pe palme, înclină-te în faţa mîinilor sale pline. Este obligatoriu. Astfel, vei primi Iubirea din mîinile pline , te vei trezi la Viaţă şi vei răspunde cu iubire. Ce cadou !
O să-mi spuneţi că mă înşel, că sunt doar plină de admiraţie, iar eu o să vă răspund că personal, dacă nu admir…
Nu-mi doresc decît ca nimeni să nu-mi sufle în flacără : lumînarea romantismului perfect pe care-l trimet artistului de dincolo de Dvd, abia a început să ardă. Şi va arde şi atunci cînd poate îmi va fi mai Bine, din recunoştinţă. Ştiu, am aflat la ce serveşte un Vis. La a te reumple de Speranţă în momentele de gol, ca o Rugăciune profundă .
Tocmai de asta am început să-mi scriu povestea vieţii : m-am conectat la cineva care mi-a reumplut sufletul cu Minunea revenirii din comă ! Pentru că a nu iubi, este egal cu moartea clinică. Eu m-am vindecat din nou de o anumită moarte . De moartea sufletului.
Acum pot da şi eu mai departe Dragostea regăsită, profitînd de cîteva premiere în viaţa mea . Pentru că mă simt îndrăgostită, am găsit curajul unei excursii în propriile amintiri, nu verbal unei prietene în tihna sufrageriei , ci pe o hirtie publică .
Voi căuta să scriu nu doar pentru a publica ci pentru a ruga poveştile mele să vorbească pentru mine. Să fie un vajnic purtător de cuvînt. Să ajungă la alţii din partea mea.
Sper să spună ea tot ce n-am putut spune eu pînă azi :
faptul că toată viaţa am căutat Dragostea.

E posibil să nu fi fost scris în soarta mea că voi găsi Iubirea în această viaţă. Nu aceea pe care am căutat-o eu... Totuşi, greşind sau reuşind, pierzînd sau cîştigînd , răzgîndindu-mă sau înşelîndu-mă, sperînd din nou sau căzînd în deznădejde, regretînd şi renunţînd să o mai caut, ridicîndu-mă apoi din nou, mai sus decît cele mai nesăbuite vise, toată viaţa am căutat Iubirea . Probabil că tocmai de aceea, încă mai caut Iubirea sufletească cea mai profundă.
Acea Iubire pe care fără nici o reţinere, o împărtăşeşti cu cîinele pe care îl iubeşti.
Acea Iubire a cărei fericire te doare în inima secretă !
Mă ajut în această excursie de alte premiere în viaţa mea : mă aflu pentru prima oara în viaţă în Emisfera Sudică a Planetei . Pentru prima oară desupra balconului răsare în faţa mea Steaua Sudului în loc de Luceafăr ; pentru prima oară am vîrsta de 55 de ani ; şi pentru prima oară cred că e posibil să-ţi renască sufletul din propria lui adormire sub forma unei iubiri neaşteptate, la orice vîrstă.

În fond, dacă nu mă îndrăgosteam, ce nevoie aveam să dedic Visării un capitol de atîtea pagini ?!

Mă bucur să trăiesc o Iubire care ţîşneşte ca apa caldă dintr-o ţeavă lovită din întîmplare. Se înalţă eliberată şi sclipitoare ca apa izvoarelor termale neştiute, pînă în momentul cînd s-a săpat în locul acela din cu totul alt motiv…

Pentru că mi-am amintit cu fericită surpriză ce am căutat toată viaţa, am reînceput să scriu. Şi atîta vreme cît Binele acesta fără cusur îmi va face Bine, va continua să existe o enormă tandreţe în inima mea pentru acest mare Artist.
Invidiez frizerul care îl atinge ca să-l tundă, femeia care-I mîngîie cămăşile cînd I le calcă, sau filtrul microfonului la care cîntă …Aşi vrea să fiu volanul maşinii pe care o conduce, fotoliul pe care se odihneşte, categoric aşi vrea să fiu paharul pe care-l duce la buze…
Asta înseamnă să fii din nou îndrăgostit ?
Tandreţea se învîrteşte nebună în sufletul meu , ca şi dvd-ul lui din inima leptopului meu .

În spaniolă, " căutînd iubirea" se spune " buscando l'amor ".
Aşa se va chema această carte dedicată celor care consideră că Dragostea este o Comoară, îngopată pe o insulă. O cauţi fără hartă, alergînd peste valuri către o insulă necunoscută.
O voi dedica apoi celor care vor căuta la rîndul lor aceeaşi Comoară, datorită celor ca el, ca mine, a tuturor celor care pledăm pentru Iubire . Măcar din auzite şi tot vor afla de ea . Şi poate o vor căuta şi ei ! Că din cîţi o vor căuta, cineva tot o va găsi.
Măcar aşa cum am găsit-o eu.
De aceea, această carte este dedicată mai ales celui care toată viaţa lui a cîntat despre trebuinţa de a iubi, cu orice preţ, cu orice sacrificiu, cu absolut tot sufletul. Îl voi căuta ca să-i pot mulţumi că există şi pentru mine . Pentru că îi datorez existenţa acestor rînduri. Este Cel de care sufletul meu s-a îndrăgostit pentru că iubeşte sentimental .
O să-mi spuneţi că nu se poate iubi altfel, iar eu o să vă contrazic.
Dragostea se naşte prin comparaţie. Iată de ce Iubirea se confundă oricînd cu ambiţia, cu dorinţa senzuală, cu nevoia de a lăsa urmaşilor numele părinţilor tăi împreună cu ce ai realizat în viaţă.
Nu iubim pentru că nu ne recunoaştem în sufletul altuia decît foarte rar . Nu ne ticăie inima şi nu mai întindem mîna de plasmă binevoitoare a Sentimentului. Noi oamenii nu ne iubim, pentru că nu recunoaştem unii într-alţii nevoia de a iubi. Tocmai aici ar fi

realizarea unei adevărate "familii umane": să ne iubim fără să ne asemănăm altfel, decît în nevoia de a ne dărui Iubirea !

In realitate, cine suferă de Nevoia de-a iubi, se poate îndrăgosti de propria lui nevoie plasată ca un reflector pe cineva ales la întîmplare. Şi dacă fatal va suferi o decepţie, se va dedica distrugerii "mitului iubirii" .
Pentru că va ajunge să deteste orice referire la Iubire . La Visul ei. Nu mai vorbeşte copiilor săi despre iubire şi din vorbă în vorbă, din generaţie în generaţie, Sentimentul de Amor devine o noţiune desuetă, jenantă, un pretext verbal pentru lideri politici sau religioşi ambiţioşi, prefăcuţi şi abili. O minciună-unealtă în arsenalul manipulatorilor de vocaţie.

Rămîne o şansă : cîteodată cineva strigă din mijlocul unei mulţimi, " Eu iubesc cu adevărat. De asta cînt, de asta mă dedic celor săraci, de asta descopăr vaccinuri salvatoare " ! Poate de asta, un Suflet viu şi darnic în dispoziţia de a Iubi, devine cunoscut atrăgînd în jurul lui admiratori. Mulţimea îşi aminteşte ce căuta : să aibă pe cine iubi !
Iar unii îi vor mulţumi lui Dumnezeu că le este cald în inimă !

Artistul meu Iubeşte dulce, ca o parfumată îngheţată de mango preparată cu zahăr de trestie, decorată cu frunze proaspete de mentă şi servită pe plaja cubaneză de la Varadero, sub un palmier legănat în soare !
Oferă o Dragoste pe care o poţi aproape gusta încîntat !

Nu are importanţă cum îl cheamă.
Nu intenţionez să mă laud de cine m-am îndrăgostit.
Va avea importanţă doar să afle că este iubit de încă cineva şi să se bucure.

Iar mie, în bucuria mea, nu-mi rămîne decît să mă întreb cu regret, de ce oare nu am avut şansa de a-l fi întîlnit măcar odată în realitate, în atîţia ani de cînd călătoresc pentru a urca pe Scenă.

De ce nu mi-a fost dat să-l întîlnesc pînă astăzi.

Aşi fi primit de la el un autograf . Şi poate un zîmbet. Atît.

Corina Chiriac, Buenos Aires, Septembrie 2005.

Nemuritorul.

Rînduri scrise în noembrie 2003 cu ocazia editării de către Casa de discuri Electrecord a dublului album simfonic “Bucureştii de altădată “ semnat Mircea Chiriac .
Revizuite în 2006.

Mă uit la albumele cu fotografii de familie. Caut între ele, anume, figura tatălui meu la vîrste diferite. Acum cînd el nu mai este cu noi, aici, pe acest plan astral, îl caut dincolo de amintiri subiective.

Iată-l la premiera baletului Iancu Jianu în 1965 pe scena Operei Române din Bucureşti, alături de maestrul coregraf Oleg Danofschi, de incomparabilii balerini Irinel Liciu, Gabriel Popescu, Valentina Massini.

Iată-ne prin 67’ în faţa bradului de Crăciun : eu îl ţin în braţe pe Fănel motanul, tata ţine pe braţ un leu de pluş, mama la mijloc ne ţine de braţ pe amîndoi. Iată-l pe scena Atheneului Român la repetiţia lucrării “Thalassa”, sau pe scena sălii de concerte Radio, dînd mîna cu dirijorul Emanuel Elenescu, la aplauzele pentru lucrarea mea favorită, “Bucureştii de Altădată”. Iată-l în faţa Uniunii Compozitorilor din Danemarca alături de Ion Dumitrescu şi Laurenţiu Profeta. Iată-l acasă, la una din multele “mese” date de mama, alături de rude, prieteni şi cunoscuţi. În poze mici alb-negru, din acelea zimţate, zîmbim toţi, faţă lîngă faţă . Iată-ne prin 54’ în faţa acvariului cu cei doi peşti aurii Gogu şi Miţa, sau în picioare lîngă mama care îmi dădea mie, primele lecţii de pian . Iată-l la Pelişor sau la Mogoşoaia, pe vremea cînd artiştii aveau asigurate locuri la case de creaţie şi odihnă cu civilizată cazare şi cantină convenabilă, alături de elita culturii româneşti : Eugen Lovinescu, Fănuş Neagu, Piliuţă…Iată-l cu studenţii în clasă la Conservatorul de Muzică din Bucureşti, sau la una din şedinţele de miercuri la Uniunea Compozitorilor din Bucureşti, cunoscută drept Muzeul Enescu sau “Casa cu Lei” de pe Calea Victoriei. Iată-l primind una din multele decoraţii de Stat, sincer emoţionat. Sau iată-l în străinătate, în călătorie particulară cu mama, cărînd în valiză un veşnic salam de Sibiu indiferent că se aflau în faţa Muzeului Louvru sau pe străzile dezgropatului Pompei.

Sau iată-l prin 1947 la logodna cu mama, alături de prietenul său, maestrul Ion Voicu, cel care avea să înregistreze primul în studiourile Radio, nemuritoarea Serenadă pentru vioară şi pian. Îmi pare rău că nu există nici o fotografie a părinţilor mei la Conservatorul Regal de Muzică, studenţi la Clasa maestrului Jora, pe vremea cînd s-au îndrăgostit, cînd s-a creat Serenada… Dar iată-l pe adolescentul Mircea Chiriac, înălţînd "zmeul" alături de doi prieteni ; se gîndea tatăl meu pe atunci că zmeul acela de hîrtie cu panglici lungi, colorate probabil, se va înălţa într-adevăr atît de sus?! Mă uit la toate aceste fotografii şi mă întreb pentru a mia oară :" Doamne, cu cine seamănă tatăl meu ?!" Deodată ştiu ! Cu actorul Adrian Paul din serialul de televiziune "Nemuritorul" ! Seamănă leit ! Şi-mi dau seama că întocmai personajului din film, pruncul botezat ortodox Mircea Chiriac a tăiat de-a lungul vieţii, cu firea lui luptătoare, cu lupta lui de a-şi realiza talentul muzical, cu talentul muzical dat lui de către Dumnezeu, ca un adevărat Nemuritor, capetele fioroase a multor opinteli a sorţii în încercarea de a nu-I permite să-şi îndeplinească Destinul . Însă ca un Nemuritor adevărat, a reuşit tăierea celui mai hâd dintre capetele răuvoitoare : acela al Morţii prin Uitare.

Vechii egipteni aveau o vorbă :

" Pomeneşte-mă şi voi trăi ! "

Pomenindu-l pe tatăl meu, el va trăi nu numai în sufletul celor care l-au cunoscut, ci în amintirea celor care se vor bucura ascultînd acest album.

Va trăi în toţi iubitorii de Muzică Mare .

Nu este numai datoria mea, este bucuria mea de a pune la dispoziţia iubitorilor de Muzică, o parte din Creaţia compozitorului, şi profesorului universitar Mircea Chiriac, cel care avea atîta umor, încît după ce m-am afirmat şi eu în muzică, se prezenta glumind : " Ştii, eu sunt tatăl Corinei Chiriac ! "

Dacă ar fi să-I mulţumesc anume pentru ceva, I-aşi mulţumi că mi-a fost un exemplu viu al adevărului că Viaţa trebuie trăită cu "schepsis", cu folos, cu utilitate dar că pentru a împlini acest deziderat, e nevoie să fii solid şi tare ca o stîncă !

Gîndea asta pentru că era născut în zodia taurului ? Îi era oare uşor să gîndească aşa pentru că era şi el solid şi tare ca un taur ? Posibil.

Eu sunt născută în zodia scorpionului. Sufăr de toate trăsăturile majore ale zodiei.

Una dintre ele este sensibilitatea excesivă, prea adînc ascunsă de obicei. Mă îndreb astăzi : poate odihni cumva sensibilitatea umană în interiorul unei stînci sau acesta ar fi idealul de rezistenţă neclintită în faţa oricărei ostilităţi a sorţii ?!

De ce Îi dau azi dreptate taurului Mircea Chiriac ? Pentru că fetele moştenesc în general pe taţi ? Pentru că încă mai caut acea miraculoasă Stâncă a învingătorului, sau pentru că nu-mi vine să cred că am şi găsit-o întreagă în ungherul necunoscut a inimii mele ?

Totul e posibil.

Viaţa îşi are rostul ei şi fiecare din noi îşi poate poate găsi acest rost, dacă vrea să fie util celor din jurul său cu indiferent ce talent, îndemînare sau abilitate îl va fi înzestrat la naştere Bunul Dumnezeu.

Mulţumesc în numele tatălui meu celei care l-a născut, singura bunică pe care am cunoscut-o, pe numele său de fată Lucretzia Nestorescu, celor care l-au educat, tuturor celor care l-au ajutat în Viaţă şi în Carieră , în special mamei mele, Elisabeta Chiriac, excepţională pianistă şi profesor universitar, cea care I-a fost alături cu adevărat “la bine şi la rău” mai mult de o jumătate de secol .

Mulţumesc de asemenea Casei de discuri Electrecord, pentru a-mi fi fost alături în vederea editării acestui dublu album .

Vă doresc audiţie plăcută şi chiar dacă pare că muzica simfonică românească nu “se poartă”, încurajez pe părinţi, profesori şi studenţi să creadă în Cultura Românească, aşa cum a crezut şi tatăl meu : actul artistic autohton, este la rîndul lui un Nemuritor…

CORINA CHIRIAC- Noiembrie 2003

STÎNCA. Tatălui meu.

Pentru că m-am mutat de curînd într-un cartier mai liniştit al lumii, am început prin a mă gîndi cum să-mi decorez noul domiciliu. Chiar daca el nu e decît un apartament, este deja viitorul meu domiciliu. Acest apartament a fost liber, este acum inchiriat de către mine şi va fi locuit de nădejdile mele pentru o perioadă necunoscută de timp viitor .

Ce ciudat ! A cîta oară în viaţa mea, trecutul şi viitorul călătoresc cuminţi într-un prezent extrem de mobil, către gura lacomă a timpului, ca şi jumătatea asta de papaia din faţa mea către cuţitul din mîna mea dreaptă ?!

Din lăuntrul unei coji cafenii, tari si lucioase ca o piele bine argăsită de vacă , din lăuntrul unui miez dulce de culoarea unei piersici ceva mai portocalii, se uită lung la mine un pumn de seminţe negru-albăstrui. Stau agăţate de-o plasă aţoasă, în miezul fructului. Parcă cineva ar fi aruncat întreg conţinutul unei linguriţe de icre negre, într-o jumate de fruct tropical : aşa arată aceste seminţe negre în jumatea de papaia portocalie din faţa mea.

Se zice că aceste seminţe băute pe stomacul gol, te scapă de constipaţie. Dacă e cazul. Dacă nu, îţi strică stomacul. Nu le încerc dacă întîlnirea directă cu ele, produce încă o schimbare.

Prefer să mă uit şi eu la ele, lung.

Mi-e suficientă această nouă schimbare de viaţă care mi-a apărut cumva ca un pumn de seminţe negrui. S-a întîmplat că actele de închiriere s-au finalizat spre seară. O singură aplică impersonală aducea în sufrageria pustie un fir de lumină gălbejită pe un perete nepotrivit. Deci la început, aşa gol cum l-am închiriat , apartamentul era întunecat şi părea desigur mohorît.

Nu ştiu ce culoare are sămînţa ideilor noi, nu ştiu ce reacţie chimică determină schimbările pe care ideile noi le generează, dar nu e neapărat nevoie să ne speriem de culoarea lor iniţială . În fond şi sămînţa de pepene verde e tot neagră şi ia uite ce fruct minunat de dulce scoate la soare ! În afară de pepenele galben , toate fructele pe care le-am desfăcut pînă azi au seminţe de culoare închisă. Mă voi interesa daca dovleacul e un fruct sau o legumă, că el are seminţe albe . Albe sau negre, dacă aşi planta însă aceste seminţe , din ele ar ieşi fără nici o surpriză, fructul din care au fost luate, cel pe care îl poartă în grijă.

Trecutul meu a fost în linii generale destul de luminos şi de dulce. Nu comentez liniile sentimentale. Acelea se ascund in mînerul de la

poşetă, de la valiză, cu tot cu palma care nu mai vrea să fie citită. Imi place sau nu, aşa cum a fost, trecutul meu în care intră şi seara de azi , este un fruct cu seminţe multe. Culoarea lor, e o problema la care sincer, mai am de meditat . Voi mai avea şi în viitor de înţeles de ce sunt atît de închise la culoare seminţele fructelor desfăcute de mine pînă azi. In alte ţări, pe alte continente am sădit alte seminţe. Le-am udat, le-am încîntat cu melodii nemuritoare şi seara, cind credeam că le e urît, le-am spus poveşti impresionante despre oameni mari, puternici, curajoşi. Despre eroi. Sincer vorbind, cred că aceste poveşti mi-au servit mai mult mie . Urmînd porunca de înmulţire primită, seminţele odată plantate, devin oricum fructe pline de seminţe.

Din fructele lor , iată că mă hranesc şi azi şi cu siguranţă mă voi hrăni şi pe viitor . Dacă voi planta mereu seminţe, să zicem şi aici unde am ajuns acum, de ce nu ar produce ele, din nou, un viitor bun ? Unul măcar mulţumitor ? De ce, fiindcă deocamdată vorbim doar despre nişte seminţe întunecate care stau agăţate în imaginaţia noastră ca într-un fruct ? Fiincă de frică să nu ne stricăm stomacul cu seminţe negre, de multe ori nici măcar nu mai încercăm altceva cu viaţa noastră ci ne strîngem idealurile cu virful de cuţit şi le aruncăm cu silă la gunoi ?

La majoritatea prietenilor, ideia de a mă muta aici, atît de izolată de lumea mea, a apărut la început cel puţin "neagră"…Dar pe măsură ce vor veni să mă viziteze, dispreţul lor poate se va transforma în invidie iar eu, care mă aştept la asta, mă voi face că nu văd. Ba chiar, mă voi juca de-a chiriaşa temporară.

Voi lua o mutră îndoită de propria mea decizie şi le voi aminti tuturor de vorba lui tata săracu :

" Definitive nu sunt decît situaţiile temporare…"

Avea atîta dreptate ! Indiferent pentru cîtă vreme, schimbările temporare, au obiceiul să dureze mai mult decît ne-am dori .

Ai un bibelou. Nu merge cu restul obiectelor decorative şi pînă una-alta, îl pui provizoriu pe o etajeră promiţîndu-ţi că în curînd îi vei găsi colţul , poziţia , utilitatea. Dar el, bibeloul care nu merge cu nimic din tot ce ai adunat în casă, rămîne pe locul său provizoriu multă vreme. Pentru că în timp, te obişnuieşti cu el acolo, pe chiar locul pe care nu trebuia să-l pui. Şi nu-l mai "vezi". Iar dacă într-o zi, disperat că nu ai la îndemînă un cadou de casă nouă pentru o vizită la care ai fost invitat pe neaşteptate, îl împachetezi şi-l dăruieşti, vei constata că bibeloul care nu mergea cu nimic din casă şi căruia nu-I găseai locul, era exact la locul lui ! Şi vei constata ce plăcere îţi făcea să dai din cînd în cînd cu ochii de el.

Cel puţin eu, aşa am păţit.
Ca să nu repet greşeala asta şi referitor la acest apartament, la început am venit zilnic aici încercînd să-mi imaginez cum să-l decorez. Am adus mai întîi un radio micuţ cu tranzistori, care cînta cît îl ţineau bateriile pe mai multe posturi. Mi-am adus apoi o farfurie mare albă şi am umplut-o cu fructe. În altă zi, am adus un scaun şi două perne mari, din acelea care se pun pe jos, pentru musafiri nonconformişti . Sau pentru tine,cînd vrei să-ţi citeşti ziarul întins pe jos , cu paharulde vin la picior. Curînd au apărut reviste şi holul s-a umplut de ziarele zilelor de ieri . Pentru că veneam să mă obişnuiesc cu apartamentul, să mă împrietensc cu el. Să am timp să-mi închipui cam pe unde mi-aşi aşeza obiectele care-mi ajută obiceiurile să nu-şi piardă tabietul .
Stam în semiobscuritatea apartamentului încă neluminat electric şi mi-l închipuiam decorat cu mobilierul pe care îl car după mine, de o viaţă. De colo-colo. Fiindcă de fiecare fleac mă leagă o amintire. Mă leagă însăşi povestea fiecărei mobile sau amintirea persoanei căreia I-a aparţinut. Da, m-am gîndit să mai şi schimb. Să mai schimb şi înăuntru dacă tot am schimbat în afară. Îmi doream o schimbare, dar nu credeam să am curajul de a umbla la echilibrul emoţional pe care ţi-l crează stabilitatea amintirilor plăcute, respectiv a obiectelor care întruchipează aceste amintiri.
Uite la ce mă refer.
Cînd emigrezi, primul lucru de care ai nevoie e o amintire solidă. Suficient de solidă ca să reziste la intemperiile necunoscutului. Una pe care n-o mai clinteşte nici o dezamăgire. Una pe care nu e nevoie să o înlocuieşti cu o altă amintire plăcută, pentru că "hard"-ul memoriei noastre umane are spaţiu suficient de storare. De a înmagazina amintiri. Dacă ţi-ai putea permite, ca emigrant, să transporţi de la ultima adresă unde ai locuit, acele fleacuri care te-au legat cu plăcere de trecut, îţi faci viaţa mai uşoară. Emigrezi mai uşor. Te adaptezi mai uşor la noul necunoscut din jur. Intri mai uşor în amintirile altora, în obiceiurile lor. Intri cu o identitate maleabilă dacă trebuie cu adevărat să emigrezi dar intri cu tine însuţi în viaţa cea nouă. E suficient şocul schimbării de fus orar, de limbă străină , de strada pe care mergi cu autobuzul, de politeţea din jur , de informaţie generală atît de diferită . Asta înseamnă schimbarea de ţară. Cine are norocul să emigreze cu altcineva e salvat. Soţ, copil, orice fel de rudă, reprezintă exact "fleacul" plin de amintiri salvatoare. Chiar şi un prieten bun poate deveni o rudă în emigrare. Dar din experienţa mea de om singur , fleacul cel mai sigur, cel care te ajută să rămîi de nezdruncinat în faţa avalanşei de impresii amestecate a emigrării, rămîne un obiect încărcat de amintiri. De

preferinţă unul incasabil. Unul a cărei valoare să nu fie interesantă pentru hoţi. Oricare.
Neavînd cum să am cu mine toate obiectele care m-ar fi legat de amintirile frumoase ale zilei de ieri, aşezam în minte, în închipuire doar, veioze generoase peste măsuţe, noptiere sau canapele. Şemineul meu viitor, acela admirat într-o revistă de decoraţii interioa re este singurul obiect de care nu mă lega nici o amintire. Era, este şi va fi o noutate în viaţa mea locativă. O dorinţă pe care nu mi-am permis-o niciodată, pînă acum. O schimbare pe care mi-o doresc fără să mă tem de ea.
Da, îmi închipui pe peretele central al sufrageriei un şemineu , fără să mă pot decide dacă în acel spaţiu voi pune vreodată să ardă mai mult decît o lumînare decorativă , aşa ca să ilustrez fie şi mima unui foc.
Mai ales că şemineul din revistă, pare de carton.
Pare butaforie de teatru. În realitate însă, nu avea să fie doar o simplă imitaţie costisitoare. Este chiar un şemineu de piatră .
Şi fiindcă oraşul abundă de magazine de antichităţi pentru toate buzunarele, am început să mă uit după mobile frumoase, puse la vînzare de cine ştie cine, ori din nevoie de bani ori din amărăciunea de a schimba ceva, poate pentru ultima oară. De ce nu m-am gîndit că poate schimbă cineva şi din plictiseală ? De ce, numai pentru că nimeni nu schimbă ceva care-I dă o stare de bine cu alta de care nu e sigur ? Poate.
Într-una din aceste zile de căutări, am găsit în fundul unui anticariat o măsuţă. Era complet îngropată între cărţi. Nici nu mai vorbesc de cele puse desupra. A trebuit să-l ajut pe anticar să mute incredibilul munte de cărţi care o acoperea pentru a o putea vedea. A trebuit să-I promit că-l ajut să le şi pună înapoi dacă nu voi cumpăra măsuţa.
Nu părea că vrea s-o vîndă şi tocmai asta mi-a stîrnit curiozitatea. Dar mai curioasă m-a făcut forma presupusă a măsuţei, pe care am bănuit-o imediat un fel de scrin , ca acelea la care se scriau scrisori pe vremea sfeşnicelor cu lumînări şi a călimărilor în care se înmuiau pene ascuţite de gîscă. Şi cînd în fine, am reuşit să eliberăm măsuţa de cărţi, anticarul a trebuit să-mi dea dreptate : măsuţa care de zeci de ani era practic zidită de maldăre de cărţi neinteresante pentru cumpărători, era un dragălaş scrin plin de sertare mici şi inutile. Sigur, trebuia recondiţionat dar asta nu a fost o problemă. Vărul anticarului era tîmplar. Un bătrînel grăsun, amabil, cu ochii mereu umezi. După ce a înlăturat destuii centimetrii de mîzgă de pe suprafaţa scrinului, m-a chemat într-o zi cu emoţie să-mi arate cu ce frumuseţe de nervuri îţi bucura ochii furnirul de trandafir ! Şi ce elegant străluceau mînerele mici de alamă dantelată, pe ciocolatiul

lemnului . Vă daţi seama ce cumpărătură excepţională aţi făcut Doamnă ?! m-a întrebat tîmplarul cu ochii foarte umezi de emoţie. Am zîmbit. Pentru mine nici nu mai era vorba despre valoarea în bani a obiectului, ci despre valoarea lui sentimentală. Ştiţi cumva povestea acestui scrin ? l-am întrebat eu pe meşter . Nu, nu era sigur. Scrinul se afla de mult în anticariatul pe care îl moşteniseră de la părinţi. Nu mai ştia cine îl adusese, nici de ce nu se vînduse niciodată. "Poate face parte dintre bibelourile cărora nu le găseşti niciodată, nicăieri , loc" am gîndit eu. "Poate că trebuia să-l luaţi Dvs. " şopti misterios meşterul tîmplar, cu ochii mai umezi ca altădată. A "poate" am zîmbit şi eu, fără să răspund.

Ajunsă cu scrinul acasă, l-am pus mai întîi pe peretele principal al sufrageriei, cam acolo unde aveam să-mi instalez şemineul de piatră . Temporar. Şi desigur, acolo a rămas multă vreme. Între timp, casa s-a încărcat de mobile şi obiecte. Cînd am ajuns la a dosi fleacuri, tot temporar , prin cotloane mici, mi-am amintit de nenumăratele sertare ale scrinului cu furnir de trandafir. Mărgele de sticlă, perle false, cutioare cu inele, păreau că nici nu aşteptaseră altceva decît să se pitească în sertarele fragile ale unui scrin din epoca malacoavelor pline de funde mătăsoase.

Al unei femei trebuie să fi fost acest scrin, am gîndit eu pentru prima oară de cînd l-am cumpărat şi cine ştie dacă nu cumva a avut dreptate tîmplarul acela grăsun şi amabil cînd mi-a şoptit că poate, mobila a trebuit să aparţină şi pe mai departe tot unei femei. Poate chiar să fie a mea. Poate aşa a dorit fosta lui proprietară. Parcă am fost îndrumată să intru în acel anticariat… Chiar dacă nu aveam de căutat mobile ieftine pe la vînzătorii de fleacuri pline de praf, tot nu era una din acele zile în care binecuvîntezi uşa oricărui magazin ce te adăposteşte de ploaie, de zăpadă, de ceaţă umedă . În fond , era o zi cu soare, una din acele zile cînd vrei să te aşezi la o cafenea pe trotuar, să-ţi scoţi ochelarii şi să torci la soare ca un pisoi pe perna de acasă. Dar pe mine, "ceva" m-a tras să mă opresc tocmai în faţa acelei incredibile stive de cărţi pline de păienjeni. M-a "tras aţa". Mă atrăseseră picioarele foarte subţiri ale scrinului, care despărţeau baloturile legate cu sfori vechi şi uşor murdare. Mi se părea , fără să ştiu de ce , că e o nedreptate să laşi o mobilă frumoasă, acoperită de atîtea cărţi, de cine ştie cîte zeci de ani.
Şi în timp ce rememoram cum am ajuns eu să obţin acel scrin atît de frumos, iată că unul dintre sertare, alunecă din mîinile mele pline de cutioare şi în cădere, se sparge . Am pus cutioarele cu bijuterii false pe un scaun şi m-am aplecat să văd cît de rău se spărsese sertăraşul

pe jos. Desigur, mă şi gîndeam cu ciudă cum mă voi justifica eu la tîmplarul cel grasun că nici nu am luat bine mobila din atelierul lui cu miros înţepător de soluţii , că am şi stricat ceva. Parcă îl şi vedeam dînd din cap a regret că o mobiluţă aşa de fină ajunge pe mîna te miri cui. Cu multă grijă am ridicat scheletul sertăraşului . Se vede totuşi că nu am avut destulă grijă, pentru că fundul de placaj subţire al sertarului micuţ, a căzut din nou pe parchetul proaspăt lăcuit, desfăcîndu-se de data asta în două foi de placaj care s-au despărţit una de alta ca două cărţi de joc noi. Între ele, se vedea capătul unui plic de hîrtie de culoarea mierei. Cu multă emoţie am ridicat acel plic. Era lipit. Deci unul dintre sertare avea fund dublu. Te pomeneşti că scrinul mai ascunde şi alte taine ! mi-am zis eu imediat, dar oricît te uitai, desigur, nu se vedea nimic altceva decît o mobilă delicată şi elegantă, încheiată cu deosebită grijă . Mi-a venit să şi rîd : păi dacă s-ar fi văzut cu ochiul liber vreo ascunzătoare , la ce bun ar mai fi servit ea ?!

Şi bărbaţii sunt curioşi , nu numai femeile dar e drept, noi suntem mult mai curioase. Pînă în ziua cînd dăm de ceva atît de interesant că parcă nu vrem să ne satisfacem curiozitatea. Chiar dacă ea e legitimă. Şi ce dacă am găsit un plic de hîrtie care nu e al nostru ? Nu a devenit mobila în care se afla plicul a mea prin cumpărare ?Atunci ? De ce nu m-am uitat imediat în acel plic ? Nu ştiu. Era evident că de asta şi trebuise să cumpăr eu acel scrin, ca să scap într-o zi pe jos tocmai sertarul cu fund dublu. Şi să dau de scrisoare. Dar e ciudat că nu am încercat să-l deschid de loc. Dimpotrivă, am orînduit toate cutioarele în celelalte sertare, am făcut ordine de parcă nimic deosebit nu se întîmplase. Seara, mi-am făcut obişnuita baie de spumă şi m-am întins pe pat cu plicul între degete. Mă uitam la el încercînd transparenţa hîrtiei la lumina frumoasei mele velioze de sticlă verde. Dar hîrtia nu lăsa nimic să se vadă prin ea. Părea doar că înăuntrul plicului se află o hărtie bine împăturită .
Am adormit rezistînd tentaţiei de a deschide plicul şi am visat că dintr-o hîrtie desfăcută , se eliberează un grup compact de litere luminoase . Păreau că se deplasează într-o plasmă transparentă. Degeaba am încercat să desluşesc cuvintele pe care păreau că se străduiesc să se formeze pentru mine : cuvintele luminoase nu se lăsau înţelese. Atît îmi amintesc din acest vis, că înainte de a mă trezi, literele s-au regrupat învîrtind o tornadă sclipitoare şi s-au întors în spirală coborîtoare în plicul pe care nu-l deschisesem.
Abia peste doua zile am ajuns la Anticar, după ce l-am convocat şi pe meşterul tîmplar să repare sertarul. Amîndoi s-au uitat la mine lung. Poate tocmai pentru că nu le-am spus adevărul.

Tîmplarul a luat sertăraşul şi a constatat cu bucurie că putea fi încleiat la loc cu bine. Din cele două foi de placaj care ascundeau scrisoarea , eu nu I-am dat meşterului decît una să puie la loc. Şi chiar dacă a observat că sertarul are desemnat un loc numai bun de un fund mai gros, asta e. Nu mă simţeam datoare cu o explicaţie.
Iar anticarului I-am cerut să mă ajute să deschid acel plic prea de demult lipit. În fond el se pricepea mai bine ca mine la hîrtii.
Cu multă migală , cu aburii apei fierte dintr-un ibric şi cu un cuţit extrem de subţire şi ascuţit, a reuşit anticarul să desfacă acel plic . Cînd mi-a înmînat hîrtia caldă ce stătuse ascunsă, lipită şi neştiută în fundul dublu al scrinului, normal era să deschid plicul şi să mă uit. Curioasă femeie mai sunt şi eu. Fiindcă eu am mulţumit, am plătit şi am plecat acasă cu plicul desfăcut dar cu scrisoarea necitită .

Acasă, mi-am pus o felie de lămîie într-un pahar cu picior înalt de cristal vechi, am turnat peste lămîie un Vermuth alburiu, am aprins nişte lumînări albe, şi după ce am pus să-mi cînte un CD cu muzică barocă, în fine m-am aşezat într-un fotoliu pat. Cu picioarele sus pe o pernă. Mă fascina întîlnirea cu acest misterios plic. Mi se părea varianta modernă a unei dischete de computer. Iar scrinul, desigur, îmi apărea ca însuşi computerul care a păstrat documentul.
Documentul putea conţine orice : Un testament prin care aflam că am devenit milionară, o scrisoare de dragoste secretă, mărturia cuiva care a făcut o crimă oribilă. Orice. Putea fi şi o nevinovată pagină de jurnal personal. Cîte gînduri nu ni se par importante în taina lor în epoci diferite şi oare la cîţi dintre noi nu ne mai vine apoi, să plecăm cu taina în mormînt ?! Dar de ce ne încredinţăm oare tainele unei pagini de hîrtie ? Şi dacă tot am scris ce n-am avut curajul să spunem nimănui , de ce ascundem acea scriere în aşa fel încît e puţin probabil că cineva va da vreodată de ceea ce am dori totuşi să se afle din acea scrisoare ?!
Ce spovedanie se cere marturisită şi ascunsă în acelaşi timp ? Viaţa ? Moartea ? Sau ceva mai presus de ele ? Ce poate fi mai presus de Viaţa sau Moartea ? Averea ? Nu cred. Nu pentru cineva care a avut vreodată un asemenea scrin. Cine se naşte alături de un scrin ca acesta, nu şi-a pus niciodată cu adevărat, problema de bani. Poate că are bani destui chiar să emigreze cu el de acasă. Un asemenea scrin, care ascunde o scrisoare suficient de importantă ca să-I faci un fund de sertar dublu, poate fi acel obiect pe care-l iei cu tine în emigrare. Iar cine emigrează cu un asemenea scrin, pentru că el ascunde o taina importantă, are bani şi probabil va mai avea. Dacă nu mai are, vinde din bunuri şi face bani. Că un scrin ca acesta nu se moşteneşte singur. O mobiluţă, fie ea şi de lux ca aceasta, era mai puţin

importantă decît echipajul cu cel puţin doi cai de rasă, decît valeţii în costume brodate cu care mergeai la operă, decît colierele de diamante care trebuiau să sclipească la gîtul cui dansa pe sub candelabre de cristal la braţul unui nobil spilcuit…
Mai puţin valoros decît conacul unde a fost aşezat, decît proprietatea din jurul conacului sau colecţia de cai de rasă din grajduri şi maşini scumpe din garaje…Un asemenea scrin, vine cu multe alte bunuri…
Repet, ce poate fi mai presus decît viaţa, moartea sau averea ?
O Durere.
O durere pe care nu o poţi împărtăşi nimănui.
Ca să scapi cumva de ea, o scrii. O dai cu împrumut cuiva de încredere momentană : unei pagini de hîrtie. Ca să rămînă totuşi a ta întîmplarea care te-a durut , o ascunzi în fundul dublu al unuia dintre multele sertăraşe ale scrinului. Oricînd dai cu ochii de scrin şi oricîţi musafiri ai avea în casă, tu eşti singurul complice al unei mobiluţe care "ştie". Care crede că ştie. Care nu poate vorbi.
Care nu are altă soluţie decît să păstreze taina ta, cu sfinţenie.
Bun, să zicem că scrinul a rămas ultimul pe lista decăderii materiale. Să zicem că nu a mai rămas nimic altceva de vîndut .
Dar de ce a vîndut "cineva" tocmai scrinul ? De ce a vîndut această persoană scrinul cu scrisoare cu tot ? Pentru că cine va găsi vreodată scrisoarea, să afle durerea, fără a ştii însă cui a aparţinut ?
Şi dacă scrinul nu a fost vîndut ? Dacă a fost pur şi simplu înstrăinat Temporar, cu rugămintea de a fi ţinut o vreme într-un magazin de tip "anticariat" iar persoana a murit înainte de a apuca să încredinţeze cuiva de nădejde, secretul conţinut în acea dosită pagină de culoarea mierii ? Ce poveste urma să descopăr eu citind acele rînduri pe care nu dorisem să le desfac din taina lor ? Mai bine spus, Ce Fel de poveste aşi fi vrut eu să aflu din toate astea ?
Desigur, o poveste de dragoste…
Lumînările se topeau încet iar vermuth-ul se termina odata cu muzica de pe CD. Era momentul să despăturesc hîrtia.

Rîndurile se aliniau fine, alcătuite dintr-un scris aplecat, şi păreau că luminează în jur, deşi, erau scrise cu cerneală cafenie şi evident fuseseră aşternute cu o peniţă subţire care nu zgîriase pagina mătăsoasă de hîrtie. Dar, erau în franceză. După grafie şi stil , cred că este o franceză relativ modernă. Categoric, nu era franceza de pe vremea cînd fusese construit scrinul. Nu avea 200 de ani limba care se aşezase în faţa ochilor mei. A trebuit totuşi să aprind toată lumina ca să mă pot familiariza cu dimensiunea incredibil de măruntă a rîndurilor şi cu felul în care erau desenate literele pe care le visasem .

În realitate scrisoarea lipită pe care o găsisem în fundul dublu al scrinului, conţinea nu numai o pagină, ci mai multe foi de hîrtie , teribil de subţiri. De fragile chiar. Mi s-a părut ţinîndu-le în mînă că ar fi trebuit să îmbrac nişte mînuşi subţiri pentru a manevra foile fără să le stric. Aşa cum procedează specialiştii care mînuiesc cărţi de mare valoare în laboratoare ţinute în aer condiţionat, la temperaturi egale. Aşa cum se păstrează Manuscrisele de la Marea Moartă în muzeul lor din Iersalim, în formă unui capac de vas de lut.
Ca vasele de lut în care s-au găsit preţioasele manuscrise.

Aşa că m-am aşezat pentru prima oară la scrinul nou renovat, am aşezat pagină lîngă pagină şi am început să citesc.

Iată aici, într-o traducere relativ grăbită conţinutul scrisorii.

“Mult prea stimată Doamnă Leclerc,

Îmi pare deosebit de rău că nu v-a plăcut nuvela mea. Da, mai am într-adevăr şi alte scrieri, dar credeţi că mai are vreun rost să vi le prezint ? Eu altfel nu ştiu să scriu. În consecinţă, mă tem că şi celelalte pagini pe care le-aşi supune atenţiei Dvs. ar avea acelaşi ton. Desuet a fost cuvîntul ales de Dvs. Neinteresant, aţi adăugat. Totuşi vă mulţumesc pentru atenţia acordată. Dacă voi mai îndrăzni să vă prezint din modestele mele creaţii, vă voi ruga să fiţi mai tolerantă cu încercările unei iubitoare de literatură. Sau cu ale altora la fel de începători ca mine. Am crezut, citind din cărţile create de Domnia voastră, că vă veţi bucura să sprijiniţi o scriitoare care şi-a pus toate speranţele în Sensibil, în Frumosul care înalţă. Se vede că m-am înşelat. Îndiferent în ce direcţie. Dar, dacă Dvs. nu căutaţi decît stil şi formă literară fără conţinut sensibil atunci da, mă simt desuetă şi neinteresantă. Şi-mi voi permite să rămîn aşa cum de fapt, am fost toată viaţa: o sentimentală. Şi voi pierde şi de data asta, aşa cum am mai pierdut şi altă dată. Sau voi cîştiga prin a mă retrage.

Permiteţi-mi să vă doresc numai bine. Fie să vă bucuraţi de acelaşi succes de public şi pe viitor.
Cu neprefăcută stimă, a Dvs. Corinne Agar , Paris, 14 august 1942 “

Ah ! Iată ceva neaşteptat.
Iată ce poveste de Dragoste neîmpărtăşită aveam să aflu.
Povestea de iubire dintre o persoană şi literatura pe care o crează. Povestea cu final nefericit al cuiva care şi-ar fi dorit să-şi vadă creaţia recunoscută ca valoroasă măcar de către un scriitor, dacă nu chiar de către public. Povestea cuiva care nu a mai încercat şi la alt editor fiindcă şi-a pierdut încrederea în sine. Iată ce durere poate deveni un secret şi poate merita o ascunzătoare dublă în fundul unui sertar .

Paginile următoare, scrise cu acelaşi stilou subţire, aveam să le citesc în liniştea de noapte a apartamentului, pe nerăsuflate.

♥

Stînca.

Se povesteşte ca undeva, într-un deşert, se afla o stîncă.
O stîncă înaltă şi solidă .
Se înălţa acolo, stabilă, încă de cînd se bătuseră ultima oară munţii în capete, ori asta se întîmplase de mult, cam pe vremea cînd se făcuse lumea.

Într-o amiază tîrzie , se opreşte la poalele stîncii un călător.
Nu părea foarte obosit. Mai mult calul ostenise de cărat poverile pe care omul I le adunase pe spinarea îndoită şi îl usturau curelele fierbinţi care îi brăzdau pîntecul.
Călătorul îşi deslegă avutul de pe spinarea calului.

Nu se gîndi cu suficientă compasiune la unicul său partener de călătorie atunci cînd îl eliberă din strînsoarea legăturilor. Îi păsă mai mult de hamurile umezite de transpiratia animalului. Le puse la soare, răstignite pe o parte a stîncii, să le aibă uscate şi mîine cînd va porni din nou la drum.
Apoi îşi ascunse pe rînd boccelele într-o săpătură a stîncii. Lăsă la îndemînă doar o pătură şi o muzicuţă.
De parcă n-ar fi umblat destul toată ziua, omul porni prin împrejurimile stîncii în căutare de apă. Sacul de piele pe care-l purta de-a curmezişul pieptului se golise de mult. Umblă dar nu văzu nicăieri ochiul lucios al unei cît de mici pete de apă. Nici dulce, nici sărată. De nici un fel. Îngrijorat, se întoarse către stînca înaltă unde-şi propusese să înopteze. Apropiindu-se, observă că stînca îi apărea din ce în ce mai înaltă în lumina roşiatică a soarelui apunător. Aşa înaltă şi singură în mijlocul unui nesfîrşit deşert, stînca părea un semnal . Unul din acelea care se desenează codificat pe hărţi tainice. Privită mai atent, chiar părea că ascunde intrări secrete, tuneluri săpate în vremuri vechi şi ascunzători de comori a căror urmă se pierduse odată cu ultimul păstrător al secretului, care cine ştie de ce nu s-ar mai fi întors la Stîncă. Iar dacă era adevărat că şi alţi călători folosiseră această impresionantă Stîncă drept refugiu sau punct de reper, înseamnă că undeva în apropiere, se afla Apă.
Pentru că era de mult pe drum, omul nu mai puse la socoteală osteneala de a înconjura stînca de mai multe ori, pe jos, punînd fiecare picior cu atentie pe alunecuşul următoarei crăpături de piatră. Dar se agăţă degeaba de colţurile aspre ale stîncii. În zadar căută călătorul pe sub crengile zgîrioase ale ciudatelor tufe neaşteptat de verzi ce creşteau, ieşite parcă de nicăieri. Nu găsi nici un pic de Apă. La rîndul lui, calul lovi cu copita piciorului din faţă în cîţiva bolovani din jurul stîncii dar tot ce scoase, nu fură decît cîteva scîntei firave într-un pumn de praf .
Însetat, calul mirosi sacul de piele în care nu mai era apă încă de ieri îşi scutură coama a neresemnare şi alese

deocamdată cu buza de sus cîteva frunze dintr-o tufă ciudat de verde.
Cît de cît, frunzele erau umede .
Călătorul mîngîie mai mult din reflex gîtul plin de nisip al calului. Apoi, recuperînd pătura şi muzicuţa de unde le lăsase, se gîndi că poate, la un moment dat, stînca însăşi, îi va descoperi vreun cotlon pitit în care se adună cam atîta apa cîtă I-ar trebui pe azi, unui călător. Dacă-ar fi găsit apă, precis i-ar fi rămas să dea şi calului de povară, să umple şi sacul de piele care aşa gol, arăta scorţos ca un rid bătrîn pe o faţă fără vîrstă. Vezi, mai întîi se gîndi la el. Cu egoism.
Îşi potrivi spatele pe o parte mai netedă a stîncii şi aşezîndu-se, scoase din buzunar muzicuţa . O scutură de praful drumului şi începu sa ofteze în segmentele ei metalice. Două, nouă, notele melancolice ale muzicuţei se treziră pe rînd, una pe alta. Apoi se multiplicară, pornind în coloană pe drumul vechi al gîndurilor neterminate, către una dintre ele care de obicei nu participa la concert.
Era o notă gravă în care pe vremuri, călătorul sufla foarte rar si numai din greşeală. Pe care de altfel, nu o mai folosise de mult.
Pe vremea cînd omul învăţa să cînte la muzicuţă, o găsise din întîmplare şi cînd acea notă gravă sună, o lacrimă pornită la repezeală din săculeţul ei lacrimar, i se umflase între pleoape pînă se făcu aproape la fel de mare ca ochiul de apă pe care cal şi călător aşteptau să-l descopere, dacă stînca se va înduioşa de serenadă.
O vreme, călătorul ocoli cu grijă acea notă de la marginea extremă a muzicuţei. Pînă într-o zi, cînd supărat de reacţia glandei lacrimale la auzul întîmplător acelei note grave, forţă o melodie pe o singură notă. Pe acea notă. Observă că folosind cu agresivitate numai şi numai acea notă cu sunete grave, sentimentale, sfîşietoare, lacrima nu se mai întoarse între pleoapele lui şi crezu uşurat, că a rezolvat şi această problemă. Nu o mai folosi apoi, iar nota gravă, simţindu-se agresată pentru că nu era dorită , se furişă afară din

muzicuţă , călători un timp deasupra bagajelor urcate în spinarea calului, după care dispăru.
I se pierdu urma. Aşa că de-atunci, călătorul cînta relativ liniştit la muzicuţa lui, ori de cîte ori îşi amintea că singurul lucru care-I lipsea din bagaje, era o companie. O companie umană. Îşi amintea aşa, ca şi cum ai face bilanţul sub linia de calcule aritmetice .
Regreta atunci, cumva, doar faptul că ştiuse de existenţa foarte temporară a unui articol în plus, între bunurile personale. Că nu putea uita acest "articol" personal. Şi mai regreta că nu se decidea sa nu mai regrete că socoteala îi ieşea mereu diferită . Da, diferită, pentru că uneori, amintirea unei companii umane, se aduna singură la suma efectelor personale cu care omul călătorea. Se adăuga pe sine ca iluzia fumoasă din zarea deşertului în care se afla stînca. Iar călătorul, ca să nu-şi piardă pacea singurătăţii agonisite, o ameninţa că dacă nu dispare, va apela iar, din nou cu agresivitate la nota aceea gravă de la extremitatea muzicuţei.
De frică să nu plîngă, amintirea unei companii umane, se pierdea atunci în linia nesfîrşita a orizontului. Iar notele muzicale, spiralau liniştite coama aspră a calului de povară. La fel ar fi făcut şi în acea amiază tîrzie dacă, de-odată, nu ar fi răsunat stînca , de undeva din interiorul său, ca dangătul unui clopot bine construit. Călătorul tresări, calul necheză, o pasăre care adormise sus în cuibul său ascuns deasupra stîncii, îşi luă zborul cu ţipete de avertisment. Călătorul astupă degeaba cu palmele vibraţia muzicuţei la care cîntase pentru că sunetul care îşi începuse drumul în interiorul stîncii , nu era un ecou al cîntecului de om însetat. Străbătea prin tot deşertul însăşi muzica produsă de straturile de piatră din care era formată stînca. Era însăşi compoziţia proprie a pietrei.
Se auzeau în acea melodie aglomerată, lovituri de spade, explozii de tun, vaiete umane şi toată acea zbatere sonoră, culmină cu nesfîrşita bubuială a zidurilor unor cetăţi care se prăbuşeau.

După o clipă de linişte, nota, nota aceea gravă, sentimentală, sfîşietoare, pe care călătorul o crezuse definitiv plecată din muzicuţa lui, răsună din interiorul stîncii fără întrerupere, fără respiraţie, fără nici o milă. Nu cerea ajutor, nu invita la colaborare. Răsuna strident aruncînd de jur împrejur cu desfacere largă, întregul arsenal al agresivităţii cu care fusese alungată. Răsună ca o alarmă pornită pentru că cineva forţase intrarea în ascunzătoare. Ca o sonerie peste care cineva a căzut cu toata greutatea. Răsuna ca un avertisment şi se folosea de deşert, ca de o nesfîrşită cutie de rezonanţă . Omului I se păru chiar că înţelege nişte cuvinte în sunetul acela de sirenă defectă : " În inima ta nu m-ai primit. Dacă nici măcar în separeul de metal al muzicuţei tale nu m-ai lăsat să locuiesc, atunci aici nu ai ce căuta. În ziua cînd vei regreta că m-ai alungat , va trebui să-mi ceri iertare. Dacă vei fi sincer, mai stăm de vorbă. "

Indispus, călătorul adună bagajele ascunse într-o săpătură a stîncii, le urcă în spinarea calului şi trase animalul de dîrlogi, să plece de acolo cît mai departe. Dar calul se lăsă greu. De fapt nu mai putea fi clintit. Nu mai voia să-l asculte pe cel căruia îi tot căra boccele inutile.
Atunci omul, îşi sui singur bagajele în spinare şi fără să se uite înapoi, începu să pună pas peste pas către orice direcţie l-ar fi îndepărtat de nota aceea gravă, sentimentală, sfîşietoare, care hăuia din stîncă pînă departe.
Privea înainte către un Nicăieri fără sfîrşit. Nici măcar o palidă iluzie optică nu ridica pulberea deşertului.
Nici măcar adierea unei amintiri nu tulbura tihna fără egal a valurilor de nisip cenuşiu aşa cum în jur, nici o adiere nu clintea puţina dar trainica vegetaţie din jurul stîncii.
De aceea, nici o lacrimă nu se adună intre pleoapele călătorului, ostenite de lipsa de ţintă a deplasării .
Pentru călător, Nimic, s-ar fi adunat din nou statornic la nimic, dacă nota, nota aceea gravă, n-ar fi copleşit suverană punctele cardinale.

Sufletul lui prăfuit şi-ar fi dorit sa nu bage de seamă că pe măsură ce se depărta, nota aceea gravă se îndulcea, iar chemarea ei devenea din ce in ce mai irezistibilă.

“M-a părăsit pînă şi ea “ se pomeni gîndind fără bucurie călătorul. “ Pentru că am neglijat-o , m-a părăsit. Şi uite ca a găsit şi a preferat compania unei stînci în locul meu, pentru că am uitat să-i dau atenţie. Pentru că am refuzat să o folosesc . Ori de cîte ori dorea să-mi ţină de urît, eu o asiguram că mă simt mai bine singur. Aşa că şi-a găsit tovarăş statornic tocmai în stînca aceea solitară. Aşa-mi trebuie. “

Mai merse o vreme nedorind să asculte sunetul acelei note.

“Ce-ar fi să mă întorc la ea ? Ce-ar fi s-o invit să acompanieze din nou muzicuţa mea şi stolul de note călătoare din separeele de metal ?!” gîndi călătorul întorcîndu-se din drum . Pe măsură însă ce se reapropia de stîncă, nota aceea gravă se auzea din ce în ce mai slab, iar cînd ajunse la poalele stîncii, nota amuţi cu totul.
În jur, se aşezase liniştea foarte supărătoare a unei case părăsite inclusiv de spiritele celor care au locuit-o .
Un singur zgomot veni să umple din nou acea linişte : plescăitul buzelor calului său eliberat de povară.
Sorbea undeva apă. O sorbea negrăbit, în tihna celui pe care nu mai are ce să-l tulbure, căci a găsit ce căuta. Luîndu-se după singurul sunet disponibil în acel moment în deşert, găsi calul undeva, în inima de piatră aspră a stîncii, oglindit asupra unui lac limpede, cam de mărimea unui om culcat. Cute fine de apă se depărtau de botul delicat al calului în valuri minuscule şi atingeau marginea de piatră a stîncii care încă reverbera sentimental de sunetul notei aceleia grave. Pentru că se lăsă iubit, calul fu condus de nota aceea muzicală în inima stîncii, acolo unde suficiente palme pline de apă dulce nu secau niciodată. Apă, pe care el, călător fugărit de propria lui singurătate liniştitoare, nici nu o

căutase în altă parte decît în sacul gol de piele, care-i atîrna transversal pe spinare.

Aşa cum bănuise, stînca ascundea privirilor , într-o luminoasă poiană de piatră, comorile pe care omul nu le mai căuta, nu voia să le mai caute sau nu credea că-i mai trebuiesc. Nu avea în adîncul lui decît grija baloturilor inutile pe care le apăra de prezumtivi hoţi. Atît.

Călătorul se simţi atunci, cu adevărat aşa cum fusese toată viaţa şi nu voise să recunoască : singur.
Avea rost să se oprească şi el în inima stîncii ? Mai avea putere să fraternizeze el cu elementele pe care nu le pusese niciodată, cu adevărat, la adunare ?

Se culcă lîngă linia fragilă a apei dulci din miezul stîncii, fără să bea, fără să-şi răspundă. Îşi dori doar să adoarmă.
“ E posibil că voi visa ceva semnificativ, ceva care să-mi arate încotro să pornesc mîine, îşi spuse călătorul în sinea lui. Aşa se întîmplă cînd dormi prima oară într-un loc nou. Iar dacă voi ţine minte visul… “.
Nu mai apucă să-şi sfărşească propoziţia, că adormi.

Afară, calul său sur dădea roată stîncii, păscînd agale, a plimbare. Deasupra stîncii, pasărea ce fugise speriată , se întorcea la cuibul ei, în timp ce boccelele călătorului se desfăceau singure din legăturile apăsate de propria lor greutate inutilă.

Neclintită, stînca oftă cu oarecare regret toată căldura pe care o acumulase si azi de la Soare : “ De ce n-or învăţa oamenii ăştia nimic de la mine ? “
“ Pentru că cineva trebuie să călătorească mult ca să devină stabil ca o stîncă “ răspunse cîntînd muzicuţa.
“ În acelaşi timp cineva trebuie să stea pe loc, pentru ca cei care încă mai călătoresc, să dea de un lac plin de apă dulce. Totuşi, aşi vrea şi eu să înţeleg de ce oamenii nu-şi pot

stabilii destinul unii împreună cu ceilalţi. De ce mă folosesc pe mine ocazional, pentru întîlniri de foarte scurtă durată fericită !" mai adăugă muzicuţa în timp ce-I aluneca adormitului călător din buzunar.

"Pleci şi tu ? întrebă descumpănită stînca.
"Nuuuuu !" răspunse muzicuţa zîmbind armonic din toate notele ei dulci. Eu, din fericire, nu pot călători singură ".

Sahara , la picioarele marii stînci Deir el B ……
Azi 20 mai 1940. Corinne Agar.

♥

Se făcuse tîrziu dar eu stăteam cu ochii perduţi pe decoraţiile dantelate ale scrinului . Degeaba eram din ce în ce mai interesată de soarta acestei femei care nu mai putea fii printre noi, decît în spirit.
Şi îmi părea extrem de rău că nu mai aveam cum să o cunosc.
Probabil nici nu a trebuit să ştiu altceva despre ea, decît să-I cunosc durerea. Acolo probabil, stătea ascunsă toată povestea ei.

Încercam să-mi imaginez aspectul acestei femei dar oricît căutam în imaginaţie, mi-o închipuiam înaltă, cu parul castaniu tuns drept pe ceafă, îmbrăcată sobru, cu picioarele protejate în şosete de lînă şi ghete care ieşeau de sub fusta cumva militară, peste care un pulover cu nasturi acoperea o bluză albă simplă. Fără bijuterii, fără alt accesoriu în afara unei genţi adînci de voiaj din spinare de crocodil. Cam aşa mi-o închipuiam şi-mi părea greu de înţeles de ce o femeie care pleacă în Africa şi petrece probabil singură, cel puţin cîteva ore în deşert , îşi va fi cumpărat un asemenea scrin delicat. O fi avut acasă şi ea un capot de saten rozaliu ? Va fi avut un set de perii de toaletă din argint ? O fi avut un iubit care să-I înconjoare gîtul cu un colier elegant, înainte de a pleca la un bal ? Sau era scrinul doar o moştenire de familie ?
De ce îmi păsa mie în fond de toate astea ? Pentru că mă intriga toată povestea. O femeie sobră, care pleacă în Africa e un aventurier de elită. Nu poate fi un ins pe care îl sperie o scriitoare celebră şi

arogantă. Oricît de editor ar fi ea. Sau poate da ? Poate fi un editor dispreţuitor, mai feroce decît un rinocer care-şi apără puii ? Poate fi dezinteresul unui editor într-atît de periculos, încît să-ţi îngropi lucrarea pe care o iubeşti, în fundul dublu al unui sertar de birou, ca să n-o mai vadă nimeni ?!
După momentele de revoltă, am înţeles.
Mi-am amintit de anii mei de depresie şi am înţeles de ce I-am trăit : pentru că fusesem refuzată.
Nu mai contează nici de ce nici de către cine. Nici în ce context.
În refuz, contează respingerea. Mai ales în refuzul uscat.
Refuzul uscat este egal cu veninul lichid.
Sunt oameni pe care Refuzul îi determină la agresivitate, de parcă toată fiertura veninului injectat s-ar înmulţi în sîngele nostru pînă la explozie. Pînă la crimă.
Şi sunt oameni pe care Refuzul îi striveşte emoţional tot aşa cum te-ai lovi în fugă de o stîncă. Iar Durerea amorţeşte în timp toată persoana lovită. O blochează . Nu e nevoie decît de cei doi stropi de venin pe care caninii şerpilor otrăvitori ţi-i injectează în timpul muşcăturii. Din blocajul amorţirii poţi muri.

Pentru mine nici nu mai contează cum a ajuns scrinul de la Paris în Argentina. Nu mai contează nici de ce şi-a luat această doamnă în voiaj mobilierul doar ca să-şi ascundă o scrisoare. Pentru mine, această femeie nu a voiajat, ci a emigrat. A rupt, a tăiat şi a plecat.
Cu condiţia să transporte după ea sarcofagul unei mumii : secretul unei dureri mereu vii . Şi pentru că nu putea altfel, s-a sprijinit pe taina din placajul dublu al unui sertar . Pun pariu ca-şi ştergea singură scrinul de praf : aşa ca să nu-l atingă direct cu mîna şi să aibă un pretext de neclintit pentru a-i mîngîia singurătatea. E posibil să fi fost o femeie bogată. Sigur, o femeie lipsită de grija imediată a zilei de mîine. Poate că banii I-ar fi permis să-şi publice în alta ţară nuvela. Puteau să-i fi justificat chiar o atitudine obraznică, dacă în sufletul ei D-na Agar nu ar fi filozofat la valoarea unei Stînci care adăposteşte o dublă comoară fragilă :
Apa sufletului ce poate rămîne Vie şi Dulce chiar şi în faţa Iubirii refuzate. Respinse. Iată de ce , pe măsură ce mă gîndesc mai bine, încep să mă înseninez : Nu şi-a ucis visul. L-a pus la păstrat.
L-a ferit de o cădere mult mai mare prin a-l izola. I-a dat şansa să renască altădată. Altfel. Sub un alt soare. Ridicat din sicriul lui dublu de lemn de către o altă mînă.
Şi astfel poate că speranţa I-a rămas intactă, în izolarea ei virtuală.
Poate că nici n-a mai interesat-o să-I confirme cineva valoarea. Ea a spus ce a avut de spus, a stat de vorbă cu ea însăşi şi amîndouă au

ajuns la concluzia că în faţa unor anumite lovituri, e înţelept să te ascunzi o vreme . Fie şi în fundul dublu al unui sertar de scrin.
Iar dacă tu nu te vei revolta să-ţi faci dreptate, îţi va face Dumnezeu dreptate, în Timpul Său Bun.
Eu, ca mai practică, tot mă revolt în locul ei : de ce Banii, nu-ţi cumpără în viaţă, între altele, curajul de a –ţi pleda cauza ? Dar e chiar întotdeauna nevoie să-ţi faci singur dreptate ?
Corinne Agar, a devenit o Stîncă, fără să ştie, fără să creadă poate, prin adevărata calitate a unei Stînci : blîndeţea stabilă a refuzului de a fi agresiv.

Mie îmi pare evident că scrisoarea către " mult prea amabila d-nă" editoare sau scriitoare, nu a fost niciodată expediată. Dimpotrivă. A pus-o împreună cu povestirea în acelaşi plic şi după ce l-a lipit, a ascuns secretul undeva unde să nu mai dea nimeni de el. Nici ea măcar .
Pot să pun pariu că n-a mai scris niciodată nimic. Îmi vine greu să cred că mai sunt sertare în acest scrin care conţin ascunse şi alte scrieri ale acestei persoane. Bineînţeles, nu voi distruge tot scrinul ca să-mi satisfac curiozitatea, mai ales că pot face şi altfel : voi controla grosimea fundului tuturor sertarelor "din ochi". Sau din ciocănelul unui deget îndoit cu care baţi în lemn şi asculţi cu atenţie.
Aşa mi-am spus în acea seara şi aşa am făcut. Dar fundul celorlalte sertare părea simplu. A, dacă ar mai fi fost şi alte ascunzători în scrin, bănuiesc că meşterul tîmplar care l-a recondiţionat, le-ar fi găsit. Sau poate nu. Poate îmi e mie destinat să le caut şi să le găsesc.
Ce ar fi făcut el cu acest plic dacă îl găsea ? Îl deschidea, şi văzînd că e scris în altă limbă, l-ar fi aruncat poate la gunoi.
Ce voi face eu însă cu acest plic şi conţinutul lui ?
Îl voi păstra desigur . Mai ales , voi încerca să-I fac acestei nefericite femei dreptate. Voi publica pe banii mei această povestire ciudată. Iar dacă nu se va vinde bine cartea, o voi face cadou la prieteni, cunoscuţi şi cititori răbdători, chiar la lansarea cărţii.

Dar o carte, nu poate să conţină doar o povestire de 7 pagini.
Ce fac ? Ştiu ce fac ! Voi scrie eu pentru ea, cam acele povestiri pe care le-ar fi scris ea. Iar dacă leptopul meu va încăpea pe scrinul nou cumpărat , le voi scrie la aceiaşi măsuţă la care e posibil să fi scris şi ea. Acolo sau pe jos, voi scrie.
Apoi, voi da interviuri şi voi dezvolta povestea extraordinară a unei femei care a trăit în Africa şi a visat la picioarele unei stînci.
Dacă ea nu a putut , voi face eu din ea o Stîncă. Din ea, şi din mine. Voi lăsa să se creadă că acea femeie extraordinară, pot fi eu…

Nu ştiu cine e călătorul insensibil din poveste.
Poate fi iubitul ei. Poate fi ea. Poate fi doar un simbol.
Poate fi o altă durere ascunsă într-un simbol.
Dar cu certitudine, Stînca pot fi chiar eu. Şi dacă nu pot încă, mă voi autosugestiona, pînă cînd voi ajunge măcar tare şi mare cât o pietricică. Una mai colţuroasă. Una care se poate rotunji cu trecerea timpului.
Aşa că voi face o Stîncă şi din mine. Şi pledînd cauza altuia, voi avea curajul pe care Corinne nu l-a avut pentru sine, aşa cum poate n-aşi avea nici eu numai pentru mine.
Şi pentru că îmi place numele ei, o voi pune să iscălească ea pentru mine. Făcîndu-I ei dreptate, îmi voi face mie.
Cui am arătat eu durerile pe care mi le scriu în jurnale intime fără să ştie nimeni ? Cui am vorbit despre ele ? Nimănui. Iată dar de ce a trebuit să descopăr ascunzătoarea secretă a unui sertar cu fund dublu.
Ca să nu repet eu, greşeala ei de slăbiciune.
Le voi da curaj , le voi face poate dreptate tuturor timizilor din lume, care stau ascunşi în fundul dublu al unui sertar de scrin . Amin.

<u>Epilog.</u>

Au venit meşterii şi mi-au instalat în fine mult visatul şemineu. Da, l-am pus pe locul pe care a stat scrinul. Nu e de butaforie şemineul, aşa cum mă gîndisem . De aia îmi şi părea o imitaţie costisitoare. Probabil fusese prost fotografiat. Sau, părea prea frumos să fie adevărat.
Cum spun americanii, "too good to be true " !
De fapt şemineul din revistă, cel care acum este în noua mea locuinţă, e de piatră cenuşie . Pare o casă de piatră, aşa cum desenează copii casele bunicilor de la ţară.
Dacă aşi avea horn la apartament, aşi putea face la şemineu un foc adevărat. Foc prieten şi tovarăş de drum al unui călător singuratic. Foc auriu cu flacări înalte şi vesele. Dar apartamentul nu e decît închiriat. Nu-mi aparţine. Nu pot face chiar ce vreau cu el.

Dar mai există o flacară, a cărei înălţime vioaie depinde doar de actul de proprietate al imaginaţiei fiecăruia dintre noi : Visul.
A visa, este poate singura libertate umană absolută.

Interesant e că Visul , se naşte mai ales în momentele de gol ale vieţii noastre. Sau aşa ar trebui. Şi pentru că din fericire m-am împrietenit

cu momentele de gol din viaţa mea, iată ce am pus eu în mijlocul şemineului de piatră stîncoasă : acea minigrădină japoneză de "peisaj uscat " folosită la meditaţia de tip " Zen ".

Grădina de peisaj uscat reprezintă frumuseţea spaţiilor goale.
Grădina de peisaj uscat, este o compoziţie abstractă a cărei funcţie este să îndemne la meditaţie, deci, e necesar să incluzi terenului arta existenţială al "golului" şi a "nimic"-ului.
În antichitate, călugării Zen participau în perfectă tăcere la construirea grădinilor de piatră din jurul mănăstirilor, astfel că tot ansamblul trebuia să servească profundei meditaţii .

Ca să reproduci această "Gradină a peisajului uscat" la tine acasă, mai întîi te înarmezi cu o tavă de lemn. Una cu bordură înaltă.
De preferinţă una de culoare neagră, ca seminţele de papaia .
Apoi, aşterni pe fundul de lemn al tăvii nisip fin. De culoarea nisipului. Îl cerni chiar tu dacă l-ai adus de la mare, dintr-o vacanţă pe care n-ai mai avut-o de mult. Cu palma uscată, e nevoie să tasezi nisipul înăuntrul tăvii de lemn. Poţi inventa o dună, un deal sau o vale. Depinde de starea ta intimă, de imaginaţia ta . Trebuie însă să trasezi apoi , cu o greblă micuţă de lemn, pe nisipul fin, urme unduioase . Forma urmelor, vor reprezenta chiar forma gîndurilor tale. Să ai apoi la îndemînă nişte pietre , unele care încap în tavă, care îţi plac, în culorile complexului tău suflet.
E apoi nevoie să rearanjezi mereu grădina , ori de cîte ori nu ştii ce să faci cu tine.
De fiecare dată cînd îţi vei aranja din nou grădina uscată, mîna ta va alege culoarea si forma pietrelor care te ajută să te sfătuieşti cu tine. Astfel ,fără să vrei, decorezi grădina în funcţie de starea ta din ziua respectivă. E posibil ca în timp, să pui undeva un copăcel de tip bonsai, fie el şi de mătase. De piatră semipreţioasă. De scoici.
În altă parte, cîndva, aşezi un mic felinar japonez de lemn. Seamănă cu o pagodă cocoţată în vîrful unui stîlp. Dacă e mic felinarul dacă în el nu poţi aprinde o lumînare, aşezi o lumînare acolo unde te inspiră chiar spaţiul Grădinii de peisaj uscat .
Stai apoi în linişte şi te uiţi la acest spaţiu gol.
Te vei uita la el şi vei înţelege ce te preocupă.
Într-un tîrziu, vei afla cum să acţionezi.

Cel mai important însă va fi pentru fiecare dintre noi altceva: Gîndurile noastre vor avea suficient loc să desfăşoare în spaţiu şi necazul dar şi soluţia.

Meditînd, ne vom întîlni cu cele trei timpuri ale existenţei noastre : trecutul, prezentul şi viitorul. Numai că de data asta, ele nu vor mai curge fără scăpare spre gura hulpavă a lamei unui cuţit, aşa ca o jumătate coaptă de papaia .
Fie ea şi plină de seminţe.
Ci luptînd pe trei laturi ca trei fraţi prieteni, timpurile vieţii noastre vor tăia împreună cortina grea care separă Viaţa de Moarte şi vor ajunge în Veşnicie .

Ce-am făcut cu scrinul ? L-am pus în mijlocul sufrageriei, sub o plantă incredibil de stufoasă şi de verde : Călătorul a fost pînă nu demult chiar el . Dacă mai are totuşi şi alte secrete ascunse în separee neştiute pînă acum, atunci eu sau cine va cumpăra scrinul de la mine cîndva în viitor, le va descoperi.

Iar dacă el, scrinul nu mai este deocamdată un călător, atunci sunt eu. E fiecare dintre noi. Cu sacul de piele golit de apă, cu muzicuţa căzîndu-I din buzunare, oricare dintre noi e poate doar un simplu călător sentimental.

Temporar rătăcit. ….pînă-şi va ocroti Apa Vie şi Nota Sentimentală a Sufletului cu măreţia unei Stînci.

Aşa că, Doamnelor şi Domnilor, hai să nu ne speriem de cîteva seminţe negrui !

Ci mai bine să le urăm cu prietenie Viselor noastre, Drum Bun.

CORINA CHIRIAC,
Ianuarie, 2006
Buenos Aires.

CE ESTE UN PSEUDONIM, DOI.

Ce este un pseudonim ?

Pînă mă voi uita în dicţionar, cred că un pseudonim este o mască.
Poate fi una de carnaval Veneţian, de carnaval Brazilian, sau de Haloween. Una elegantă, una excentrică sau una înfiorătoare.
Este partea de basma cu care beduinii deşertului, îşi acoperă faţa pe timpul furtunilor de nisip.
Este clapa de blană a căciulii ruşilor traitori in Siberia, clapa ce se trage pe faţă cînd viscolul fugăreşte stepa cu gerul lui biciuitor.

Un pseudonim este acel văl cu care musulmanii acoperă feţele nevestelor prea frumoase sau prea urîte.
Un pseudonim mai este gluga aceea din basme care te face invizibil faţă de toţi. Devii invizibil şi faţă de duşmani şi faţă de prieteni .

Este fulgarinul cu care te adăposteşti de furtună, alături de tine însuţi…
Iată de ce aşi putea asemui "pseudonimul" cu o haină.
Dar nu în sensul în care nevoia de protecţie s-a transformat în Modă.
Pentru modă, ne cheltuim banii să ne îmbrăcăm mai bine ca ieri, mai bine ca altul, mult mai bine decît în tinereţe…
Din vanitate, de dragul poziţiei sociale. Să ne deosebim prin haine.
Să arătăm cine suntem pe altă cale, de asta ne acoperim.

Ne mai acoperim şi pentru ca să nu facem nudism sentimental !! Să nu ne arătăm pe faţa sentimentele adevărate. Ne acoperim ca să nu recunoaştem că iubim : Eu ?! Nu-I adevarat !! Nu eu ! Eu, NU !

Pseudonimul este o formă de emigrare.
Ceri azil in casa altei identităţi .
Te străduieşti să devii cetăţeanul unei alte personalităţi.
Pentru asta cauţi în tine resursele posibilei adaptări la o realitate la fel de străină ţie ca şi pseudonimul pe care ţi l-ai ales. Asta în cazul în care nu ţi s-a fabricat după îndelungi dezbateri, un nume "de scenă" cu rezonanţe exotice.
Dacă vorbim însă despre un nume pe care ţi-l alegi singur, începi să te apropii de cei care formează un alt fel de colectivitate : atunci strădania ta seamănă cu lupta celor care caută să-şi schimbe

orientarea sexuală dacă nu chiar sexul : te închipui pe tine un "cineva " de care te simţi lipsit.

Pseudonimul este o ascunzătoare. De ce ne ascundem ?
Ne ascundem din frică. Numeri pînă la 3 şi te ascunzi ca să nu te prindă nimeni. Fie el şi degetul după care te ascunzi. Este locul de sub pat unde mă ascundeam cînd eram copil, să nu mă găsească Bau-Bau.
Nimeni nu ştie exact cum şi l-a imaginat pe Bau-Bau cel care l-a creat. Iar eu nu ştiu cine a creat acest personaj menit să înspăimînte pe copii neascultători. Şi nu-mi mai aduc aminte de ce trebuiau speriaţi viitorii oameni mari cu un monstru gata de atac de vreme ce motivele de teamă în faţa vieţii stau oricum pe locurile lor, la pîndă…
Frica e un monstru cu niciodată acelaşi număr de capete.
Altfel spus, frica este un monstru hâd cu un uter flexibil care naşte mereu, fără sămînţă străină , alţi monştrii cu niciodată acelaşi număr de capete. Frica se înmulţeşte prin autodiviziue. Prin sciziparitate. De aceea ne ascundem să nu ne vadă, să nu ne prindă, să nu ne ardă cu duhoarea focului scuipat.
Să nu ne muşte. Să nu ne înveninăm şi mai rău sufletele.
Despre frică se poate scrie o bibliotecă întreagă de cărţi : eseuri, poeme, proză scurtă, dramaturgie, romane, tratate, biografii, lucrări de doctorat. Despre frică te poţi lamenta, revolta, preface doct sau ignorant. Degeaba. Monstrul fricii se autozugrăveşte pe pereţii gîndului nostru şi ori cu ce am acoperi acei pereţi,"pictura" iese la iveală, de obicei atunci cînd te aştepţi mai puţin .
Prietenii mei din România Gabriela Sauciuc Cicone şi Marian Stere au scris un cîntecel adorabil pentru copii "Nu-mi e frică, nu-mi e frică de Bau-Bau " . Merge la copiii care au părinţi buni. La noi, la adulţi, la oamenii mari, nu merge. Nouă ne este frică. De un băutor de alcool, de un soţ rau, de un şef care dă faliment, de lipsa banilor, de războaie, de cutremur şi molime. De suferinţa prin Boală, de operaţii, de spitale, de doctori, de infirmităţi. De trădările duşmănoase ale celor din jur.
De orice fel de Tsunami. De Singurătate...
De a fi Singur în faţa oricărui cataclism.
Ne mai este frică de războiul cel dintre noi. De vanitatea, invidia sau răzbunarea celui care nu suportă că trăieşti pe aceeaşi Planetă cu el.
De cele mai multe ori avem dreptate să ne temem .
Şi atunci ne ascundem.
Sunt glorificaţi eroii care se jerfesc pentru o cauză : ei îşi învinge frica luptînd şi ridică la nivel de ideal, victoria asupra unei cauze. Nu de puţine ori prin jertfa personală, dacă nu direct prin moarte.

Au parte de o "moarte bună" cum spun americanii. Dar, să ne uităm bine înlăuntrul nostru : fiecare dintre noi este un erou şi încă unul mare : măcar că ieşi iarna pe strada plină de polei să te duci după pâine, după un medicament şi tot eşti un erou că te-ai întors acasă fără să-ţi rupi toate oasele. Mai ales dacă îi cumperi şi vecinului o pâine şi un medicament.

Culmea este că fiindu-ne frică, luptăm toata viaţa cu frica şi de cele mai multe ori învingem !
Înaintăm călcînd pe fringhia întinsă la înălţime, făcînd echilibristică cu sacoşele mai mult goale în mîini şi ajungem la celaltă platformă întregi. De obicei nu avem plasă dedesubt.
În tot acest timp ne însoţeşte cîte o mică ascunzatoare în care ne odihnim : un amor secret, o mică păcăleală făcută cuiva apropiat, o vacanţă sau o afacere în care ne-am cheltuit toate economiile şi împrumuturile fără să ştim ce va fi mâine, o minciună menită să ne salveze social sau personal . Ascunzătoare pe care o păzim de frică să nu dea cineva de ea !

Un pseudonim , este locul secret în care am ascuns păpuşa, soldatul de plumb sau telecomanda de la jocurile video.
Este speranţa că dacă am pierde tot, ne rămîne undeva, ascunsă, o rezervă de speranţă pentru zile negre .

Un pseudonim este o altfel de carte de vizită, una simbolică.
Ne prezentăm în jurul nostru, printr-o explicaţie:
am aflat cine sunt , ştiu cine vreau să devin.
Eu, sunt Agar, sclava egipteană care fără să fi avut vreo vină sau vreun merit, I-a dăruit lui Avraam un fiu, înaintea soţiei sale Sarah. Apoi, a fost alungată. Dumnezeu a binevoit ca ea să supravieţuiască împreună cu fiul ei traversării deşertului, devenind astfel strămoaşa unui neam nou de oameni.
La rîndul meu, aşi vrea să devin maica unui neam de oameni care doresc să împărtăşească şi altora, în sinceritate, ceea ce au învăţat din greşelile trecutului .
Pentru că au supravieţuit cu folos propriului destin.

În cele din urmă, pseudonimul este un camuflaj pe vreme de război .
Mă refer mai ales la războiul Omului cu Răul. Cu principiul răului. Atunci, masca noastră seamănă cu vălul de dantelă pe care unele femei credincioase şi-l pun pe cap atunci cînd intră în Biserică. E acelaşi lucru cu şalul de lînă, cu tichia sau pălăria cu care bărbaţii se acoperă cînd intră în orice fel de Templu în care se consideră o formă

de respect să te prezinţi în faţa lui Dumnezeu cu capul acoperit . Nu spun că cei care , dimpotrivă, îşi descoperă capul în faţa lui Dumnezeu cu profund respect nu s-au apropiat cu Credinţă de Dumnezeu.

Personal, sunt convinsă că Dumnezeu este Unul Singur pentru noi toţi.
Ne certăm pe Reprezentanţii Lui, pe Trimeşii Lui, pe Cuvintele Lor adresate fiecărei comunităţi Umane în parte şi mulţi nu acceptăm că de fapt, Legile lui Dumnezeu sunt aceleaşi pentru noi toţi.
La noi toţi s-a referit Isus Christos cînd a spus : "Fericiţi cei chemaţi la Masa Mielului". Altarul pe care se oficiază Sfînta Jertfă, este în Bisericile, în Templele celor care-L caută pe Unul Dumnezeu .

Bisericile sunt ascunzători dar adevărata Ascunzătoare este Credinţa.
Cu Credinţă ne concentrăm ca să ne putem adresa Bunului Dumnezeu. Cu credinţa că ne vom putea trimete gîndul pînă în spaţiul Casei Sale, că speranţa din gîndul rugăciunii noastre va bate cuviincios la Uşă, că I se va deschide şi I se va acorda atenţie. Ajutor.
Cu Credinţă venim să ne ascundem amarurile sub Mantia Spirituală a Bunului Dumnezeu. Să-i spunem Lui ce ne doare.
Să avem un Prieten Căruia să-I putem dezveli fără frică pliurile mototolite ale sufletului încercat de griji, fără frica de a ne vedea desconspiraţi, trădaţi, păcăliţi.
Unora dintre noi, ni se oferă protecţia în faţa Răului : ne ascunde Dumnezeu pînă trece urgia. Numai El ştie pe cine alege ca să-l ascundă. Şi de ce.

Doamne, ascunde-mă sub acest pseudonim :
Corinne Agar.

De CRACIUN .
Scrisoare către prietenii mei din Romînia, datată 26 dec 2006, Buenos Aires.

Dragii mei dragi ,

Incerc sa va descriu atmosfera primului Craciun petrecut de mine pe aceste meleaguri atit de indepartate. Sunt in Emisfera Sudica, prima oara in viata. Am venit din Brazilia pina in Argentina sa ma revăd cu cîteva rude, să cunosc această Europă enormă dar Latină care este Buenos Aires dar mai ales să ascult plină de incintare minunea Tangourilor care aici nu se vor demoda niciodata şi pe care ai voie să le dansezi cu stîngăcie dacă nu poţi altfel !
Mai venisem sa fug de caldura din Brazilia, dar iata ca a venit ea dupa mine.
Inainte de toate trebuie sa lamurim un lucru : aici a venit vara.
Poate voi parea pisaloaga, dar mi se pare util sa insist asupra acestui "mic amanunt ". Iata de ce insist. Exista realitati pe care nu le intelegem pina cind nu le experitam noi insine. Da, auzind despre alte stari de lucruri, le putem intelege facind comparatie cu ceea ce am trait deja, iar daca ne-a daruit Dumnezeu o minte mai larga , gasim chiar forta de a ne pune imaginatia la "lucru" . Asa s-au nascut scriitorii de opere stiintifico-fantastice, respectiv cititorii lor. Iar epoca istorica in care traim ne ofera destule motive de a ne forta limitele imaginatiei aproape de zborul statiilor cosmice interplanetare unde astronauti antrenati, repara sau monteaza direct in Spatiu parti de aparatura ! Ei bine, faptul ca vine vara, nu e chiar un zbor in cosmos pentru cineva nascut intr-o zona cu macar doua anotimpuri ! Nu gindim ca un bastinas ecuatorian care nu-si imagineaza exact ce va sa zica "zapada", sau ca un eschimos care nu e sigur ca intelege ce va sa zica un palmier fructifer 12 luni pe an ! Totusi, faptul ca pentru mine ca European, Craciunul vine odata cu vacanta de vara, nu-mi intra in cap nici daca vad afara soarele stralucind pe cer intre frunzele verzi si grase din copaci. Da, stiu ce inseamna sa vina vara dupa o iarna antipatica si o primavara cusurgioaica. Si totusi…
Fratele mamei mele a emigrat in Brazilia in anii 50' si ne scria inca de pe atunci scrisori si felicitari de Craciun . Niciodata nu uita sa mentioneze ca la ei e vara, in timp ce noua ne inghetau picioarele in pantofii inghesuiti in galosi de cauciuc ! Bine, citeam aceste scrisori si intelegeam eu in principiu ca la ei e vara dar asta nu-mi spunea mare

lucru. Nu realizam cit de vara poate fi la ei. Sau, fiind friguroasa, poate nu voiam sa le port pica si ma faceam ca nu inteleg.
Tot asa, mi-a povestit nu de mult un explorator Roman ca a fost intr-o expeditie la Polul Nord in timpul verii emisferei noastre nordice, ca sa inghete doar la minus 20 de grade in loc de minus 50 de grade si n-am rezistat sa-l intreb totusi, ce inseamna Vara la Polul pastrator al inghetatei apei dulci de pe Planeta. Deci, ca atitea alte realitati, chiar si faptul ca " vine vara ", este un fapt relativ, chiar daca il cunoastem prin experienta proprie.
Am insistat asupra faptului ca aici a venit in fine vara, pentru ca voi, majoritatea celor carora va scriu, locuiti in zone planetare in care acum, in aceiasi perioada a anului, v-au inghetat deja nasurile pe sub caciuli ! Si insist pentru ca, de fapt, nici mie nu-mi vine inca sa cred ca in fata computerului meu a ametit invirtindu-se un ditamai ventilator, producator de aer Rece, de filfiie perdelele cit le tin cirligele ! Imi vine greu sa cred ca toate cele 4 pisici din casa prietenilor la care locuiesc zac lesinate de caldura , tolanite pe marmora de pe jos tot asa cum zacea bietul meu catel Jeky, acasa la mine, vara " noastra " , pe gresia din baie, la umbra si la ceva-ceva racoare...
Sigur, daca nu ar fi venit Craciunul, nu m-asi fi mirat asa, ca proasta, ca am locuit ani buni in California unde de Craciun era inca destul de caldut afara. Da, dar acolo, macar venea toamna. Venea un sezon mai rece, iar vacantele se chemau "de iarna". Inclusiv sarbatorile se chiama "de iarna ".
Aici, odata cu vara, vin… vacantele de vara ! Si asta ma da peste cap ! Vin vacantele cu tot dichisul : scolile iau vacanta, teatrele se inchid, iar lumea pleaca la Mar del Plata sa faca baie in Atlantic, sau la Bariloche, la munte.
Si asta inca nu e tot !
Aici n-a venit numai vara : vara asta fiarta, a adus cu ea Cea mai calda Sarbatoare a Crestinatatii : Nasterea Mintuitorului nostru Isus Hristos ! Ca o paralela, atunci cind se va apropia cel mai amar Eveniment al Crestinatatii, Rastignirea Mintuitorului, aici va fi iarna si va fi foarte rece pentru aceasta regiune, asa cam 8 grade ziua si cam 4 noaptea. Grade plus.
Din fericire , Mintuitorul a Inviat asa ca la ei, va reveni vara odata cu Craciunul viitor...Da, vorbeam despre Craciun si de fapt, ma gindisem sa va povestesc cum e sa petreci un Craciun la 35 de garde. Ca sa fiu absolut sincera, in seara de Craciun , afara erau cam 28 de grade, iar noua ni se facuse (Vai !) racoare ! Sa ne fie rusine ! Deci, cum a fost ?

Toate au inceput cu alergatul prin magazine. Impreuna cu o prietena am incercat sa rascolim strazile cu magazine ceva mai posibile ca pret. Drama e ca se mai gindisera si altii la exact acelasi lucru ..N-ar fi imposibil sa-si fi luat pe rind liber de la servici toti cei 12 milioane de locuitori ai capitalei, ca prea nu mai era loc de loc pe (de altfel) exagerat de latele trotuare !

Argentinienii au un adevarat cult pentru "cozi" : stau la coada, cuminti, fara sa-I fi somat cineva, cu o disciplina care ar face pe cel mai strict anglosaxon sa plezneasca de invidie ! In statie la autobuz, in statia de taxiuri, la banca, la intrarea intr-un restaurant arhiplin la care nu si-au facut rezervatie din vreme, cetateanul argentinian nu misca . Urca disciplinat in autobuzul clatinat de aglomeratie si rabda de foame resemnat in fata restaurantului , daca n-are alta solutie. Asa ca in tot acest imens furnicar uman care misca precum valurile umflate ale Oceanului , e o uimitoare disciplina : nu te calca direct pe picioare si nu te imbrinceste dincolo de limita suportabilitatii. Ba mai au si prostul gust de a-ti cere iertare daca te-au atins ! Asa ca am stat si eu cuminte la coada la vinzatoare, sau la "casa" sa nu plec cu marfa neplatita, direct prin nasul angajatului insarcinat cu cit mai putin furt din magazine ! Greve si demosntratii parca n-au mai fost asa de multe acum in preajma Craciunului.Gurile rele te asigura pe aici ca demonstrantii au un fel de leafa de la cei care-I "incurajeaza" sa iasa in strada. Dac-I asa ,inseamna ca au primit deja o indemnizatie de Craciun, ca in imensul buluc de argentinieni si turisti, n-am vazut nici macar o pancarda mititica.

Cum, necum, am cumparat tot ce ne-a permis buzunarul, pentru prietenii care din grija Domului m-au adoptat si pe mine si pe amicul Andrei, venit din departata Guatemala sa caute in Argentina una din ultimele oaze de sentimentalism din Lume ! Ba, culmea neobrazarii, am gasit un taxi liber si l-am oprit inainte de a ajunge la vreo statie unde, cu pachetele intre picioare asteptau in soare, la coada , atitia cetateni ! Desigur, problema taxiului a fost sa gaseasca un locusor de parcare, macar atit cit sa ne urcam noi rapid in el si aici trebuie sa laud inca odata cetateanul argentinian aflat la volanul unui alt vehicul in miscare : a renuntat sa claxoneze sau sa injure, nu fiindca ar fi fost Craciunul in apropiere, ci pentru ca a inteles ca si taxiul e un cistigator de banuti necesari la platile zilnice, ca si el are nevoie de acelasi cozonac pe care l-a cumparat deja clientul lui disperat, care-I face cu mina in intersectie !

A venit si momentul impachetarii cadourilor in hirtie lucioasa dar asta s-a facut mult catre seara, cind in fine, ventilatorului din tavan, I-a s-a facut mila de noi si a reusit sa inlocuiasca aerul cald cu unul ceva mai posibil !

In afara de cadouri, fiecare dintre noi am contribuit la masa de Craciun cu cite ceva, asa ca intre romani, la revelioanele de alta data. Ori poate ca se mai respecta si azi buzunarul gazdei, macar intre prieteni, si nu mai stiu eu.

Contributia noastra s-a compus din doua tavi : una cu baclavale si una cu placinta cu brinza sarata. In plus, am stat la alta coada ca sa cumpar doua torturi, ca oricum aragazul din bucatarie, era ocupat. Alte doamne din "gasca" au cumparat cozonaci si diferite alte dulciuri specifice , iar cineva dintre domni a procurat citeva sticle de bautura ca si cum gazda nu ar fi pregatit intre altele, o masa speciala cu sticle reci-reci !

Aici, de Craciun se maninca purcel de lapte umplut cu prune, curcan cu pilaf si functie de cit de traditionala e gazda se aduc sadvisuri tipice argentiniene. N-am vazut nicaieri asemenea sandvisuri. De fapt se maninca un sandvis facut din 3 foi extrem de subtiri de miez proaspat de piine, si se vind gata facute, in stive ordonate. Intre cele 3 felii extrem de subtiri de miez de piine, se poate afla : peste ton cu ou fiert, sunca cruda, brinza tip Rockefort, sau mai clasic, sunca si cascaval tip svaitzer. Inaltimea intregului sandvis are grosimea de aproximativ un cm ! Maximum. Tot ce am reusit sa aflu despre piinea din care se fac aceste sandvisuri este ca vorbim despre un secret de fabricatie, strict pastrat de patiseri. Ca nu e o simpla, obisnuita piine. Am aflat ca se face o piine enorma, patrata care aproape nu are coaje pe nici una din parti. Ca sa fiu mai exacta, am aflat ca nici nu se vinde intreaga aceasta piine, ci gata taiata la masina in felii incredibil de subtiri, formate exclusiv din miez.

Nu am vazut cu ochii mei inca una intreaga, fie ea si taiata in felii, ca nu se vinde asa de capul ei. Poate in cine stie ce buticuri cu fineturi alimentare in care eu inca nu am intrat. Ce sa fac, mi-ar fi fost imposibil sa vizitez tot orasul asta de 200 de km. patrati, oricita bunavointa si neteama de caldura de afara asi fi avut ! Puteam in fond sa iau un autobuz si sa fac cu el de mai multe ori inconjorul turistic al orasului, mai ales ca localnicii au un adevarat un cult pentru sapun si deodorant, dar mai puteam eu intra si in buticuri alimentare cind de-abia am vizitat citeva muzee si citeva gradini ? De baut, se bea bere sau vin. La desert se aduc sticle de Cidra, adica un cidru de mere care nu are alt acohol decit cel pe care il produc bietele mere in timpul fermentatiei. Cozonacul, denumit Pan Dulce (piine dulce) e foarte gustos si poate fi acompaniat la desert de nenumarate alte feluri de prajituri care sunt foarte mari si extrem de dulci. Personal nu ma dau in vint dupa celebrul "Dulce de leche", adica lapte indulcit cu muuult zahar si vanilie si lasat sa fiarba pina cind devine ca o caramea. Dar, asta e dulcele favorit al oamenilor de

aici, si cu asta se indulcesc majoritatea prajiturilor care, Doamne, depasesc imaginatia mea restrinsa la ultima şi cea mai strictă dieta pe care o voi tine vreodată, pina la sfirsitul vietii !

Toate astea ar fi fost bune si frumoase, ca am ajuns cu tavile si pachetele intacte pe la 8 seara la familia care ne-a invitat la masa de Craciun, la curte cu piscina.

Dar cind au inceput sa explodeze miile de petarde, pocnitori, bombe si focuri de artificii, au inceput si nepotii gazdei sa tipe de fericire. Disperat, a inceput si ciinele gazdei sa latre iar eu, in tot acest vacarm, mi-am regretat ceasul cind nu am luat la mine dopurile de silicon cu care obisnuiesc sa dorm. Ca bombardamentul a durat vreo 6 ore si tot atitea ceasuri au urlat si copii si ciinele. Mai ales noi adulţii unii la altii ca sa ne auzim. Vorba unui banc vechi si foarte bun, puteti intelege ca despre Colinde, si atmosfera unui Craciun asa ca la Bethlehem, nici nu putea fi vorba !! A zis cineva Stille Nacht, Heilige Nacht ? (Noapte liniştită, Noapte sfântă, germ.) Nu aici !

Catre orele 3 din dimineata ne-a trebuit mai bine de un ceas sa ajungem acasa printr-un trafic incredibil. Nu cred ca toata lumea care circula pe bulevarde luminate ca ziua se ducea acasa de pe unde fusesera invitati. Cred că plecau către alte petreceri. Aici, lumea doarme dupamasa ca in Spania, si iese in oras pe la 10 noaptea. Iar orasul se lauda , ca si New York-ul ca nu doarme niciodata. Ei bine, nici eu nu am adormit decit pe la 6 dimineata, cind au mai incetat din exploziile de pe strada, dar nu incetase sa urle singur si speriat , catelul vecinilor de sus, plecati cine stie pe unde…

Cam asa a fost primul meu Craciun, trăit in plina vară a emisferei sudice.

Seara de revelion va fi probabil la fel de zgomotoasa.

Chiar dacă nu va fi aşa, vreau sa cred ca de Anul Nou voi reusi sa ma ascund in vreo gaura de soarece, cu dopurile bine adincite in urechi, sa incerc sa ascult la un casetofon cit de amarit citeva colinde rominesti . Post Festum !

Ca daca ma intrebati pe mine, eu acest Craciun inca nu l-am sarbatorit : l-am supravietuit !

Iar daca ventilatorul va functiona si in continuare, sper ca imi va fi si un pic mai racoare fie şi cu preţul unei mici răceli !

Dar pentru că între timp va veni cu siguranţă Anul nou, eu vă doresc încă de pe acum , La multi ani !

A voastra încălzită dar neschimbată prietena, Corina Chiriac.

TEIUL

Nu ştiu exact de ce dar obişnuiesc să dorm în cel mai profund întuneric.
Seara, las jaluzelele să coboare pînă cînd fiecare lamă de lemn se aşează ascultătoare în bărcuţa celei de sub ea. Apoi, trag şi perdelele, pentru ca nici o licarire de soare să nu se sprijine dimineaţa de perna mea.
Dar ăsta e răsfaţ de iarnă.
Fiindcă nu suport aerul condiţionat, cum începe căldura verii, trebuie să dorm cu jaluzelele întredeschise şi cu perdelele ascunse după ferestrele larg deschise. Asta e, n-am ce face : mă trezesc o dată cu păsărelele care se ceartă pe arpacaş , peste ghivecele cu flori din balconul dormitorului. Apoi încerc să mai moţăi cu nasul între perne .
Azi dimineaţă însă, mi s-a părut că perna mea miroase a Tei.
E drept, am o pernuţă " Bio" plină cu toate felurile de flori uscate, care se lăuda atunci cînd am cumpărat-o că te scapă şi de reumatism şi de păreri de rău...
Dar ea nu mai miroase de mult nici a levănţica, nici a mentă…
De unde atunci mirosul delicat de flori de Tei ?
Cuprinsă de o bănuială, am ridicat jaluzeaua, am ieşit in balcon şi am inspirat prelung : Teiul uriaş care de vreo sută de ani tot creşte la două case mai încolo, care de zile bune îşi tot anunţă coroniţele florilor cu mii de mînuţe verzi, prospete, încă neacoperite de praful bucureştean, începuse dis de dimineaţă să miroasă a Flori de Tei !
Mi-a venit aşa în camaşă de noapte, să strig deodată din balcon spre trecători : "Doamnelor şi Domnilor, a înflorit pentru Dvs., Teiul !! "
Dar oamenii treceau îngînduraţi , cărînd în mîinile ostenite sacoşe mai mult goale. Nu-şi ridicau cu recunoştinţă capetele plecate către corola Teiului, parfumatul vestitor al Verii, aşa că putea să nu-i intereseze nici explozia mea de bucurie.
I-am făcut atunci Teiului o cafea şi punîndu-i-o pe marginea balconului, I-am declarat cu dragoste :
"Vai ce dor mi-a fost de tine măi Teiule !! Te căutam astă iarnă în fiecare cană de ceai iar acum, iată că mă trezeşti din somn cu parfumul tău binecuvîntat !
Mi-aduci aminte de începutul atîtor veri ce-au reuşit să spargă cenuşiul oţelit al iernii cu incredibila ta bucurie de a trăi !
Azi, în strălucitoarea Lumină a începutului de vară, mi-aduci aminte de adolescenţă, de primii mei pantofi cu toc înalt şi subţire poreclit "toc cui" , de prima mea pereche de ciorapi de matase, de prima mea fustă de tergal plisat.
Mi-aduci aminte de prima întîlnire, de primul sărut, de prima dragoste.
Mi-aminteşti de o poveste de dragoste din studenţie.

Seara, cuibăriţi în mansarda lui de adolescent, ascultam îmbrăţişaţi grupul vocal Swingle Singers şi ne îmbătam doar cu parfumul Florilor tale din faţa ferestrelor mici, de lemn. Dar pe vremea aceea tinerii visau să fugă în Străinătate, oriunde, numai Occident să fie. A plecat şi el.
Apoi am început să plec eu.

Mi-aduci aminte de unde mi se trage că scriu substantivele cu literă mare : din vremea cînd începeam la 21 de ani să învaţ limba germană ca să pot debuta la marele Teatru de Revistă Friederichstadt Palast din Berlin. La acest Teatru se ajunge străbătînd lungul bulevard Unter den Linden, care se traduce "Pe sub Tei" pentru că te conduce realmente pe sub tei seculari către poarta Brandemburg, puternic apărată pe atunci de Miliţia Rusească ce te privea fioros dintre armele gata de ripostă. Desigur că-mi aduci aminte şi de cochetul hotel Unter den Linden unde trăgeam ori de cite ori cîntam în Berlinul de Est. Mi-aduci aminte de splendidul costum de piele cafenie pe care I-am cumpărat la Berlin cu banii pe două concerte, doar ca să constat la hotel că fusese fabricat în România, la Fabrica de Piele din Tîrgu'Mureş !

Mi-aminteşti de multe ţări pe unde m-au chemat concertele pentru că majoritatea din ele aveau străzile umbrite de magesticele tale crengi înfrunzite cel puţin.

E drept, asta înseamnă că-mi-aduci aminte şi de anii pe care îi vom împlini împreună la toamnă, dar deocamdată voi trece peste acest amănunt !

Dacă mă întrebi pe mine, oricît ţi s-ar părea de ciudat, nu s-au schimbat prea multe de atunci. Nu în fond. Tinerii se îndrăgostesc şi visează să emigreze undeva, oriunde numai Occident să fie. Cel puţin asta-mi povestesc cu regret prietenele mele care au în casă tineri .
Doar că azi, tinerii pot emigra legal şi dacă vor, pot pleca împreună.
Cel puţin asta e speranţa generală acum în prag de "intrare în Europa " a României.
Dar, pînă cînd va pleca şi noua generaţie, din fericire se mai îmbrăţişează destui tineri pe sub fraţii tăi din cartier. Iar eu, îmi voi plimba şi în vara asta căţelul pe sub ramurile tale, chiar şi atunci cînd florile tale căzute pe lîngă trotuar vor ajunge să fie, Vai, nemilos măturate de oameni de ordine obligaţi să fie conştiincioşi…

Pînă una-alta, din vreo creangă aplecată, vei cădea şi vara asta pe fruntea mea singuratică cu o coroniţă aurie plină de parfum !
Şi daca e adevărat că Sufletul nu are vîrstă, nu m-aşi supăra să mă mai pot îndrăgosti odată, la un început de vară. Da, la "vîrsta mea " !
Măcar de tine Teiule …Tu nu pleci şi nu te schimbi !

Pe tine văd că nici arşiţa, nici viscolul nu te pot împiedica să mă trezeşti dimineaţa cu inconfundabilul parfum al florilor tale prin jaluzelele întredeschise…”

Teiul se măguli atît de tare, că se umflă în frunze ca un uriaş cocoş verde, şi cu urmatoarea adiere a dimineţii, îmi trimise pe vîrful genelor , un pupic foarte parfumat.

Corina Chiriac.
Luna Mai, 2005, Bucureşti.

Nuvelă publicată parţial în ziarul Formula AS din iunie 2005.

Revizuită în iunie 2006, atunci cînd I-am oferit Teiului din nou o ceaşcă cu cafea aburindă, pentru a-I mulţumi că a înflorit din nou…
Ca o speranţă nouă.

POVESTEA PRINTULUI DE AUR

A fost o dată o fată de împărat mare şi tare.

Nu ştiu să fi avut un nume anumit Împăratul ăsta .

Vecinii săi se numeau : "Roşu-împărat", "Verde-Împărat" , " Mov Împărat ".

El, tatăl fetii de împărat, nu avea o culoare anumită. Mai precis, avea pe rînd, culoarea care se cerea la un moment dat.

Tocmai de aceea era "mare şi tare " . Un barosan.

Cînd i-a venit fetei vremea de măritat, ta-su' a făcut mare anunţ mare.

Şi pentru că deja se lăţise vestea despre despre averea şi poziţia influentă a lu' tătîne-su şi înţeleapta lui lipsa de culoare anumită, a început să plouă cu peţitori .

Mai conta ca fata era frumuşică ?! Toate fetele de 16 ani sunt frumuşele. Mai ales cele care cred despre sine că sunt urâte ! Da', întâmplător, fata de împărat despre care vorbim aici era chiar drăguţă.

Aşa că, a început să plouă cu peţitori.

Toţi Feţi Frumoşi, toţi Fii de Împăraţi nevoie mare. Acu' , ta-su', Împăratu' , era în belea, că pe oricine ar fi ales, se supărau ceilalţi şi vorba aia chiar cu nunta la spital sau mai rău, la război, nu se făcea. Şi nu asta era ideia.

Aşa că ce s-a gîndit el în jacuzzi-ul său împărătesc ? " Cum să fac eu, ca om gospodar, să găsesc fetii un bărbat mai de doamne-ajută că-i ştiu eu pe Feţii ăştia de Împăraţi cum sunt..se duc cu BMW-ul lu' ta-su' la Sexi club, cine ştie ce fac pe-acolo, cu cine se înhăitează şi pe urmă dai telefoane de se-nroşeşte firul să-i scoţi de la procuratură, fără să te larte toată presa.

Ia mai bine să mă lămuresc eu ce mai ştiu ei să facă şi în afară de a se împăuna cu împărăţia lu' ta-su' "

[N-am să mai scriu Impărat sau Împărăţie cu literă mare, că…]

Zis şi făcut. A emis o ordonanţă împărătească [de-acolo se trag ordonanţele vezi bine !] că oricine va vrea s-o peţească pe fie-sa, să facă bine şi să construiască în 24 de ore un pod cu totul şi cu totul de aur, de la palatul lui ca împărat - tată şi pînă acasă la ta-su', viitor cuscru. După aia I-o da fata, jumate de împărăţie şi eventual unul dintre iahturile împărăteşti parcate la Monte Carlo. Asta opţional, funcţie de cum s-o purta băiatul în noaptea nunţii. Că fata deh, nu era chiar la prima abatere şi dacă ieşea iar supărată dimineaţa din dormitor fugărind pe împărat pe terasele castelului să rîdă toată curtea din nou ? Că se mai întîmplase…

Adică, fata i-o plăcea- nu i-o plăcea, jumate din împărăţie i-o trebui- nu i-o trebui , da' un ditamai iahtu' cu plinul făcut şi parcarea plătită în golf la Monte Carlo, deh, făcea să depui puţin "effffffort " , nu?? !

Peţitorii au crîcnit, s-au zborşit şi taţii lor la telefoanele mobile, era cît p-aci să plece toată lumea acasă.

Da' veni primul ministru împărătesc, se ploconi la picioarele tronului şi ridicînd ambele sprîncene începu să se tragă de ele :

"Măria Ta, se duce economia de rîpă, Măria Ta. Dăm faliment dacă pleacă toată liota asta bogată pe la castelele lor.. Vă daţi seama cîte hoteluri abia şi-au închiriat apartamentele de lux , cîte localuri vor rămîne fără clienţi, cîte buticuri nu-şi vor mai vinde suvenirurile ,cîte bănci vor sta degaba, pînă şi bursa, Măria Ta va scoate acţiuni de pe piaţă..şi îndrăznesc să vă reamintesc…[se curbă pînă la papucul imperial primul ministru] , multe din aceste afaceri sunt ale noastre, prin largheţea Măriei Voastre desigur… Ce ne facem Măria ta, ce ne facem ?? "

Împăratu' tăcu vădit încurcat. Ministrul avea perfectă dreptate. Începu să se scarpine împăratu în barba-I sură şi jumulită de atîtea decizii grele, cîte o fi avut de luat de-a lungul vieţii. Că amîndoi aveau cîte un tic : ministrul se trăgea de sprîncene, iar împăratu-şi jumulea barba, ca puful de la puii proaspăt tăiaţi. Deci tocmai cînd se gîndea împăratu cum să dreagă toată tărăşenia asta cu peţitu', cu măritatu, cu

oaspeţii şi cu afacerile externe, că aici era toată buba, tocmai cînd se bombănea pe sine că de ce s-o fi lăcomit el la atîta aur, că I-o rămîne fata nemăritată cu acte, să-şi împletească cosiţă albă cu fel de fel de hăndrălăi în bătătura castelului, na, că intră în sala de audienţe împărăteşti un Ţăran.

Un Ţăran oarecare. Nu, că altfel era curat îmbrăcat, da se vedea că e om simplu din popor. În prima clipă se gîndi împăratu să-l dea afară, dar primul ministru tuşi, iar măria sa îşi aminti că e în orele de audienţă, şi-apoi, dacă trecu Ţăranu de atîtea controale, ia să vedem ce-o mai vrea şi ăsta. Măcar aşa, să mai aibă timp de gîndire la ce zisese ministrul. Şi, de ce nu, ca să-şi facă nouă campanie electorală, îl întrabă neatent:

"-Ce vrei omule de la Noi, de-ai bătut atîta drum pînă aici"?

Ţăranu sfios dar nu prea, îşi drege vocea strîngînd căciula în mîini şi zice :

"-- Apoi să mă ierţi Măria Ta, Eu am venit că m-a trimes Fiu-meu s-o peţesc pe fată."- De atîta cutezanţă, împăratu se miră aşa de tare că nici n-a apucat să se supere. Între noi fie vorba, supărările împărăteşti, au şi ele doza lor de profesionalism. Dacă nu e neaapărată nevoie..ce atîta enervare, nu? Mai ales gîndind la avantajele aparent democratice ale evenimentului, după ce-a chibzuit o clipă, îşi aruncă privirea prin sala de audienţe care gemea de curteni cu respiraţia tăiată. Vezi, să vadă ce-o zice împăratu' la asemenea neobrăzare nemaiauzită, să aibe ce da imediat la cotidianul împărăţiei…

-"Omule, se aşează mai comod împăratu în jilţ, oi fi auzit că oricine vrea să-mi peţească fata, are a construi un pod cu totul şi cu totul de aur de la el de acasă şi pînă în faţa picioarelor mele. Crezi tu [ridică a ironie împăratu sprînceana cu care le curta în tinereţe pe domniţe] că Fiul tău care văd că nu s-a deranjat să vie personal în faţa Noastră în peţit, va putea face o astfel de măiestrie în numai 24 de ore? Că uite, îl întrerupse împăratu pe ţăranu care dădea să răspundă, fii gogonaţi de regi şi împăraţi ca mine, mai că se întorc acasă cu armurile între picioare ?! Hm?"

Curtenii văzînd că nu prea au cu ce-l ponegri la ziar pe împărat că deh, şanse egale de reuşită, alea-alea… întoarseră toţi deodată capul, ca la tenis, către Ţăran. Poate de acolo o ieşi vreo bîrfă, că oricum, chestia era de prima pagină ! Spre crescînda lor uluire, în loc să-l vadă pe Ţăran aruncîndu-se la pămînt de grozăvia celor auzite, nu le veniră să-şi creadă ochilor că-l văd pe om relaxîndu-se într-un zîmbet absolut încîntat. Ba, îl şi aud zicînd:

"_Păi dacă-i numai de-atît eu pot să plec acasă cu vestea cea bună pentru Fiul meu, Măria Ta. "

–" Zău?" se miră sincer împăratu

"_Zău!" zîmbi din nou Ţăranu. "_Ştiţi, vă rog să-l scuzaţi pe Fiu-meu că m-a trimes pe Mine înainte. Da ştiţi la noi, se mai ţine socoteala vechii tradiţii… Băiatu' a înţeles că atîta vreme cît va mînca mămăligă sub acoperişul meu, face ca Mine. Cînd o fi la casa Lui, zîmbi Ţăranu şugubăţ, o face tot ca Mine, că ştiţi vorba aia, -"fiecare face ce-a văzut la Tată-su făcut"…Tot aceea va face şi el"- se lungea la vorbă ţăranu. Numa vă rog să-mi spuneţi cînd încep acele 24 de ore Măria Ta, "- ţinu să precizeze Ţăranu liniştit, scoţînd de la chimir şi deschizînd un ceas elveţian de buzunar în trei capace gravate manual, cu totul şi cu totul de aur.. În mod normal, s-ar fi făcut pariuri : ori e vorba despre un ceas de colecţie, probabil un Rolex de comandă specială, autentic, sau o amărîtă de copie chinezească de tarabă. Dar curtenii erau muţi. Împăratu mai mut. Da' gîndea :

"_ Na că mi-am găsit nănaşu'! Aşa-mi trebuie! Te pomeneşti că fie-su e acţionar la vreuna din firmele astea de exploatare minieră în război cu ecologiştii şi are aur să-mi facă podul fără acte în regulă ! Nu că n-aşi avea ce face cu auru', că-l dau la topit şi-ngroş visteria, dar, dacă-o fi vreun proaspăt îmbogăţit de-ăsta cu vilă la Băneasa şi lume interlopă în spatele lui de mi-o rîde în nas cu toată coroana mea de împărat… Ce mă fac de-o trebui să mă ridic eu în picioare cînd o veni EL la masă ? "

Tăcea toată curtea că n-aveau voie să-l întrerupă pe măria sa cînd gîndea aşa profund : nu e că se întîmpla foarte des. În schimb se supăra des împăratu, chema gîdele să-şi fluture sabia Ningea, mai dădea jos din funcţii, mai te lingeai pe bot de dulceţuri din avutul împărăţiei…Doar primul ministru căruia-i ghiorăiau maţele de foame, îndrăzni să ridice mîneca de la anteriu. Era trecut de prînz bine şi oricum era absurdă toată povestea asta. Tactica ridicării de mînecă era un limbaj tainic pentru curtenii versaţi : însemna un prim avertisment de "atenţie"; dacă nu dădea roade ,dacă împăratu nu era atent la acest semnal discret, urma pasul doi : ducerea mînecii cu tot cu mînă spre gură . Dacă nici asta nu atrăgea atenţia măriei sale, trebuia neaapărat recurs la forma supremă de îndrăzneală pe care abia dacă primul ministru şi-o permitea : o tuse progresivă, care putea, în caz excepţional culmina cu un strănut artistic. De data asta primul ministru se întrecu pe sine : execută cel mai straşnic "hapciu" pe care împărăţia îl auzise vreodată. Mulţi se speriară. Se sperie şi împăratu care uitase de ce tăcea. –" Unde rămăsesem ?" întrebă în şoaptă suveranul.- "La cînd încep cele 24 de ore Mărite"… şopti primul ministru.

"-- Păi, să înceapă chiar de-acum. Şedinţa se suspendă" se ridică important împăratu'. Se ploconiră miniştrii, curtenii, toată asistenţa. Numai Ţăranu îşi permise un semn din mînă ca un "să trăieşti megieşe ", chestie care absolut nu se făcea la capete încoronate, şefi de mafie sau preşedinţi de state, dar deh, Ţăranu nu avea uzanţa curţilor mari- se vede…Ori ?!

Nu dormi bine împăratu. Nu-i priise nici masa de seară deşi ceru la masă " de regim": fructe de mare rare. Nu ştia săracu că astea fac rău, mai ales stridiile în luni cu "R". (Sept.-mai) Una peste alta, avu coşmaruri. Se făcea cum se face în vise, că se trezea în zori cu podul de aur şi trebuia să dea fata de împărat după fiu de oarecare…Mîndreţe de fată cu educaţie pe sponci, toată numai fir de borangic şi nazuri…Cînd îşi aminti însă şi de iahtul lui preferat, ăla parcat la Monte Carlo, nici nu mai vru să deschidă ochii de supărare. Simţea prin pleoape că se luminase bine de

ziuă. Pasămite chiar îi era tîrşă să se uite dincolo de perdele încă nedeschise , c-o vedea podul de aur făcut şi ştii cum e cu presimţirile…!

Fiindcă se făcuse tîrziu, intră valetul în vîrful picioarelor, să-i ia ţucalul de sub pat, că s-o fi umplut de atîta insomnie.

–"Ce e pe afară mă?" scoase împăratu , de sub plocadul de blană scumpă, un glas bolnav.

"- E, măria ta "!

—"Ce e ?" întrebă stăpînul mai plin.

"-- Păi, ce-a poruncit Măria ta să fie "-

"Mă ! Nu mă fierbe că-ţi dau cu ţucalu'-n cap mă!" De groază că-şi udă peruca cea nouă încă de dimineaţă, valetul se retrase în plecăciune cu spatele pînă ajunse la o distanţă sigură, şi-n timp ce trăgea perdelele uriaşelor ferestre, începu :

" Aur, Măria ta, aur de 24 de carate. L-a verificat bijutierul regal. A mai zis bijutierul că e păcat că nu e de 18 carate că e prea moale la 24 de carate şi se îndoaie la cîtă lume se flendure deja pe pod ,de colo-colo . Veniţi şi vă uitaţi, că-şi face soarele freza în el de vreo două ore bune." Nu-i venea, dar se sculă împăratu, îşi puse halatul Valentino şi se duse să se uite în silă, pe ferestre. Aşa-s oamenii, întîi vor pod de aur şi cînd îl au, printr-o excepţie a sorţii, se scîrbesc de el…Cu toată nevrerea, trebui să iasă afară împăratu', să calce pe pod după ce-I făcură curtenii loc cu infinite plecăciuni, trebui să ia cunoştinţă de existenţa unui pod cu totul şi cu totul de aur întins de nu vedeai unde se sfîrşeşte... Cele mai frumoase prezentatoare tv veniră în maşinile decapotabile să se pozeze cu fata de împărat, membrii din opoziţie îşi dădeau bineţe de ochii lumii, ajutoare spilcuite de bucătari începeau să umble cu tăvile pline de şampanie, ce mai, începea mare serbare, mare…

Ieşiseră toţi : feţii de împărat veniţi în peţit, body garzii mascaţi, suitele imperiale, damele de companie, soţiile şi amantele tuturor, artiştii invitaţi să distreze mulţimile,

presa regală şi ziariştii acreditaţi din străinătate, ambasadorii cu funcţionarii respectivi, oamenii de la catering, florarii, cameristele, curtenii nu mai spun, bucătarii, grăjdarii, cioplitorii în marmură, pictorii curţii, meşteri blănari, pielari, croitorii, făuritorii de arme şi armuri, jupuitorii de pene de struţ pentru coifuri, pînă şi băieţii de la computerele regale lăsară telegraful, ce mai, toată lumea disponibilă în împărăţie ieşi să vadă minunea. Din case, neputincioşii sau bolnavii urmăreau transmisia în direct la radio sau la postul local Tv. de maximă audienţă.

De la balcon, viitoarea mireasă se rîzgîia scîncind că nu e destul de aurie rochia ei cea nouă, că bijuteriile ei Cartier nu sunt destul de exclusive , că alea-alea…Cînd deodată, ce văzură toţi la capătul celălalt al podului ? Pe Ţăran, cum se uită cu mîna streaşină în zare după împăratu' care călca nemulţumit pe pod.

Se apropie Ţăranu şi nu tu plecăciune, nu tu bună dimineaţa, întrebă aşa direct :

"_Ei , ce zici Măria ta , batem palma ? "

Cu tot podul lui, ar fi trebuit să ceară audienţă, să dea secretarei un parfum şi-un pachet de cafea, să ia bon de ordine pentru anul viitor, să nu piardă bonul pînă atunci şi mai ales, să nu se schimbe împăratu între timp..

Da' ia uite cum întreabă aşa, firesc, ca de la bărbat la bărbat…Ar fi făcut nazuri împăratu despre pod, I-ar fi găsit el cusururi dar fie-sa strigă de la balcon : " Gata tată, mărită-mă, că mi s-a urît să mă bronzez la San Morriz tot cu voi "! Ca şi cum ar fi vorbit gura fără el, împăratu' zise doar

" Batem".-

" Bine , Măria ta" zise firesc Ţăranu dînd să se retragă.

" Măi omule, de fapt, cum te cheamă ?" se trezi întrebînd împăratu.

"_ Eu sunt Tatăl Fiilor mei " răspunse după o ezitare Ţăranu.

"Uite ce e omule, strigă neînţelegînd împăratu', eu vreau să văd băiatu' ."

"E aici . Iată-L " .

Deodată , toată adunarea văzu un Tînăr înalt, subţire, îmbracat într-o camaşă lungă ţesută dintr-un singur fir de lînă, fără cusătură, care atîrna zdrenţuită şi însîngerată pînă jos, la picioarele Sale goale ce purtau urmele unor răni recente. Ca şi picioarele, palmele mîinilor Sale păreau să fi fost străpunse de nişte ţepuşe.

Rumoarea şi rîsetele nuntaşilor se stingeau pe măsură ce ochii lor se ridicau către privirea Sa nefiresc de tristă, încadrată de lacrimi lungi de sînge care plecau din rănile unor spini adînc înfipţi în pielea tîmplelor Sale palide. Dinţii spinilor rînjeau într-o coroană împletită din crengi ţepoase şi picurau sudoare însîngerată pe lîna cămeşii al cărui spate era brăzdat de lovituri viclene de bici .

"IATĂ, ACESTA ESTE MIRELE " !!

Mulţimea încremeni într-un "stop cadru" fără sunet . Ca o peliculă de film oprită brusc pe masa de montaj. Tînărul înaintă însă calm părînd că nici nu atinge podul de aur cu strălucirea rubinie a picăturilor de sînge proaspăt . Apoi se pierdu prin mulţimea încremenită.

Prinţesa leşină, împăratu chibzui dacă să facă apoplexie pe loc sau într-un sanatoriu din America de Nord, ziarele începură să editeze cu litere de-o şchioapă, nuntaşii se repeziră la mesele întinse încărcate de bunătăţi, feţii de împărat respinşi dădură interviuri acide că se simţeau răzbunaţi, într-un cuvînt, chestia era vărsată. Cîndva avocaţii regali semnară şi actele de nuntă, undeva, într-un ungher al biroului regal.

Afară însă, încă se întindea podul de aur, cît digul ăla de-l construiesc chinezii , să mute Rîul Galben de nevoia unei super hidrocentrale.

Asta pînă-şi va fi luat Mirele, mireasa, Acasă…

Prinţesa se trezi mai pe seară din leşin.

Aplecat asupra ei, un preafrumos Prinţ facut cu totul şi cu totul dintr-o Lumină de Aur , o mîngîia pe frunte.

“ Ah, e tare farsa asta ! gîndi prinţesa. Cine-o fi pus-o la cale ?”

“ Nu e o farsă, fiica Mea” zise blînd Prinţul cu ochi senini şi adînci , ştiind la ce se gîndeşte fata. “Sunt EU, Mirele tău. Am venit să te iau în Împărăţia Mea.” adăugă Prinţul care pasă-mi-te , era năzdrăvan. Între timp, fata dădu cu ochii de o haină care, aşa pusă pe braţul jilţului de lîngă şemineu arăta ca o silueta umană din care plecase de mult persoana. “Asta e una dintre hainele pe care le port pînă în ziua în care cineva caută Dragostea cu tot sufletul. Acela mă caută de fapt pe Mine, fără să ştie. În ziua aceea, Eu mă voi arăta celui care mă va fi iubit fără să Mă vadă, aşa cum sunt Eu, în Împărăţia Mea. Să ştii că şi aspectul cu care Mă vezi tu acum, e tot o haină. Am îmbrăcat-o pentru că iubind aurul, îţi e mai familiară imaginea şi te poţi uita astfel la Mine “ .

Dar fata de împărat, după ce că nu fu atentă şi nu înţelese nimic din ce-I spusese Prinţul, mai avu şi o idee : se ridică, se îndreptă spre jilţul de lîngă şemineu şi gîndi : “Cum să nu arăt eu la toată lumea de afară, ce noroc a dat peste mine ?! Păi cine se mărită cu un Prinţ făcut cu totul si cu totul din aur dacă nu o prinţesă ? Ia să le şterg eu la invitaţi rîsul cu care , uite, încă mai umplu curţile împărăteşti, obligînd pe bărbatul ăsta nou al meu să se arate, aşa cum îl văd eu acum: fără pielea asta care nu are nici măcar etichetă de firmă…” şi pînă să întindă Prinţul Mîna către ea, nici una nici două, hîrşti cu pielea mătăsoasă în flăcările înalte din şemineu.

“Ce-ai făcut amărîto ?! Eu te iert, că nu ştii ce faci, dar nu te mai pot lua cu Mine peste podul de aur..că nu se împliniseră încă Timpurile pentru tine…Ai să mă cauţi şapte ani, peste şapte mări şi şapte ţări, pînă Mă vei regăsi “ auzi fata, ca un ecou, glasul preafrumosului Prinţ din Lumina de Aur care pălea odată cu El.

“ Dar dacă nu vei face acest drum cu Dragoste, dacă nu vei iubi fiecare piatră de care te vei lovi în drumul tău spre Mine, dacă în Ziua cînd ne vom reîntîlni nu Mă vei privi cu Dragoste Adevărată, atunci să ştii că vraja care azi ne desparte se va transforma în

prăpastie . Iar în Ziua aceea Mă vei vedea pentru ultima oară şi vei fi făcut şi Drumul degeaba".

Dispăru Lumina Prinţului fermecat, dispăru podul de aur de afară, lăsînd fata de împărat cu ochii la flăcările din şemineu care rînjeau fericite spre ea, fericite că au sfătuit-o prost.

Plînse fata de se tăvăli pe scările castelului pînă la podul cu scripeţi.

Rîse toată curtea împărătească de ea pînă căzură oamenii în şanţul împrejmuitor.

Rîseră iar şi se bălăciră în apa din şanţ. De pe metereze, ceilalţi petrecăreţi aruncau cu şampanie rîzînd în hohote.

Rîse pînă şi împăratu de aşa o minciună.

N-o crezură nici măcar cîinii de vînătoare din coteţe.

Cine mai crede azi, în epoca sateliţilor interplanetari, o asemena poveste ?! De ce ar fi crezut atunci cineva , ce, ei erau mai fraieri ?!

Plecă prinţesa, aşa în rochia de nuntă.

Căută la case mari, mai mici, ajunse pînă la cele mai umile bordeie; bogaţi sau săraci , importanţi sau umili oamenii-i deschideau uşa, li se făcea milă de jegul dintre inelele ei cu diamante dar Nimeni nu ştia Drumul către o Împărăţie de care nu mai erau siguri că auziseră.

Străbătu pustiul munţilor înalţi, mlaştinile iazurilor fără peşte, văile părăsite de căprioare. O încolţea pretutindeni flacăra hîdă a şemineului părintesc, luînd chip de fiară din ce în ce mai turbată. Ea însă mergea înainte.

Pînă într-o zi cînd parcă nu mai avu putere să se ridice de unde căzu.

Atunci apăru lîngă ea o Doamnă pe care n-o mai văzuse niciodată. Doamna o luă de braţ şi-o ridică. O privi cu multă luare aminte.

" Ce-i cu tine copila Mea ?" Fata de împărat ridică spre Ea ochii ei plînşi din care mai adineaori fugise Speranţa şi prinse putere să întrebe: "Mămucă, n-ai ştii Dumneata cum ajung eu la Împărăţia Mirelui meu?!"

“Ba ştiu” răspunse Doamna răspîndind miros bun de iasomie, trandafiri şi liliac fraged .

“Cum ajung? “ insistă fata.

“Depinde cum începi, fata Mea ! Că dacă începi aşa cum Mă întrebi pe Mine, nu vei ajunge decît tot pe drumuri sterpe, ca şi pînă acum.—

“Dar cum să încep Mămucă?” se miră realmente neştiutoare fata.

“Nu crezi că ar fi bine să începi cu cheia de aur a celor mai zăvorîte porţi ?”

“Nu am nici o cheie la mine Mămucă, pe cuvîntul meu că nu am.” scînci fata.

“ Ba ai!”—

“ Am?”

“Da, ai. Toţi oamenii au acea cheie de aur la sine, dar unii nu ştiu, alţii nu cred că o au, alţii nu vor să o folosească. Ai desigur şi tu o asemenea cheie. ”

“ Unde este cheia mea? ” începu fata să se caute prin buzunarele de mult rupte ale fustei zdrenţuite.---

“ Cheia care poate deschide multe uşi se află pe buzele oricui caută sincer: ea se numeşte TE ROG!”…

“TE rog” repetă în şoaptă fata. ” Uitasem aceste cuvinte ! E aşa de mult de cînd nu le-am mai folosit, nici eu, nici alţii în preajma mea…Mămucă, TE rog, TE rog frumos, dacă ştii Matale drumul către împărăţia Prinţului acela fermecat ,arată-mi-l şi mie, că eu trebuie să ajung la EL”.

“Bine. Să începem atunci cu începutul. Ştii tu fata MEA cine este Prinţul ?”

“Nu Mămucă, nu ştiu ” recunoscu fata.

“ Atunci, te voi întreba de ce ÎL cauţi ?”

“Pentru că în ochii nimănui nu am văzut atîta blîndeţe, mai ales atunci cînd m-a certat. Îl caut pentru că eu nu ştiu ce este Dragostea dar Cred că El ştie. Vezi Tu Mămucă, eu pînă azi, am avut în palatul lui tătîne-miu orice mi-a dorit inima. Absolut orice mi s-ar fi năzărit să am, se putea găsi, aduce sau cumpăra. Dar pînă nu l-am

întîlnit pe acel Prinţ fermecat, nu mi-am dat seama că nu aveam Dragoste . Înainte de a pleca de acasă, am întrebat pe mulţi dacă ei au Dragoste.

Oamenii mi-au ridicat miraţi din umeri :

" Dragoste" ? mă întrebau ei, "Cum adică Dragoste ?! "

Iar eu n-am ştiut cum să le explic ce simt eu şi nici nu ştiu sigur dacă nevoia asta neapărată de a-L revedea pe Prinţul meu este chiar Dragostea. Dar Cred că dacă l-aşi regăsi , aşi afla ce este Dragostea, chiar de la EL. Şi mai Cred că dacă L-aşi reîntîlni, de data asta aşi rămîne lîngă EL în dragoste şi ar fi cel mai minunat cadou. Uite de asta ÎL caut. De asta Te rog Mămucă, eu chiar TE rog să mă îndrumi, dacă TU ştii, unde pot să-L găsesc pe Prinţul meu ".

" Sigur că ştiu fata MEA, doar vorbim despre FIUL MEU ! Ţi-am ieşit în cale pentru că vreau să te ajut. Dacă ai fi umblat după nestematele sau onorurile de la curtea Împărăţiei Fiului Meu, nu ţi-aşi fi ieşit în întîmpinare, dar aşa, dacă tu cauţi Dragostea pe care Noi abia aşteptăm să o oferim celor care o doresc, atunci EU te voi ajuta să pleci la drum bun. Uite, ia din mîna Mea încălţările şi toiagul ăsta de fier.

Ai grijă să nu rătăceşti în vechile tale drumuri. Cu cît te vei întoarce mai mult înapoi, cu atît mai mult vei toci condurii de fier degeaba; iar dacă-I vei toci înainte să ajungi pe drumul cel Bun, apoi nu cred că vei mai ajunge la porţile Împărăteşti ale Fiului Meu. "

" Aşa de departe este "? se sperie fata.

" Deh, zîmbi Doamna, depinde de tine. Ai putea ajunge şi în cîteva zile.

Înainte de toate , du-te curajoasă către soare răsare. Să laşi în urma ta partea mucegăită a copacilor din păduri. Mai ales, să te uiţi la cupele florii soarelui : acolo unde-şi vor smerii ele frunţile pline de seminţe, acolo e drumul către Lumină. Într-acolo este drumul care duce către Împărăţie : spre Lumină. "

Cînd să încalţe saboţii de fier, fata împăratului simţi o mare uşurare pe spinarea ei ostenită : nici măcar celebra ei pereche de pantofi Charles Jourdain nu I se păruse

mai comodă. Iar cînd întinse mîna după toiagul de fier, acesta veni singur prin aer în mîna ei neînvăţată cu asemenea unelte, I se potrivi cuminte între bătăturile noi din palmă şi se făcu nepreţuit de util , ca orice sprijin adevărat.

“ Ce să-ŢI mai dau ?” întrebă Doamna.

“ Puţină apă Te rog . Mi-e sete. “ zise fata.

Din văzduhul de unde se ridicase, Doamna îi întinse o cupă de lemn plină cu o băutură aurie . “ Drum bun” auzi fata de împărat şi atît mai apucă: să-I sărute Doamnei poala neasemuit de frumosului EI veşmînt, ea care nici lui tătîne-su împăratu nu-I sărutase vreodată mîna…

Ce să mai lungesc vorba, fata bătu atîta cale cîtă trebui şi Cred eu că pînă la urmă ajunse la Palatul Prinţului care o privi în ochi, o curăţă de osteneala drumului şi o invită să rămînă alături de cei care ÎL iubesc pe Prinţul de Aur al preaminunatei Sale MAICI pentru TOTDEAUNA.

Amin.

Un vultur alb. **Pentru Tudor Vornicu.**

Din înaltul cerului unde plana,un vultur alb a văzut într-o zi, o poiată de găini. Erau mici, negre şi de la distanţă păreau extrem de cuminţi.
Potrivindu-se pe o undă de aer mai rece, vulturul a coborît o treaptă de cer şi s-a apropiat curios de micuţa adunare. Găinile mai tinere ciuguleau pământul răscolit de ghiare şi cîrîiau cînd găseau cîte o râmă : atunci, cu destulă obidă, duceau viermele cîte unei găini mai vîrstnice, în ofrandă. Iar găina vîrstnică, după ce gusta, o împingea cu ciocul unui grup de puişori subdezvoltaţi şi foarte flămînzi . Chiar obraznic de flămînzi. Din cuibare, cîte o cloşcă protesta în răstimpuri de faptul că e uitată pe ouă, cu cîte un cotcodăcit neconcludent. Deşi nimeni nu era mulţumit de lecţia servituţii sociale, vulturului l s-a părut că poiata peste care se rotea în absolută linişte, e un colţ de rai.
“Ia te uită ce oază de Bine” îşi zise vulturele în căpşorul lui alburiu…
“ Eu mă lupt pentru cîte un şoarece rătăcit cu ploaia, cu viscolul, dacă nu chiar cu uraganele şi cînd în fine l-am smuls din fuga vulpilor, ajung cu el în cuibul meu singuratic doar pentru a constata că vreun şarpe mi-a mîncat cel puţin un pui, dacă nu toate ouăle…Ori fetele astea se poartă cu atîta deferenţă una faţă de alta…” oftă plin de obidă vulturul. “ –
“Ce-ar fi să-mi mut eu cuibul între ele ?! Le-aşi da ouăle mele la clocit, mi-aşi vedea poate puii hrăniţi de către găinile vîrstnice iar eu, le-aşi proteja pe toate cu umbra ameninţătoare a enormelor mele aripi, de orice rău. Iar cînd obosit m-aşi întoarce acasă, chiar dacă asta ar însemna să cobor din văzduh şi să domiciliez pe Pământ, poate m-ar iubi şi pe mine cineva…Măcar din interes, măcar pentru că le sunt de atîta ajutor…Am să mă gândesc la asta”.
Apoi, cu o splendidă rotaţie, vulturul se înălţă în zbor şi se întoarse cu ghiarele goale în cuibul unde nu-l aştepta nimeni.
Era un vultur fără pereche.
Cîteva zile trecură, nu fără cîte o vizită largă din văzduh pe deasupra poiatei cu găini negre. De sus, viaţa mică şi ordonată a curţii pline de găini îi părea din ce în ce mai atrăgătoare, mai sigură. Aşa că cel mai greu începură să treacă nopţile, peste cuibul vuturului alb. În cuibul lui

cioturos, noaptea se ascuţea în zgomote incerte, ca nişte vaiete lipsite de curaj. Începu să mediteze asupra termenului de "pericol" şi se trezi deodată înspăimîntat de înălţimea solitară a unei existenţe în care nu are cine te plînge nici dacă vei muri, pentru că acolo sus, în cuibul de peste prăpastie, nu avea cine să-l afle mort.

"Apropos, se trezi gîndind vulturul alb, ce se întîmplă cu vulturii care au neşansa să moară de bătrîneţe ? Ii sfisie ceilalti vulturi ? Cad la pamint si-i sfîşie coioţii ?

O teamă nemaiîncercată îl împunse dintre crengile rupte ale cuibului neterminat. Parcă nu i se mai desfăceau aripile în pustiul pîclos al ceţei. Niciodată nu pîndi cu atîta nerăbdare zorii… iar cînd norii se luminară în fine peste virfurile munţilor, îşi luă pentru prima oară, cu teamă zborul peste prăpastia încă ceţoasă care-l despărţea de poiata cu găini mici şi negre. Ca să prindă curaj, vulturul alb îşi continuă în zbor monologul.

"Am să mă duc direct la ele. Chiar azi. Sigur, nu mă pot prezenta cu mâna goală " aşa că prinse cel mai rotofei pui de iepure pe care-l văzu alergînd prin smîrcuri. De bucuria deciziei luate, vulturul coborî cu prea puţină precauţie spre poiata cu găini, ţinînd strîns în ghiara dreaptă rănitul pui de iepure.

Bineînţeles, atunci cînd umbra vulturului acoperi poiata, găinile se speriară îngrozitor. Unele s-au ascuns în cuibare pe sub cloştile supărate, altele pe sub grămada de lemne ninse, dacă nu chiar pe după closetul părăsit din fundul curţii. O singură găină rămase proţăpită în mijlocul poiatei, adunînd ameninţătoare puişorii flămînzi pe sub aripile ei umflate de indignare. Strîngîndu-şi cît putu de bine aripile la sîn, vulturul coborî în mijlocul unui vîrtej de praf, şi se lăsă pe pămîntul zgîndărit din poiată.

Apoi depuse cu cîtă graţie găsi, puiul de iepure şi-l împinse cu ciocul lui portocaliu către găina indignată care, categoric arăta a şefă. După care, păşi el însuşi spăşit, cu ciocul plecat şi aripile în bernă către găina uşor năpîrlită dar semeaţă care se uita pe rînd, sfidător, cu cîte un ochi cînd la enorma pasăre albicioasă, prost sprijinită în două picioare pieloase, cînd la puiul de iepure care încremenise de frică, cînd la găinile mai tinere care se iţeau pe după ascunzători. După cuvenitul minut de

surpriză, găina cea semeaţă scoase cel mai strident sunet pe care vulturul alb îl auzise vreodată. Şi-l repetă pînă cînd de neunde, se arătă un cocoş bătrîior, cu pene lipsă, surd şi enervat că fusese deranjat. Cînd văzu enorma pasăre , dădu să se sperie şi el dar observînd cît este de spăşit vulturul, îşi aminti că pe vremuri fusese un cocoş important.

Şi-apoi, de vreme ce fusese chemat cu atîta insistenţă însemna că nici acum nu era chiar de lepădat. Eheee, ce bătăios ştiuse cocoşul nostru să fie…Ce agresiv ! Poate n-ar fi sărit la bătaie chiar cu un vultur, dar de cucurigit , cucurigise cît îl ţineau baierele pieptului, tocmai pînă venea vînătorul cu puşca şi făcea ordine în poiată. Adică, dacă el ca şi cocoş chemase de-atîtea ori vînătorul, nu se chema că de fapt el, cocoşul făcuse ordine ?! Ce, e puţin lucru să ai răspunderea unui adevărat cîine de pază ?! De data asta însă, nici măcar nu părea necesară prezenţa vînătorului. Vulturul sta pocăit în locul în care coborîse şi părea bolnav. Aşa că bravul cocoş se apropie în ţipetele găinii celei semeţe. Se uită şi el pe rînd cu cîte un ochi la vulturele care nu mai făcea nici o mişcare în semn de supunere. Nu cunoştea limba găinească. N-avea altfel cum să-şi dovedească bunele intenţii decît stînd cuminte pe locul pe care aterizase. După ce-l analiză o vreme, cocoşul avu o ideie : începu să ciugulească din picioarele pieloase ale vulturelui. Văzînd că pasărea nu face nici o mişcare de apărare, îl ciuguli de aripile căzute. Apoi de gît. În fine începu să-l ciupească de cap. Sigur că durea. Dar vulturul se gîndea că dacă stă cuminte şi trece cu bine de probă, se va face poate un consiliu de poiată şi se va găsi o soluţie privitor la primirea sa temporară între găinile mici şi negre care iată, începură şi ele să se apropie de enorma pasăre alburie şi bătută de un cocoş bătrîior.

“Ah, dacă ar şti cocoşul ce ajutor aşi putea să dau eu la paza acestei distinse poiate “ gîndea între lovituri vulturele. “ Dacă m-aşi putea exprima în cuvinte lămuritoare faţă de aceste distinse găini, le-aşi explica la ce poate servi un vulture prieten în ziua asta, atît de urîtă, de azi…” Dar poiata îşi unise forţele, se adună cioc lîngă cioc şi începură să muşte din toate părţile. Pînă şi puii ieşiră dintre aripile găinii bătrîne şi dădeau să sară la bătaie. Între timp puiul de iepure se scutură în praful pămîntului, se ridică şi uitîndu-se dispreţuitor la vulturele care se

lăsa ciomăgit de atîtea găini furioase, o şterse către smîrcurile din care fusese ridicat. Abia cînd prima picătură de sînge căzu de pe pieptul lui rănit, vulturele se ridică pe masivele lui picioare pieloase, îşi întinse splendidele sale aripi albe, şi se învîrti roată să alunge ciocurile înnebunite de beţia victoriei. Apoi, trezindu-se din momentul de căutare, vulturele sări mai întîi pe gardul căzut al curţii. Acolo da, acolo avea de ce să se ţină cu straşnicele sale gheare incovoiate. Chiar şi un lemn putred era deocamdată un suport. Nevenindu-i să creadă că s-a înşelat atît de serios, se uita în jos la găinile care i se păruseră de la distanţă atit de cuminţi…Cîrîiau între ele, felicitîndu-se că alungaseră singure, fără ajutorul vînătorului, un ditamai vulture !

Ce, de cîte ori are o poiată plină de găini ocazia să bată un vulture ?!

Şi ce dacă era alb ? Nu venise el cu un iepure în ghiare ? Nu era el un posibil pericol ?! Vai, aveau ce să povestească la nenumărate generaţii de găini tinere ce faptă de mare ispravă săvîrşiseră. Ziua cînd fu bătut vulturele avea să fie înscrisă în legende care vor glorifica neasemuitul curaj al găinii batrîioare…nu chemase oare ea cocoşul ? Dar ce, vor sări celelalte, nu am muşcat şi noi cu ciocurile din duşman ?! Iar puii, vor exersa cu puii pe care-i vor avea cînd se vor afla la casa lor, cum e sa te baţi cu un vulture care coboară încărcat de daruri în poiata plină de găini…

De pe gard, vulturele privi în înaltul cerului cu atenţie. Parcă-l vedea pentru prima oară. Tot de pe gard, văzu vînătorul venind cu puşca strînsă în mîna încleştată. Venea să vadă de ce e atîta scandal în poiată.

Vulturele se trezi din visare şi îşi luă zborul.

Luă înălţime privind totuşi înapoi, în jos, înspre "oaza de bine" care-l alungase cu atîta ură. Cînd îl văzu, Vînătorul trase în el fără să-l nimerească. Dacă văzu că vulturele se depărtează, Vînătorul dădu scîrbit dintr-o mînă, fugări o găină mai grăsuţă, o prinse şi ieşi cu ea din poiata în care găinile încă se mai felicitau cu cocoşul pentru nemaiauzita victorie obţinută .

Vînătorul puse puşca jos, scoase un cuţit din pantaloni şi decapită găina cu o singură apăsare brutală. Apoi îşi reluă puşca şi clătină pînă acasă găina din care viaţa se zbătea să nu plece.

La rîndul lui, vulturele se depărtă fără să gîndească nimic. Redescoperea cum se taie vintul cu ciocul său portocaliu. Şi pentru prima oară se trezi observînd cum se zbat pufii de pene din jurul ciocului său în bătaia vîntului . Parcă niciodată ogoarele nu-i păruseră atît de pătrate, de dreptunghiulare, de hexagonale. Parcă niciodată tractoarele nu l se păruseră atît de mici, şi de roşii.

Aşa răspîndite pe cîmpuri, păreau picături de sînge căzute din zborul derutat al unei păsări muribunde.

Sau dimpotrivă, căzute din zborul puţin haotic ale unei păsări eliberate de moarte, în ultima clipă. Parcă niciodată nu-i păru suficient de bine că se putea ridica deasupra ceţii care stătea cuibărită în vale.

Mult zbură vulturele alb. Îl ustura fiecare pală de vînt în rănile făcute de găini dar îl şi vindeca aerul pe care-şi purta zborul.

Acolo sus, aerul era curat…Dezinfectant.

Cînd norii se înroşiră a noapte peste munţi, se întoarse către cuibul lui neterminat şi pustiu dar nu-l mai găsi. Desigur cuibul era acolo undeva, pe o pantă de munte, dar oricît se roti, vulturul alb nu-l mai găsi în ceaţa care urcase impertinentă din vale, pînă la virfurile copacilor cei mai curajoşi.

Înţelegînd, zbură atunci către stîncile cele mai înalte ale versantului, către aerul rar, unde parcă nici vîntul nu mai îndrăznea să bată.

Acolo, pe o păturică de muşchi incredibil de verde, luceau în incomparabila lumină a lunii senine, trei ouă albicioase .

Cu neasemuită tandreţe, vulturul alb se aşeză peste ele, ocrotindu-le cu pieptul său rănit, de răceala nopţii îngheţate.

Apoi, zîmbind, vulturul trase cerul adînc în piept şi pentru o clipă acoperi miliardele de stele strălucitoare cu aripile sale întinse care, de data asta nu mai încăpeau în noaptea transparentă.

Corina Chiriac, Ianuarie, 2005. Bucureşti.

A white eagle,

for Tudor Vornicu,

High up in the sky, one day a white eagle saw a yard full of hens. They were small, black and - seen from a certain distance - appreared to be extremely kind and nice.

Aligning his flight along some chillier air draft, the eagle descended a step from the heavens and curiously approached the tiny assembly. Younger hens were nibbling the land overturned by claws and croaking whenever they could dig out some worm: then, they would trudge to carry the worm to some aged hen, as an offering. However, the aged hen, after tasting it, would push it with her beak to a clutter of poorly fed and starving chickens. And they were nastily starving. In their hatches, some clucking setting hen would protest now and then that someone had forgotten her sitting on the unhatched eggs, with an irrelevant cackling. Although no one was satisfied with the lesson of social servitude, the eagle saw the yard he was floating in circles over, as a patch of heaven.

"Look at this source of goodness" said the eagle to himself within his albescent little head -

"I have to struggle for some mouse lost altogether with the rain, the blizzard, sometimes with raging storms and when, eventually I managed to snatch it from some fleeing vixens, I reach my lonesome nest with it in my claws just to find out some sly snake has just eaten out one of my young, sometimes all the eggs - whereas these girls behave with such difference with each other - " and the eagle sighed so wearisome.

"What if I settle my nest among them? I would have my eggs set and hatched with their help, old hens would feed my young whereas I could grant them all protection underneath the threatening shade of

my enormous wings, against any mischief whatsoever. And, when I wearied would be homeward bound, falling down from heavens and reside on the Earth, I might get some love for my yearning - At least interested love for the help I provide - I shall give it a serious thought."

Then, with a paramount spin, the eagle ascended in his flight and back he was empty-clawed in the barren nest, awaited by noone.

He was indeed an unmatched eagle.

A few days passed, while he missed no opportunity to draw a majestic circle over the yard full of black hens. high up there, the small orderly life of the yard full of hens seemed more and more tantalizing and safe to him. Consequently, nights began to move on with burdensome feet over the white eagle's nest. In his stumpy nest, night sharpened her claws in doubtful noises, like wailing lacking courage. He began to muse on the concept of "hazard" and suddenly awoke by the solitary height of his existence where there is no one to weep for the deceased, as high there, inside the nest above the precipice, his own death would pass unknown.

"By the way, the white eagle awoke musing, what befalls to eagles who have the misfortune to die of old age? Are they torn apart by the other eagles? Do they drop dead on the ground to become prey for coyotes?"

Some fear unexperienced before pushed him away from the torn branches of his unfinished nest. He felt like his wings would not unfold in the hazy desert of the fog. Never had he lurked the dawn fo impatiently - and when the clouds turned eventually into broad light over the mountain peaks, he took fearfully off for the first time above the still misty precipice separating him from the yard full of tiny black hens. In order to brace up, the white eagle flew on giving himself a pep talk.

"I will go straight to them. No later than today. Certainly, I'm in no position to come down to them empty-handed" so he seized thee chubbiest hare cub he had deemed running through the mire. The joy

of his made decision let the eagle lower quite uncautiously over the henful yard, clasping tight in his right claw the wounded hare cub.

Of course, when the eagle's shade covered the henful yard, the hens got frightened like hell. Some hid in their hatches under the angry setting hens, others under the pile of snow-covered logs, some even behind the forsaken privy in the back yard. One hen only stood firm amid the yard, menacingly collecting her starving young underneath her wings swollen with indignation. Gathering his wings about himself as tightly as he could, the eagle descended amidst a wirlwind of dust, and sofly landed on the claw-scratched groung of the yard.

After that he laid down as gracefully as he could the hare cub and pushed it with his orange beak towards the raging hen who definitely impersonated the ruler of the place. Then, he himself meekly paced with his beak lowered and mourning wings to the slightly moulting but lofty hen eyeing in turns the huge white bird poorly supported by two skin-covered legs, and the hare cub stone still with fear, or the younger hens hoisting themselves from behind their hiding places. After a due moment of surprise, the lofty hen issued the shrillest sound the white eagle had ever heard. And went on repeating it when, out of nowhere, a somehow old rooster came in sight, lacking feathers, deaf and annoyed at the aggravation. Once he set an eye on the enormous bird, he almost dashed away, however noticing the eagle's humility, remembered that a long time ago he had been some outstanding rooster.

And then, as he had been so insistently summoned that meant he wasn't to go down the drain. Well sir, such a fierce rooster had our rooster been... So aggressive! He might have not started fighting with an eagle, but his cock-a-doodle doos sprang out from the depths of his manly chest until the hunter came up with his gun and set order in the yard. Namely, as long as he the rooster had called so many a-time the hunter, didn't that mean that the rooster himself had actually set order? Well, is it a trifle to undertake the responsibility of a watch dog? This time, nevertheless, the hunter was hardly required to be there. The eagle stood humble right on the spot where he had landed and

looked ailing. Therefore, the fearless rooster came closer followed by the shrieks of the lofty hen. He himself eyed in turns the eagle who made no moves in subjection. He was no familiar with the language spoken by hens. He had no means to prove his good intents but by standing in humbleness on his landing spot. After a long examination, an idea sparked inside tthe rooster's brain: he began pecking at the eagle's skin-covered legs. As he saw that the bird did nothing to defend himself, he went on pecking at his fallen wings. Then at his neck. Ultimately, the rooster began to peck at his head. Undoubtedly that was hurting him. However the eagle thought that, whether he sits gently and passes successfully the exam, a yard council will be constituted and a way out will be found regarding his being temporarily welcomed among the tiny black hens who began themselves to approach the huge whitish bird thrashed by some old timer rooster.

"Oh, I wish the rooster knew the protection I could grant for this distingushed yard," he was thinking while he was thrashed. "If only I could give a piece of my mind to these distinguished hens in clear words, I might explain what good use may an eagle be this day, so ugly day, today -" But the yard had unified strength, gathering beak by beak and began to bite each and every side. The very chickens hoisted themselves from under the wings of the old hen and were prone to fight. Meanwhile, the hare cub shook off the land's dirt, stood up and watching contemptuously the eagle who allowed himself to be thrashed by those raging hens, he flew away to the mires he had been picked up from. Hardly had the first drop of blood dripped down his injured breast, that the eagle stood up on his monumental skin-covered legs, stretched out his paramount white wings and span in circles to ban away those beaks maddened with victorious elation. Then, waking up from his momentuous search, the eagle first jumped on the fallen fence of the yard. There, indeed, he had a firm stand for his powerful crooked claws. Even a rotten log could be something reliable to perch on. Unable to believe that he had been so seriously misled by his own self, he looked down at those hens who had seemed so nice from his height - They croaked, congratulating each other for

doing the job themselves, with no help from the hunter, such an enormous eagle!

And what, how often in a lifetime does a henful yard seize the chance to thrash an eagle?

What if he was a white one? Was he not there landing with a hare in his claws? Was he not a potential hazard? Woe to us, they had stuff to build tales for countless generations of young hens around the glorious deed they had proudly done. The day when the eagle was thrashed had to be written down in legends glorifying the matchless bravery of the aged hen - Hadn't she summoned the rooster? So what, will the others spring up in indignation, did we not bite the enemy with our beaks? And the chickens will practise with their own young when they grow old and have their own families, the thrashing of an eagle landing with a burthen of gifts in a yard full of hens -

On his fence, the eagle looked attentively high up in the sky. It was as he had seen it for the first time. On this very fence, he beheld the hunter clutching his gun in his hand and coming. He was approaching to dig out the source of the scandal in the yard.

The eagle awoke from his dreamlike mood and flew away.

He gained altitude yet looking down, towards the "oasis of goodness" that had kicked him off in such hatred. When the hunter beheld the eagle, he shot at him and missed. Seeing the eagle gain distance, the hunter waved his hand in disgust, chased a chubby hen, caught her and departed from the yard where the other hens still congratulated each other altogether with the rooster for the unheard-of victory.

The hunter laid his gun down, took a knife out of his trousers, and cut off the head of the hen in one violent move. Then he took back his gun and shook the hen unwilling to die on his way home.

At his turn, the eagle flew farther and farther thinking of nothing. He learned back again to pierce through the wind with his orange beak. And for the first time, he awoke observing his feathers

struggle around his beak under the wind. The fields had never seemed so square, rectangular, hexagonal. The tractors had never seemed so tiny and red.

Spread as they were in the fields, they appeared to be drops of blood dripping in the confused flight of a dying bird.

Or, on the contrary, dripping during the somewhat random flight of a bird free from her death, in a last moment. It was as it had never seemed good enough to her the ability to elevate above the fog nesting in the valley.

The eagle had a long journey flying up there. He was hurt by every stroke of wind in his wounds inflicted by hens and nonetheless he was cured by the air he carried on his flight along.

High up there, the air was clean - Disinfectant.

When the clouds turned red with the coming night over the mountains, he was back to his unfinished barren nest that he couldn't find any more. Of course, the nest was somewhere in the neighbourhood, on some mountainous slope, but as long as he span around, the white eagle was unable to find it back in the fog rising shamelessly form the valley, up to the bravest treetops.

When he eventually understood, he flew up to the highest rocks of the slope, to the rarified air, where even the wind was shy to blow.

There, on a thin unbelievably green blanket of moss, shone in the matchless light of the clear moon, three withish eggs.

With unmatched tenderness, the eagle sat up over them, protecting them with his injured breast against the chill of the freezing night.

Then, with a smile, the eagle inspired the whole heaven deeply in his chest, and for a moment covered the billions of sparkling stars with his stretched out wings that, this time, did not fit in the translucid night.

Corina Chiriac, January 2005. Bucharest

Scrisoare pentru un domn singur

Motto :

“ Adevărata singurătate e profundă atunci cînd nu ne e dor de nimeni. “

Dragul meu X,

Poate n-ai să mă crezi, dar mi-a făcut plăcere scrisoarea ta amară.
Poate pentru că am iubit întotdeauna ciocolata amăruie. Aia neagră-neagră cu 88 la sută cacao pe care o găseşti în străinătate la buticurile de bobonărie fină.
Pe mine, ciocolata aia neagră mă scoate amabil din basmele pe care unii dintre noi încă le mai citim, din visele în care unii dintre noi mai credem şi mă readuce la realitate cu ajutorul a ceva amărui dar totuşi dulcel… Îţi mulţumesc pentru sfaturi şi crede-mă că oricât ţi se pare că ştii anumite lucruri, e bine să ţi le amintească cineva. Cam aşa cum învingătorilor războinici romani, li se amintea sus în şareta cu care intrau triumfători în cetate, la ureche pe sub cununa de lauri verzi, că sunt muritori…
Îmi scrii că eşti teribil de singur, stare de care nu ştii cum să scapi.
Nu-mi dai amănunte aşa că nu ştiu de ce eşti atît de singur.
Ai insistat să-ţi răspund, să te lămuresc de ce par să mă simt eu atît de bine singură, să-ţi dau şi eu la rîndul meu un sfat.
Cu plăcere ! Dar vezi tu, fiecare dintre noi, sfătuieşte din punctul său personal de vedere, al experienţei sale de viaţă. De aceea îţi voi povesti ce-am făcut eu cu singurătatea mea.
Am domesticit-o. Fără să exagerez, m-am împrietenit cu ea întrucîtva. O folosesc eu pe ea, fiindcă sunt un ins activ, neliniştit şi fatal obosesc. Mă golesc uneori de sentimente, de rezistenţă nervoasă, de idei bune şi atunci, mă retrag în singurătate pentru a mă putea reface.

Pînă cînd am ajuns la aceste concluzii însă, să ştii că am luat un medicament preţios cu efecte secundare extrem de interesante şi folosesc mereu o unealtă miraculoasă. Ţi le voi prezenta pe rînd.

Pentru început iată ce terapie, ce neaşteptat medicament îţi propun eu la rana de care te plângi : o doză solidă, intenţionată, de Singurătate ! N-am înebunit, vorbesc foarte serios.

Acesta este leacul cel mai nimerit pe care ţi-l recomand la început : ia-ţi timp pentru a sta în linişte, voit singur, de vorbă cu tine însuţi.

Află cine eşti. Cine eşti azi.

Află cum ai ajuns să fii atît de singur şi priveşte cu interes la starea de singurătate ce te deprimă atît de tare. Află cum poţi schimba această stare de lucruri care trebuie neapărat schimbată iar ca să poţi schimba ceva în tine, află cu luciditate care-ţi sunt limitele. Am observat că noi oamenii nu suntem programaţi din măsuri nelimitate, aşa că trebuie să ştim cît ne putem întinde, indiferent cît de mult am dori să ajungem ca alţii care poate au primit alte limite umane, alte destine, alte talente ! E extrem de util să aflăm cît ne este de trainică şi de voluminoasă pluta cu care ne ajutăm în viaţă !

S-o luăm altfel.

Din punctul meu de vedere, din experienţa mea, tu nu eşti singur dar poate că n-ai privit lucrurile din unghiul ăsta niciodată: eşti împreună cu propria ta singurătate şi asta e prost .

Hai să analizăm împreună această companie care te aduce la disperare. Singurătatea e o “persoană” foarte interesantă. Ca orice persoană, poate fi în acelaş timp un bun prieten şi un mare duşman. Ca orice persoană, e dotată cu vanitate, cu speranţe, cu o anume sensibilitate.

În primul rând, deosebit este faptul că Singurătatea poate avea orice mărime şi poate lua orice formă.

Poate arăta arăta ca un căţel ud sau ca balaurul lui Făt Frumos. Poate fi mare cît casa, sau de mărimea unui breloc. Dar nu asta mi se pare important.

Presupunînd că balaurul este un mamifer, se va naşte pui, va creşte şi va îmbătâni acrit pe băncuţa din faţa porţii. Foc, va scuipa însă la orice vârstă. De cele mai multe ori, “balaurul” suntem chiar noi.

Singurătatea sălbăticeşte pe om iar lipsa dragostei împărtăşite cu cei din jur, duce la “balaurizarea” individului din noi. Ce vreau să spun ?

Fiecare dintre noi poartă în sine un ins necunoscut ale cărei reacţii vin din asemănarea cu cei care ne-au dat viaţă şi din frustrările vremii cînd eram copii sau adolescenţi. Noi oamenii facem ori exact ce am văzut în copilărie pe alţii făcînd, ori exact inversul celor văzute. Cum-necum, experienţele copilăriei ne vor marca pînă la moarte. Dacă acest semn înfierat pe umărul nostru continuă să doară şi nu stăm de vorbă cu el pentru a-l vindeca, vom greşi în viaţă pînă cînd ajungem la concluzia că nu suntem buni de nimic.

Cei docili se vor resemna poate pe mai departe, ceilalţi, ne vom transforma în balauri, şi vom scoate foc pe nări. Ne vom “balauriza”.

Dacă tu nu te simţi un balaur, înseamnă că monstrul e chiar partenera ta de viaţă : singurătatea. Că s-a “balaurizat” ea.

Totuşi, să nu cumva să te sperii dacă îţi bate la uşă un dragon zburător : deghizarea e doar un costum uzat de teatru. Personajul e tot ea, singurătatea. N-o goni ci trateaz-o cu precauţie, ca pe o cerşetoare căreia dacă nu-i dai nimic, te va fura . Ce să-i dai atunci ? Am să-ţi spun : dă-i atenţia superficială, grabită şi uşor dispreţuitoare a celui deranjat la o oră nepotrivită . Oricare ar fi ora la care singurătatea va bate la uşa noastră, ora aceea este nepotrivită. Arată-i că te deranjează, fi acru, brutal chiar . Mai ales arată-i că eşti ocupat cu alte treburi, că eşti util altora, că nu ai timp pentru ea. Singurătatea se va înhiba, se va comporta din ce în ce mai stîngaci şi va avea două variante : ori se va aşeza cuminte într-un colţ, ori va profita de o crăpătură a uşii şi va dispărea.

Asta în cazul în care nu vei putea simţi faţă de ea, o anume **milă** . Hai să-i zic mai elegant : **compasiune** . Ca orice “persoană” singură, Singurătatea muşcă mai ales din cei care nu iubesc pe nimeni. Care nu simt compasiune pentru un semen solitar : un animal , o plantă, un om.

Ştiu, am început cu un animal fiindcă sunt iubitoare de animale. Unui animal nu ai ce să-I reproşezi : nu minte, nu trădează, nu te părăseşte în nevoia ta de iubire împărtăşită decît prin moarte. Ia-ţi un animăluţ de companie. Dacă poţi iubi un companion necuvîntător, vei cunoaşte iubirea cea mai trainică. Dar atenţie, cine poate iubi un animal, mai greu va iubi un om ! Dacă nu poţi ţine în casă un căţel, un pisoi, un papagal, orice, atunci fă-ţi de lucru şi hrăneşte-I pe cei fără stăpîn de pe lîngă bloc. Nu te intimida că vei fi luat în derîdere : noi ăştia care hrănim animale fără stăpîn, suntem mai mulţi decît pare dar formăm o castă aparte. Dragostea pe care o împărtăşim cu fraţii noştrii patrupezi ne ridică deasupra batjocurii, deasupra ruşinii, desupra fricii de ridicol. Ne întăreşte însăşi convingerea că suntem utili, că facem ceva bun , ca iubim Creaţia lui Dumnezeu şi o iubim cu fapte. Să rîdă cine-o vrea. Va veni o zi cănd toţi vom da socoteală de faptele noastre. Mai ales de NeFaptele noastre. Lasă pe altcineva să cîntărească aceste fapte. Tu pune un pic de salam pe o foaie de ziar, vara pe arşiţă pune un pic de apă proaspătă iar iarna, ascunde un pic de lapte cald într-un tufiş : nu va apuca să se răcească.

În aceeaş ordine de idei, nu arunca mîncare rămasă la gunoi. În nici un caz pîine. Am văzut pîine nemucegăită aruncată chiar la gunoiul din curtea mea. Vei fi observat cîţi amărîţi caută pîine prin gunoaie. Nu crezi că merită să ne dispreţuiască pe noi cei care avem prea multă pîine că o aruncăm pur şi simplu ? Da, eu am luat pîinea rămasă, am pus-o într-o pungă curată de plastic şi am agăţat-o de tomberon. Ca cel care o va lua, să gîndească frumos despre cine a făcut gestul ăsta tandru. Nu-I nevoie să ştie cine e. Gîndul lui bun se va întoarce la mine atunci cînd voi avea nevoie de ajutor. Eu ţi-am dat cîteva exemple, dar sunt atîtea de făcut în jur ! Acţionînd cu drag, cu sinceritate în intenţia de a fi util, nu-ţi va mai părea ciudat să iubeşti un “ monstrulică” atît de fioros ca Singurătatea, un pic om, un pic animal, un pic cosmos…De ce-ai avea compasiune pentru ea ?

În primul rînd pentru că efectul secundar al acestui neaşteptat medicament e atitudinea noastră faţă de Dragoste. Ai putea începe prin a-ţi iubi singurătatea fiindcă partea ei vulnerabilă e tocmai aceasta : îi este enorm de urât…singură !

O suspectez că e conştientă de faptul că poate fi un excelent medicament, bun la toate. Şi i se pare nedrept că n-o bagă nimeni în seamă. De asta, probabil că se şi oferă cu atâta insistenţă. Văzând că nu-i face nimeni reclamă nicăieri, s-a obrăznicit şi ne bate tuturor la uşă. La orice vârstă, la orice oră, cu orice ocazie, mai ales atunci când nu era cazul de loc .

Acest medicament se ia cu o doză solidă de auto cunoaştere .

Analizează-te şi fi pregătit să te autoaccepţi, ca să poţi opera mai apoi schimbările necesare . E musai să ne cunoaştem, să ne acceptăm cu Luciditate, cu Curaj, să vedem cine suntem azi. De ce am ajuns cei care suntem azi. Azi însemnînd în clipa analizei. Ce amănunte pro sau contra împlinesc personalitatea noastră umană . Să cîntărim cum ne putem schimba în bine.

Ca la o spovedanie adevărată, trebuie să ne oferim timp să ne cunoaştem cît mai sincer pe noi înşine, în toată goliciunea noastră sufletească. Asta e o operaţie pe care o întreprindem cel mai bine atunci când suntem singuri. Probabil vom afla despre noi că suntem egoişti şi că de asta avem priorităţi greşit amplasate. Că am încetat să fim utili altora. Că nu mai vrem să fim de folos în jurul nostru.

Insist pe asta şi sunt sigură că am dreptate.

Poate suferim încă de răni adunate în copilărie, în destuii primi ani de viaţă. Poate de asta vom descoperi în noi defecte acumulate în dificila operaţie de a ne iubi sau tolera unii pe alţii .

Te întreb, nu cumva te-ai închis în tine ?

Nu cumva te-ai întors la timiditatea plină de refuz şi revoltă din adolescenţă ?

Anumiţi oameni timizi cad cel mai uşor în orgoliu, aşa ca dintr-o nevoie urgentă de sprijin pe ceva care să le redea încrederea în sine. Cădem atunci într-o periculoasă combinaţie care devine fatală pentru că duce la depresie.

Din experienţa mea depresia e cauzată în principal de demonul spaimei de a fi ridicol. Se pare că el îşi alege suflete timide care se sprijină din greşeală pe

forme de vanitate şi respingere. Astfel demonul riscă să cîştige lupta : te aruncă uneori în reacţii stupide, te face să clachezi, să " reuşeşti un eşec " pentru a te împinge în depresia celui care crede că nu e bun de nimic ! Norocul e că "ridicolul" are şansa să cadă în propriul său ridicol, dacă Dumnezeu îţi dă puterea de a face "haz de necaz" cum zice o vorbă populară. Dacă ai putea face haz de acest demon ca de o glumă proastă, l-ai pune în genunchi la colţul clasei, aşa cum făceau altădată profesorii cu elevii turbulenţi. La colţ, în genunchi pe coji sparte de nucă, spre oprobiul întregii clase.

Fii atent că şi acest demon al fricii de ridicol sălbăticeşte. Acreşte. Usucă. Neavînd cu cine comunica, uiţi bucuria unei glume, fie ea şi nereuşită şi ajungi să-ţi faci statuie din propriile tale răni. Te faci eroul propriilor tale suferinţe la care ajungi să te închini ca la un martiriu demn de admiraţie. Acesta este pericolul cel mai mare al depresiei : că rişti să intri în cercul vicios al autocompătimirii exagerate.

Autocompătimirea este o zeghe de puşcăriaş pentru că te arestează în celula strîmtă, umedă şi întunecoasă a singurătăţii necontrolate, pe pereţii căreia frica de mai rău închipuie fel de fel de monştrii. Autocompătimirea e o otravă cu gust aparent dulcişor. Pare o cruzime să-I spui unui om rănit de o lovitură a sorţii,

" Nu te autocompătimi ! Nu-ţi blestema ziua cînd s-a întîmplat grozăvia şi în nici un caz ziua cînd te-ai născut." Trebuie pentru perfecţionarea noastră să cunoaştem starea de dezastru, fie ea socială, sentimentală, financiară sau fizică. Pentru a căuta soluţii de ieşire, de rezolvare a unei crize. Culmea e că cei mai mulţi dintre noi, puşi în faţa unui fapt incredibil de nefericit găsim soluţii, conform preceptului "nevoia învaţă pe om ". Şi găsind noi ieşirea, să le spunem şi altora cum am făcut.

Personal ori de cîte ori am căzut într-o depresie, mi-am luat autocompătimirea de guler şi am dat cu ea de pereţi pînă i-a dat sîngele pe gură. Pînă cînd a crăpat. Pînă cînd m-am ridicat de unde căzusem. Dar ca să poţi face asta, trebuie să accepţi că eşti şi tu de vină undeva, cu ceva . Iar dacă nu eşti absolut de loc de

vină, să accepţi că vei avea ceva de învăţat dintr-o situaţie proastă. Jalnică. Nedreaptă.

Aceste răni nu se vindecă de la sine şi nu ies din inima noastră de bunăvoie.
E nevoie de puţin umor. Fă cu măsură haz de rănile tale şi vei învinge. Nu te blama peste măsură şi nu potopi cu invective pe cei care ţi-au greşit cîndva. Iartă-I ! Scuză-I ! Au greşit faţă de tine aşa cum şi tu ai greşit faţă de ei sau faţă de alţii. Iubeşte-I ! Iubeşte-ţi rănile şi binecuvîntează pe cei care ţi le-au făcut ! Ştiind ce este durerea şi apreciind momentul iertării, vei fi mult mai bogat în experienţă. Dacă le ademenim cu Dragoste, ca şi cum ai ispiti un pisoi speriat să iasă de sub fotoliu, durerile noastre se vor arăta la lumină, pentru că suntem singuri şi nu le vede nimeni ! Aşa cum ai vorbi cu un străin, poartă-te frumos cu ele şi cu tine însuţi. Fii politicos cu tine însuţi şi Începe fraza cam aşa :
“ Da, e foarte bine aşa cum eşti, DAR…”
Şi din momentul acela începi să schimbi. Schimbarea seamănă cu momentul cînd golim coşul de gunoi al calculatorului : selectăm, revizuim, ştergem.
Ce importantă Operaţie.
Dar e absolută nevoie de Dragoste pentru a face curat în noi, în tihna singură a clipei de adevăr absolut. Este operaţia în cadrul căreia avem preţioasa ocazie de a da “nas” cu cel mai sincer prieten necunoscut al nostru : noi înşine. Fără orgoliu nemăsurat, fară narcisism anume, pe acest ins e nevoie să-l iubim pentru ca, în liniştea singurătăţii, să aflăm veşti adevărate despre bietul nostru “eu” pitit sub scara de la beci şi uitat acolo ! Îl vom auzi atunci pe acest oropsit prieten, văicărindu-se.
Abia cînd în jur e linişte [şi asta se-ntîmplă numai atunci cînd suntem singuri] putem să auzim glasul mic şi speriat al eului nostru, ascuns de frica noastră sau a celor cu care ne împrietenim !!
“De ce să fac asta ?” o să mă întrebi. “Cine ştie ce voi afla despre mine…!”
Îţi spun eu ce cred că vei afla : poate vei afla ce visai să faci cu tine cînd erai copil. Şi eu mi-am amintit de curînd ce visam să fac în copilărie : să iubesc şi să

fiu iubită. De asta, nu din vanitate m-am făcut artistă. Asta am afla cu toţii : ne-am aminti ce am visat să facem cu noi la un moment dat al vieţii şi ne-am da seama că poate am uitat de mult să mai visăm. Avem astfel unica ocazie de a analiza cu gând matur visul acela, de a vedea dacă acel vis ne mai spune astăzi, ceva.

Vom afla mai ales dacă mai suntem capabili să visăm, punct .

Sau vom descoperi dacă nu cumva putem abia azi începe să visăm…

Poate că visul acela depărtat ne va apărea azi caraghios, ridicol, nerealizabil, absurd, fie el "al nostru" sau împrumutat de la cei din jur . Dar, dacă vom constata că visul nostru bun, util, măreţ , este posibil azi mai mult ca atunci ?!

Poate că indiferent cum era visul nostru din copilărie, azi, nu mai valorează decît zîmbetul tolerant la adresa unei amintiri vechi.

Sau, nu cumva ne vom da seama că abia acum la maturitate, să fi venit vremea realizării acelui vis, de care nici nu ne-am mai aminti dacă n-ar fi clipele de linişte ale singurătăţii ?

Poate că ne-au crescut copii, poate că ne-au plecat părinţii departe…şi dacă nu trebuie să creştem neapărat nepoţi, aflăm că avem voie să mergem din nou la şcoală de exemplu, pentru a învăţa ceea ce nu ne-am permis la prima tinereţe…chiar dacă asta aparent nu ne mai serveşte la nimic.

Educaţia ne dă ceva de făcut. Ne ridică în proprii noştrii ochi, ne umple de speranţă reală că suntem în stare. De orice.

Nu uita că ne apropiem de intrarea în UE.

Nu vreau să cred că în România va fi altfel decât în restul lumii civilizate, care e de mult liberă, supusă legilor cererii şi a ofertei : vor fi disponibile împrumuturi la bănci cu ajutorul cărora să trecem printr-o nouă şcoală. Va fi nevoie de oameni de orice vârstă care să lucreze. Să muncească ceva care se cere pe piaţă. Va fi nevoie de **maturitatea** unor lucrători. Nu va mai conta cît de lungi au picioarele acei lucrători ci cât de conştiincioşi sau consecvenţi sunt cu pâinea tuturor…Astfel, poate că mâine, visul nostru din copilărie, se va realiza.

S-ar putea să constatăm că n-am avut nici un vis în copilărie. Că eram atât de fericiţi sau de nefericiţi, încât nu ne-a trecut prin minte să avem vreun vis. Se poate şi nu e încă nici o tragedie. Avem timp să mai visăm. La orice vîrstă.

În singurătate se creează în mintea noastră proiecţii . Unele din ele sunt atât de puternice, încât creează viitorul.

Noi înşine putem fii autorii propriului nostru viitor. Cu luciditate şi curaj. Sau invers, cu curaj şi multă luciditate.

Oricum, pentru a fii lucid, ai nevoie de curaj !! Mă explic ?

Sigur, această luciditate [că despre asta e vorba] îi sperie pe unii la început. Dar cu ajutorul lucidităţii vei afla dacă te potriveşti propriului tău vis, dacă el ţi se mai potriveşte ţie, vreunui alt membru al familiei, sau chiar unui prieten.

Sigur, analizîndu-ne viaţa personală riscăm să aflăm că trăim după criteriile altora care nici nu-şi imaginează că dispun de viaţa noastră dintr-o tiranică pornire. Sau, poate că-şi imaginează !! Sub forţa obişuinţei create de cultura societăţii în care trăim, însăşi Tradiţia poate deveni tiranică, atunci când ea nu se mai mulează după nevoile intime ale insului în continua lui mişcare plină de curiozitate . Pentru că Omul are nevoie să se schimbe, iată că societatea umană are nevoie de schimbări. O civilizaţie se transformă în alta, o obişnuinţă ia locul alteia, generaţiile gîndesc diferit unele de altele dar ceea ce rămîne absolut de neschimbat este nevoia noastră de Dragoste.

De o companie cu ajutorul căreia să facem schimb de dragoste.

Să avem de cine să ne fie dor.

Adevărata singurătate e profundă atunci cînd nu ne e dor de nimeni.

Ce grozăvie !

Sper că tu nu ai ajuns chiar pînă aici !

Sigur, dacă avem această companie riscăm să aflăm că ne-am ales un drum pe care trebuie să ţinem cont de cei care ne sunt daţi în grijă. De către Dumnezeu, de către Soartă, de către propria noastră alegere. Că drumul acela cere o jertfă, o osteneală de care ne odihnim în…în ? Ai ghicit ! În singurătate !

Sau, poate că indiferent de vârstă, vom afla în liniştea clipelor de singurătate că nu mergem pe drumul care ne trebuie, sau mai rău, că mergem pe un drum din care n-avem momentan nici o ieşire . Şi atunci ne lingem rănile ascunşi de orice privire batjocoritoare, în Singurătate !!

Stând de vorbă cu eu-l din noi în singurătatea intimităţii sufletului nostru, avem incredibila ocazie să-l cunoaştem pe insul necunoscut din noi să găsim soluţii posibile de împrietenire .

Numai pe această cale a comunicării cu persoana noastră adevărată, intimă, avem nepreţuita ocazie să ne împrietenim fie şi mai tîrziu cu noi înşine, aşa ca doi adulţi înţelepţi, trecuţi prin viaţă… Aşa cred eu .

Eu, stând cu mine de vorbă, am aflat ce vreau AZI .

Ce-şi doreşte AZI copilul din mine. Am ajuns atât de departe cu sinceritatea mea faţă de mine încât, atîta vreme cât nu deranjez pe nimeni, pot spune şi eu ca personajul unei comedii americane :“I am an American Citizen. I have the right to feel mizerable anywhere I whant !!! ” Eu nu am apucat să fiu Cetăţean American că m-am întors cu mult înainte de vreme acasă, de tot, dar tot simt că am dreptul să mă simt mizerabil oriunde “vrea muşchii mei”, inclusiv în România.

NU ÎNSĂ ŞI LA MINE ACASĂ. ABIA AICI MĂ SIMT CEL MAI BINE.

Mi-am aranjat astfel cuibul încît, în afara faptului că locuiesc la etajul 4 şi nu există lift în bloc, nu-mi lipseşte nimic esenţial. Poate pentru că mi-am mutat acasă cele mai importante amintiri : fotografiile Părinţilor, cîteva scrisori de dragoste, cele mai frumoase cărţi, muzica preferată…Aici, după o viaţă agitată, plină de urlete de fericire sau de jale, mi-am găsit liniştea.

În clipele sau în zilele cînd îmi permit LUXUL să fiu singură !!

Lăsând afară orice amăgire, orice iluzie, orice falsitate.

Aici, oglinzile sunt curate.

Poate de asta azi, Singurătatea mi-e în anumite momente cea mai bună prietenă.

Tata spunea adesea că la el, “banii vin ca la un stăpân”. Îi câştiga muncind dar nu-i juca, nu-i bea, nu-i risipea, nu-i dispreţuia, nu-şi bătea niciodată joc de ei.

Şi nu-şi închipuia că vor fi întotdeauna la îndemâna lui .

Tata împărţea Banii în trei : pentru casă, pentru masă, pentru bancă. E adevărat, cîştiga suficient ca să-i poată împărţi în 3. Importantă aici e ideia.

Vorbesc despre bani pentru că ei, chiar dacă nu aduc fericirea aşa cum cîntam eu prin anii 70, aduc un confort consolant : un televizor bun, o crăticioară plină, câţiva prieteni mai mult sau mai puţin sinceri care umplu cu pălăvrăgeala lor unele seri …Banii îţi permit să faci planuri realizabile dacă cineva nu visează imposibilul. Din păcate, abia în confortul unui cămin agreabil, singurătatea intră absolut neinvitată. Dar numai după ce a sunat lung la uşă şi s-a şters bine pe picioare ! Intră stânjenită, ca o sluguţă proaspăt angajată şi nesigură de poziţia ei : poate oricând fi dată afară…

Tata spunea că la el, banii vin ca la un stăpân. Îi stăpânea. Îi controla.

Parafrazând, eu spun că la mine, singurătatea vine supusă la stăpâna ei. Eu o chem, eu o folosesc şi nu are altă soluţie decât să mi se supună…

Nu eu sunt la cheremul ei, ci invers !

Suntem bine lămurite noi două. Eu sunt Cetatea, ea este zidul Ierihonului. S-au adunat în această cetate străzi diferite pe care deziluziile, copilăriile, panicile, speranţele, împlinirile sau planurile stau pe tarabe, iar ea, este zidul cetăţii care mă apără de intruşi duşmănoşi. Nu există armată care să răcnească destul de tare în jurul nostru pentru ca să mai cădem.

De copii suntem împreună şi ne-am învăţat ca apa pe gâscă : eu plutesc pe ea atunci când vreau să mă relaxez de mersul pe jos…iar Ea, e fericită că nu curge aşa degeaba între două maluri ostile ..de una singură !!

Gândeşte-te la asta !

Tot atât de adevărat este că nu prea am timp să sufăr de urât…Am cîţiva prieteni, mă străduiesc să-mi continui meseria, am multe hobby-uri, am foarte multe preocupări. Aşi învăţa oricînd o nouă meserie dacă a mea n-ar mai merge.

Aşa cum am învăţat în Los Angeles o cu totul altă meserie, în domeniul imobiliar. Nu ştii ce mîndră am fost de mine că sunt în stare de altceva decît ştiu ! Ce satisfacţie am avut că pot face altceva în viaţă decît să cînt sau să joc teatru

şi că pot cîştiga din asta o viaţă decentă ! A fost ca şi cum cineva mi-ar fi făcut un mare cadou ! Am înţeles că dacă mîine n-aşi mai putea fi artistă, nu voi muri de foame. Că mă voi descurca fără să cad pe capul nimănui. Şi chiar dacă azi continui să fiu artistă, stau pe un picior pregătit de schimbare în orice clipă.
Ca să fiu cît mai puţin surprinsă de viitor.
Între timp, nu am citit încă toate cărţile care s-au scris bine, nu am văzut încă toate filmele frumoase, nu am fost la toate teatrele sau muzeele, nu m-am reîntîlnit încă cu toţi cei pe care asi vrea să-i revăd…
Categoric, nu am destul timp pentru reîntîlnirea cu mine insămi care continuă să fie o surpriză, mai ales pentru mine !
Egiptenii antici, vorbeau despre mai multe "corpuri astrale" într-unul "singur" !
Dacă ei au dreptate, înseamnă că nici cu ele nu m-am întîlnit încă !
Am atîtea preocupări încît nu am timp să mă simt singură.

Dacă Cineva Ajunge la Înţelepciunea Valorii Singurătăţii ca Terapie, ca Baston, ca Necesitate de Refacere şi Reazăm de Clipe Grele, începe să fie Salvat.
Asta e părerea mea. E cea mai mare descoperire a mea. N-am citit asta nicăieri, nu m-a influenţat nimeni, nu mi-a spus-o nimeni . E părerea mea.

Îţi scriu toate astea dragă X pentru că, repet, deplângi sincer faptul că la 50 de ani eşti singur. N-ai vrea să-ţi găseşti o parteneră de viaţă, sau nişte prieteni noi ?! Ce zici ? Ştii cîte doamne singure sunt în jurul tău ? E adevărat : acele doamne caută un partener alături de care să îmbătrînească. Nu se mai pune problema de mari pretenţii referitoare la performanţe sexuale la vîrsta noastră din fericire, iar o doamnă înţeleaptă va trece peste asta cu eleganţă, dacă va fi cazul. Dacă nu e elegantă, nu e o doamnă şi nu-ţi trebuie.
O femeie decentă şi drăguţă va avea nevoie de cineva care să-I aducă o floare, o pîine, un medicament. Cineva care să-i accepte rudele, copii sau nepoţii dacă-i are, suferinţele, împlinirile, întreaga ei viaţă . Noi femeile sperăm veşnic să

găsim pe cineva care să ne deschidă uşa apartamentului cu un minimum de generozitate sufletească. A, nu se poate îmblînzi singurătatea fără un dram de dragoste faţă de cei din jur !

Iar a iubi pentru mine înseamnă mai ales a ieşi cu generozitate din egoismul înţepenit al celui care s-a "balaurizat" în singurătatea lui.

Vorbind despre generozitate, o doamnă va pretinde mai ales Atenţia măruntă a unui domn amabil. E posibil ca mai apoi să spere la mai mult, dar de cele mai multe ori, chiar o leafă sau o pensie în plus, ajută mult în casă.…dacă e dublată de o companie agreabilă !

La nivel uman, toţi avem nevoie de amici dotaţi cu o anumită generozitate sufletească. Desigur, vei începe cu cei pe care îi poţi simpatiza, dar chiar şi pentru asta trebuie să vrei să simpatizezi pe cineva ! Trebuie să vrei să le găseşti oamenilor calităţile pentru a le suporta defectele ca să-ţi găseşti nişte tovarăşi de viaţă. Că despre asta e vorba în ultima instanţă. Atunci, singurătatea va deveni pentru existenţa asta temporară a noastră, însuşi culcuşul în care ne odihnim după încă o zi de "lecţii" luate pe căi atât de dure de la întâmplările existenţei pe acest plan astral numit Terra.

Încă ceva.

Eşti Credincios ? Nu cumva eşti nesigur despre Credinţa ta în Dumnezeu ?! Frecventezi vreo Biserică ? Ţi-ai găsit o Biserică unde să te simţi bine ? Te-ai gîndit să te împrieteneşti cu un Preot adevărat ?

Te-ai gândit că la o Biserică vei putea să te cunoşti cu alţii pe care-I poţi invita la un ceai de tei şi-o pâine cu marmeladă ?!

Eu mă îndrăgostesc de cîte un personaj, dacă e destul de interesant. Pe unul dintre ei îl chema Edgar Cayce, a trăit în America de Nord şi "a plecat" dintre noi pe la 1940. Dacă ai norocul să fii curios, cu interesul cel bun, umblă prin librării, prin anticariate…Nici nu-ţi închipui ce lume interesantă poţi cunoaşte…Şi poate găseşti şi vreo carte despre acest domn extraordinar. Avea o particularitate : se aşeza pe o canapea imbrăcat, cu cravata puţin lărgită în jurul

gâtului, închidea ochii şi intra într-o stare de hipnoză. Cei care au asistat la şedinţele lui spun că se autohipnotiza. Apoi, soţia lui începea să-I pună întrebările formulate de cei aflaţi în cameră. Iar el, le răspundea din somnul-transă în care stătea cam 20 de minute de-odată. În general oferea leacuri naturiste, văzând cu ochii minţii , aşa adormit, de ce afecţiune sau boală sufereau cei care îl căutau. Dar a vorbit în zeci de ani despre foarte multe subiecte. Despre majoritatea temelor, nu vorbise nimeni pâna la el.

Edgar Cayce spunea mereu că "mintea este constructorul". Mind is the Builder.

Iată o întrebare pusă de către domnul Cayce unei persoane care venise de fapt la o consultaţie medicală :

" Eşti în termeni de conversaţie cu Iisus ? Dacă nu, de ce nu eşti ?! ".

Iată, îţi pun şi eu aceeaşi întrebare :

Eşti în termeni de conversaţie cu Mântuitorul Nostru Iisus ?

Dacă nu, de ce nu eşti ?!!

Cu cine altcineva crezi că vei fi mai bun prieten vreodată, decât cu EL ?!

Eşti în termeni de conversaţie cu DUMNEZEU ?!

Cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ?! Cu Sfinţii şi Bineplăcuţii SĂI ?!!

Dacă nu eşti sigur că vrei, că poţi să-i iubeşti pe alţii, iubeşte-L pe Dumnezeu.

Spuneam la începutul acestei epistole, care nu mă aşteptam să ajungă aşa de voluminoasă, că-ţi trimet un medicament şi o unealtă la eliberarea de singurătate atunci cînd ea devine o suferinţă . Medicamentul este chiar putinţa de a iubi. Caută această dragoste în inima ta şi o vei găsi.

Dragostea faţă de orice vrei tu frumos.

Iar dacă nu poţi iubi, iată unealta cu care se scoate răul din orice inimă răcită :

Unealta cu care se vindecă suferinţa cauzată de o singurătate nedorită, unealta cu care se operează infecţia din rana ce poate deveni o boală este Rugăciunea către bunul Dumnezeu , X dragul meu.

Mai ales dacă nu crezi în Dumnezeu, stai de vorbă cu EL.

Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi dea un semn că există.

Crede-mă că vei primi un semn, un răspuns la Rugăciune, că vei fi alinat, iar Pacea plină de dragoste dulce pe care o vei primi, va mirosi a flori de câmp, a iarbă fragedă, va fremăta de fîlfâit de aripi aurite şi de voci încântătoare…

Am avut un unchi care a făcut puşcărie politică pe vremea stalinistă: fusese ţărănist . A fost aruncat într-una din celulele alea cumplite ale completei izolări. Pe atunci deţinuţii nu aveau "drepturi" şi nu-I întreba nimeni dacă suportă detenţia !

Ca să nu înebunească, a început la un moment dat să vorbească cu Dumnezeu. În felul lui se ruga. Din ce-l vedeau mai rezistent, din aia torţionarii îl ţineau mai mult în absolută izolare. Dar a venit ziua cînd au trebuit să mai elibereze din puşcării. Unchiul meu a ieşit reconfortat din puşcărie, o umbră cenuşie, o părere de om dar era mult mai puternic spiritual decît intrase în carceră, aşa ca să facă faţă şi realităţii că I se luase între timp TOT, inclusiv dreptul lui şi al familiei sale de a-şi cîştiga pîinea. A ieşit aşa de puternic din această încercare a destinului încît a emigrat, cam la vîrsta ta cu toată familia în Germania de vest. Nu ştia limba şi nu avea o meserie anume : fusese toată viaţa politician. Dar a învins şi schimbarea exilului nedorit şi calamitatea ratării personale. A luat-o de la zero şi a închis ochii mulţumit că nu şi-a pierdut nici viaţa, nici demnitatea, nici minţile. Dar pînă a închis ochii, s-a rugat continuu lui Dumnezeu.

Şi a învins .

Iată de ce îţi trimet prin acestă scrisoare, un bici de fier :

Biciul de îmblânzit Singurătatea este Rugăciunea către Bunul, Iubitorul şi Minunatul Dumnnezeu din Cer . Căci singura LUI pedeapsă cu care ne-a bătut, este faptul că ne-a lăsat aici, singuri, între noi…În ziua în care însă, înţelegem că avem ieşire din temniţă, ne adunăm în noi înşine, ne ascundem în singurătatea cămăruţei noastre şi ne rugăm lui Dumnezeu să ne audă strigătele ; să ne aline apăsarea pieptului, să dea tihnă frământărilor noastre. Să dea soluţii concrete nevoilor noastre lumeşti, să arate ochilor minţii noastre soluţii de ieşire din impas. Atunci, inspiraţia bună pe care o primim va semăna cu pajiştea

înflorată care precede Curţile Împărăţiei Sale Cereşti, dar mai ales, să-L rugăm **să vină alături de noi în singurătatea cămăruţei noastre** . Nu e nevoie să foloseşti cuvintele din rugăciunea cuiva. Foloseşte-le pe ale tale pentru început. Închide ochii dacă aşa te vei concentra mai bine şi deschide uşa coliviei : amarurile tale vor profita de eliberare şi vor ieşi singure, mai tîrîş, mai grăpiş, mai înghiesuindu-se să nu rateze uşiţa deschisă…trimete-le apoi către Cel cu care stai de vorbă.

Fă-I cunoştinţă cu necazurile tale, prezintă-I-Le pe rînd chiar dacă El le ştie .

Ai sa mă întrebi : " Dacă le ştie, de ce nu m-a ajutat pînă acum ?"

Răspunsul e simplu : poate pentru că nu ai apelat la El pînă acum. Poate că nu nu L-ai invitat aşa cum se cade să facă parte dintre Prietenii tăi, să fie parte componentă din Viaţa ta. Dumnezeu nu e formalist, dar e musai să fie invitat. Cînd vrei să te împrieteneşti cu cineva nu-I adresezi oare cuvintele : "Mi-ar face mare plăcere să vii pe la mine astă seară. Te rog, pofteşte în casa mea " ?!

Fă la fel şi cu Dumnezeu. Invită-l la tine acasă. Roagă-l. Nici nu mai spun că ar trebui să ne pregătim pentru venirea Lui, aşa cum ne pregătim pentru amicii pe care îi invităm la o cafea şi-un fursec !

Pregăteşte-te să-L primeşti cu sufletul deschis.

Pregăteşte-te să-L iubeşti.

Invită-L cu o dragoste plină de speranţă dulce.

El, Domnul, nu mai vine neinvitat. Ca să nu I se trîntească uşa în nas. Să nu I se spună "Dar ce, te-am chemat eu "? A venit odată la noi toţi plin de dragoste şi învăţături dar a fost batut, scuipat şi răstingnit între doi tîlhari. Pentru că ne-a iertat, va reveni oricînd în sufletul nostru, dar e nevoie să-l rugăm .

Să ne deschidem inima în buna intenţie de a-L primi. Atunci El va veni la noi.

Repet, mai ales dacă nu crezi în Dumnezeu, stai de vorbă cu EL.

Fă acest exerciţiu cu insistenţă şi te vei trezi într-o bună seară îmbărbătat, poate chiar "umplut" de o fericire necunoscută, eliberatoare. Mîntuitoare.

Atunci, biata de singurătate te va apăra de orice sau oricine va îndrăzni să-ţi deranjeze bucuria aceasta .

De mare trebuinţă Unealtă e Rugăciunea . Este un Bici împletit, făcut din tot ce are omul mai bun : din Lacrimi, Regrete şi Speranţe.

Căci mai mult, nu avem.

Dar, înainte de toate, caută să te împrieteneşti cu Biciul acesta, să nu te loveşti cu el , Doamne-fereşte peste faţă singur...aşa…din lipsă de exerciţiu…

Să ne mai gândim la ceva. Marii Călugări, Marii Mistici, numai în singurătate s-au putut întîlni cu Bunul Dumnezeu. Căci nu te poţi concentra decât de unul singur. Poţi medita între alţii care meditează şi ei în tăcere. Ca în multe Biserici . Dar cu adevărat concentrată eu sunt doar atunci cînd sunt singură.

Nu spunea Mântuitorul Iisus Hristos oare :

"Închide-te în odăiţa ta, roagă-te şi Dumnezeu îţi va răsplăti ţie ?!"

Caută, cînd te bagi seara în pat să recapitulezi ce ai făcut în ziua respectivă, ce puteai să faci şi n-ai făcut, ce vei face mîine.

Apoi să-ţi spui : " Ah ce bine că mă pot uni în fine cu mine şi cu Creatorul meu, care e în mine…"!

Şi aproape vei auzi cum se furişează Singurătatea în coşuleţul ei de răchită ! Trebuie neapărat să-i cumperi unul cu fundă roz de care să anine o etichetă înflorată : "Aici locuieşte Singurătatea mea "! Şi vorbesc aproape serios !

Având un culcuş al ei, ai s-o poţi aproape "vedea" în semi întunericul încăperii cum se cuibăreşte în fundul culcuşului ei , fericită că şi-a găsit un stăpân…

Pentru că dacă nu ştiai, îţi spun eu :

Singurătatea e nefericită pentru că e Singură !

Când va fi găsit un stăpîn, gata, s-a cuminţit : vrea lesă şi botniţă !

Dacă nu mă crezi şi vrei, stai şi tu de vorbă cu ea ca mulţi oameni care au impresia că vorbesc singuri prin casă sau pe stradă ! De fapt, ei vorbesc cu Ea !

Îi răspund la nesfârşita ei vorbărie, tipică de persoană singură.

Atât doar că cei care vorbesc singuri, nu se gîndesc că nu vorbesc singuri. Dacă ar afla şi-ar crede ce spun eu aici, în loc să râdă Ea de noi şi noi să plângem, am râde noi că am domesticit fiara sălbatică, ce se vrea cu atâta disperare, cu atâtea lacrimi, îmblânzită. Şi dacă totuşi, suntem într-adevăr singuri, de ce mulţi dintre

noi nu apreciem Pacea pe care acestă amărâtă de servitoare ne-o oferă ca alternativă la Vaierul Lumii…Aşa denumea Părintele Galeriu incredibila agitaţie a lumii în care trăim : Vaierul Lumii !
Despre asta însă, poate în altă scrisoare.

În speranţa că te vei împăca şi cu Tine şi cu Rugăciunea către Făcătorul a Toate, în speranţa că prin Rugăciune vei ajunge la convingerea că depinde numai de tine cum şi cînd să foloseşti singurătatea, îţi las în atîtea pagini pline de compasiune cele mai sincere gânduri ale mele .

Şi nu mă despart de tine înainte de a-ţi ura Pace şi Lumină !

corina chiriac, cu "c" mic !
13 iulie 2000 Bucureşti.

O, Brad frumos, o, Brad SFINŢIT…

PENTRU MAMA.

I.

Se crăpau cerurile de fulgere.

Printre norii apăsaţi de bocancul tunetului, Lumina NeCreată pleznea Cerurile îndoliate cu fulgere ascuţite ca dinţi lungi de furcă…De fapt, Lumina proteja cu fulgere albastre acoperişul tocit al unui bordei, la o margine de sat .

Iar Cerurile tunau, fulgerau, dar nu puteau să plouă.

Sub acoperiş mărunt de casă amărîtă, peste velinţe aspre, apăsată de durerile facerii grele , o biată femeie se chinuia să nască de mai bine de 30 de ore .

Gemea, plângea, dar nu putea să nască.

"De-ar plezni strîmtoarea, aşa cum se rupe noaptea către dimineaţă , I-aşi da pruncului meu drum nou" plîngea femeia. Împrejur, furtuna nopţii se opintea din greu să-l sperie pe cel rău : răul cerea jertfă de om şi alta nimic. Nu-l era destul că pe taica celui ce nu putea să se nască îl vlăguise de viaţă pe front, să nu vină acasă să-şi ajute femeia în ceas de mare amar. Acum cerea şi putere de maică, născătoare de prunci .

Dar nu cu taica, şi nu cu maica avea răul ce avea. Cerea Vieţii pe fătul ce se învelise în şiret viclean tocmai în jurul gîtului. Nu se putea întoarce să-şi ajute maica să nască.

Nu voia să lase copilul să vină pe lume : să nu-i ridice Maicii lui Dumnezeu Biserică .

"Doamne , nu mă lăsa , ajută-mă" strigă femeia. Cu o supremă sforţare se ridică pe marginea patului de lemn, trase o ultimă gură de aer şi împinse cît putu de tare. Ca două stînci, oasele bazinului se desfăcură, rupînd din carne, vase mari de sînge .

În timp ce darul vieţii ei tinere, se muta din pântecul sfârtecat, atît mai apucă : să pună pe patul aspru, în lumina fulgerelor albastre, un prunc vinetiu aproape sugrumat cu ombilicul.. Vru să-l zîmbească, dar braţul îi căzu ca un buchet de flori de câmp într-o baie de moarte. Cu un răget înfiorător, furtuna plezni Cerul de copaci, copacii de bordei, bordeiul de rînjetul celui rău şi se porni o ploaie de sfîrşit de lume.

De cînd s-a botezat Iisus în Iordan, Apele sunt Sfinţite.

Aşa că udat de ploaie, răul fugi, crezând că ia cu el două suflete noi.

Mare-l fu supărarea când văzu că se întoarce singur în jalea împărăţiei lui negre. Fiindcă cea care născuse urcă în Cer, mult deasupra ploii, iar pruncul nu era mort. Răul nu-nţelese. Vru să se întoarcă să-şi ia sufletele , dar ploaia îmbrăcase bordeiul în

haină groasă de apă. Aşa cum nu putu la-nceput să plouă, aşa cum nu putu femeia să mai trăiască după ce născu, tot aşa nu mai putu cel rău să se apropie bordei.

Prea multă jertfă în prea multă apă sfinţită…

Şi-apoi, se crăpa de ziuă. Plecă otrăvit duhul cel rău de noapte.

Către prînz, o vecină care ştia că în acea curte o femeie se chinuia să nască de aproape două zile, veni pe ploaia cea de sfîrşit de lume, să vadă cum îi mai e.

Găsind-o moartă, chemă speriată tot satul. În îmbulzeala iscată, cineva înveli copilul inert într-o zdreanţă, îl scoase afară din curte şi-l duse la un maldăr de gunoi mai către marginea satului unde îl aruncă, crezîndu-l mort .

Dar copilul nu era mort.

Îndemnată de forţe deasupra ei, o altă femeie din sat, tăie plînsă calea spre casă tocmai pe lîngă maldărul de gunoi unde o mînă inconştientă aruncase fără să verifice, pruncul abia născut crezîndu-l mort . Se miră de mulţimea şobolanilor care urcau aroganţi spre un cocoloş de cirpe însîngerate. Apropiindu-se auzi un scincet timid.

O teamă îngheţă pe spinarea ei învăţată cu munca.

Întinse mîinile, goni şobolanii şi culese dintre cîrpele ude un băieţel pe care sîngele maică-sii aproape se uscase. Îl ascunse la sîn în cojocel şi căută o cale ocolită spre casă. Acasă, înveli copilaşul într-o blană curată de oaie, şi puse lemne uscate în soba de lut. Încălzi apă, spălă pruncul şi-l înfăşă în cearceaful cel bun de la nuntă, acoperindu-l din nou cu blana albă de oaie să nu răcească.

Apoi, încropind dintr-o buză de cărăfioară de lut şi-o batistă de in alb un biberon, dădu pruncului un pic de lapte proaspăt.

Aşa că tot degeaba veni de fapt şi duhul cel rău de amiază. Plecă bufnind din ultimele tunete ale obositei furtuni de afară, plecă negru şi otrăvit că nu avu nici el ce suflet să ia…

Pe viitorul Preot Îl apărau braţele femeii care îl salvase , ca două fulgere fierbinţi încrucişate pe inimă iubitoare de mamă adoptivă.

II.

Cam aşa începu prima zi de viaţă a Sfinţiei sale Preotul Gheronte Puiu, Stareţul Mănăstirii Caraiman de la Buşteni pe acest Pămînt .

Aşa-mi imaginez eu prima lui zi de copil orfan. Rar, atunci cînd se simte în stare să călătorească în primele amaruri ale excepţionale lui vieţi, umezindu-i-se ochii de

lacrimi, Părintele Puiu adaugă despre acea zi a naşterii sale încet, cu multă smerenie cuvintele : "Atunci mi-a murit moartea pentru prima oară".

Aşa mi-o imaginez şi aşa trebuie să fi fost acea zi în spiritul ei . Dar ea, ziua aceea trebuie să fi fost categoric, cu mult mai dramatică decît ziua ploioasă de iulie în care , însoţită de o echipă de filmare a Televiziunii România de Mîine urcam ezitînd către Mănăstire . Mă duceam să cer din nou Părintelui Gheronte Puiu permisiunea de a-l filma pentru un intreviu care s-a difuzat la acel post de televiziune în fericita zi de 15 august 2004, mare sărbătoare a adormirii Maicii Domnului . De fapt, primisem acea permisiune chiar de la Sfinţia Sa cu cîteva săptămîni mai înainte dar cum Părintele nu se simţea prea bine, aveam de gînd să mă asigur că ne poate primi fără să-l inoportunăm prea mult .

Ne apropiam de cărarea care face la stînga înainte de a urca spre platoul Palanca. Drum colţos , plin de pietre libere, rebele, necimentate, pietre din acelea care se rostogolesc viclean deopotrivă pe sub tălpi de pantof sau cauciucuri de maşină.

La fel ca inimile noastre pînă cînd începem să ne apropiem de Dumnezeu.

Şoferul Daciei care transporta echipa urcase deja pe cărarea abrupt şerpuită. Eu, operatorul Constantin Cacoveanu şi redactoarea Irina Haideţ rămăsesem în urmă, să începem filmarea cam de pe la prima curbă strînsă care duce sus, la Mănăstire.

Să-I invităm pe telespectatori să urce cu noi către alte valori, acelea ale sufletului.

Cu singura umbrelă disponibilă , redactoarea încerca să apere camera de filmat profesionistă de ploaia măruntă dar statornică, ţinînd piept şi vîntului care se pornise parcă de nicăieri.

Acolo, cu glas emoţionat şi ochelarii uzi de ploaie, îngrijorată de soarta filmării,am început emisiunea rostind :

" Doamnelor şi domnilor, bine v-am regăsit la o ediţie specială a emisiunii " Amfitrion Corina. Cu multă emoţie dedic emisiunea de azi Sărbătorii Adormirii Sfintei Fecioare Maria. Iată de ce înainte de toate, urez pe această cale tuturor Mariilor , Marianelor şi Marinilor viaţă lungă, sănătate şi spor în tot ce vă doriţi .

Pentru această ediţie specială, ne aflăm iată pe drumul care duce la Mănăstirea Caraiman de pe platoul Palanca din Buşteni.

Am plăcerea să-l prezint astăzi celor care nu-l cunosc pe Stareţul Ieromonah Părintele Gheronte Puiu în acelaş timp fondatorul Sfintei Mănăstiri Caraiman. De asemeni am bucuria să vă invit la o întîlnire de suflet cu unul din marii Duhovnici ai României. Vă doresc vizionare plăcută."

Am mai tras cîteva cadre în faţa gardului de plasă de Buzău care, în zilele aglomerate de pelerini şi credincioşi, încearcă să convingă puhoiul de maşini să parcheze pe spaţiile desemnate, să lase loc în curte la marea fremătîndă de oameni. Mă revăd pe caseta video între două vaci frumoase. Eu am ales să filmez şi acolo. Pasc netulburate legănind încet asupra ierbii ugere grele de lapte, ca un semn favorabil de belşug .

Sub spinările albastre ale muntelui Caraiman, apare Biserica Mare a viitoarei Mănăstiri Caraiman. E deja mult mai înaltă decît acum cîteva luni cînd o văzusem ultima oară, semn că Maica Domnului rînduieşte să existe în continuare binefăcători credincioşi prin mîna darnică a cărora să se adune sumele necesare cumpărării materialelor de construcţie. Bisericuţa mică de lemn, sfinţită de un sobor mare de preoţi şi trei Episcopi cu hramul Sfîntului Acoperămînt al Maicii Domnului apare şi ea în cadrul plin de ceaţă albăstruie. Desupra muntelui braţele atotcuprinzătoare ale marii Cruci, binecuvîntează pe fiecare călător care se apropie de bradul retezat de furtună, ale cărui crengi formează un candelabru. Niciodată n-am văzut un brad ale cărui crengi se încovoaie spre cer ca tot atîtea braţe ridicate în implorare. Acolo m-am rugat şi eu cu o toamnă înainte cînd m-am hotărît să-mi sărbătoresc ziua de naştere la aceasta Sfântă Mănăstire. Practic n-am sărbătorit în înţelesul orăşenesc al cuvîntului. Mă oferisem încă de dimineaţă să fiu de folos la bucătărie. Am făcut un pui de curăţenie şi am mai dereticat pe etajere sau în lada cu cartofi în timp ce făcăluiam la o mămăligă mare într-un ceaun galben de fontă smălţuită. Am ales pîinea încă proaspătă dintre cele uitate de postul monahilor prin pungile cu care fuseseră aduse de către pelerini şi-am tăiat-o felii. Apoi am tăiat caşul, caşcavalul şi am stat lîngă lapte să fiarbă fără

să dea,gata prins, peste foc. Am împărţit pe farfurii zacusca, măslinele , am destupat sticlele cu vin, şi cînd totul a fost gata l-am rugat pe Părintele Puiu să vină să ne binecuvînteze pe toţi odată cu vinul şi tortul de ciocolată adus de mine de la Bucureşti.

În aceeaşi bisericuţă de lemn am intrat şi în ziua acelei filmări, pînă cînd a mai ascultat Părintele dintre credincioşii veniţi la spovedanie şi rugăciune pentru că ajunşi sus pe platou, după ce ne-am îmbătat de tăria aerului cu miros de brad de la poalele Caraimanului, ne-a cuprins îngrijorarea : cum vom reuşi să filmăm interviul în enorma curte a Mănăstirii sub această neaşteptată ploaie ?
Dimineaţa cînd sunasem la Părintele Puiu să cer Binecuvintare de drum bun şi apărat de rele , chiar Dînsul îmi spusese că vremea e frumoasă, dar iată că între timp, începuse să plouă. În cămăruţa Părintelui era prea strîmt şi prea întuneric să filmăm cu reflectoare, iar afară ar fi fost imposibil să nu se ude camera de filmat a televiziunii… Mai ales, cum aveau să reziste reflectoarele încinse sub picurii reci şi foarte deşi de ploaie ? Ploua, cum se spune, mocăneşte. Ca la munte. Cu ochii la icoanele dăruite de atîtea inimi pline de speranţă, am îndrăznit şi eu o rugăciune :
" Măicuţa Domnului binevoieşte să putem filma azi "…
Degeaba am scos noi scaunele in iarbă mai încolo : ploaia nu contenea. Părintele Puiu care a sihăstrit zece ani într-o peşteră undeva în crăpăturile năprasnice ale muntelui Caraiman nu simţea picurii reci dar noi începeam să fim disperaţi. Am oprit de mai multe ori filmarea iar operatorul îmi făcea deja semne că el e gata să strîngă totul şi să se refugieze în maşină : ploua din ce în ce mai insistent. Nu aveam ce face, părea că filmarea va fi contramandată. Cu ochii aproape în lacrimi, mă pregăteam să-mi cer iertare de la Părinte că l-am deranjat degeaba dar n-am apucat să-i zic nimic : cu ochii închişi Părintele Puiu părea că se roagă Cuiva aflat în altă dimensiune Cosmică. N-a durat mult dar părea că intensitatea rugăciunii sale străbate piatra muntelui însuşi. Cînd a deschis frumoşii săi ochi albaştrii s-a uitat mirat la feţele noastre deprimate şi a întrebat " Ce facem ? Filmăm ? " Cum

nimeni din mica noastră echipă nu răspundea am zis eu ceva de genul " Păi nu putem filma Sfinţia Voastră că plouă peste reflectoare şi riscă să explodeze " ! " Ia staţi voi jos că n-o să mai plouă " a răspuns blajin Părintele. Nu-ţi permiţi să contrazici un călugăr de peste 75 de ani , mai ales dacă sufletul tău îl iubeşte. Dar nici să te mai aşezi pe scaunul ud nu-ţi vine. Dar te aşezi măcar să-I mulţumeşti că a primit cu bunăvoinţă o echipă de filmare într-o zi cînd nu se simţea bine din cauza diabetului. Pînă să apuci să zici ceva, iată că cineva din echipă zice " Haideţi să mai tragem un cadru, parcă nu mai plouă aşa tare " Neînţelegînd nimic noi ne reapucăm cu sîrg de treabă după ce se şterg reflectoarele cu un prosop . Filmăm mai bine de jumate de oră cu Părintele Puiu timp în care nici unul dintre noi nu pare să observe că ploaia de deasupra noastră a încetat .

Părintele ne povesteşte despre Minunile care se împlinesc în poiană continuu. Se întorc la Bradul cu 6 braţe ridicate spre Cer, femei care au reuşit să rămînă însărcinate, bărbaţi care s-au ridicat din scaunul paraliziei… Se întorc oameni care au cîştigat procese în care fuseseră nedreptăţiţi înainte, care şi-au redobîndit locul de muncă şi bucătăria unde să aducă seara o pîine proaspătă. Se întorc oameni care şi-au găsit familia sau care şi-au regăsit-o. Oameni de orice vîrstă, vin să dea mulţumire Maicii Domnului pentru Darurile primite : vindecări, reuşite, împliniri.

Cuvintele Părintelui învăluie cald şi sigur . Mărturisesc vorbele Sfinţiei Sale despre mulţimile de oameni care vin în număr din ce în ce mai mare în poiana străjuită de Bradul cu 6 braţe şi găsesc alinare. Aşa cum valurile mării îşi ancorează neliniştea atunci cînd găsesc adăpost în porturi naturale, săpate sub maluri înalte. La un moment dat gîndesc doar că aşi vrea să-l întreb altceva dar nu îndrăznesc să-l întrerup.

Şi iată că nici nu e nevoie. Parcă ştiind ce întrebare ascund, Părintele povesteşte cu regret despre cei care vin în poiană doar din curiozitate, se plimbă, se uită şi se grăbesc să coboare în Buşteni la masă, la vreun meci transmis la Tv. la alte treburi care li se par mai importante. Nu se roagă, nu cred că au nevoie de ajutor, nu iau aminte la genunchii aplecaţi ai altora, la frunţile plecate în rugăciune cu

atîta smerenie. Nu se văd pe sine în poziţia cuiva care au de mulţumit pentru că urcă sănătoşi la volanul unei maşini scumpe sau noi pe cărarea ce duce în poiană. Vin să aducă pe cineva sau vin absolut din curiozitate. Nu-şi închipuie că însăşi faptul că au venit e o minune pe cale să se petreacă. Nu-şi pun întrebarea " Ce este o Minune ?". Nu întreabă în jur şi nu le trece prin cap să afle dacă se mai petrec minuni.

Am să întreb eu atunci pentru ei, să încercăm să aflăm împreună :

Ce este o Minune ?

O prietenă a mea, are o vorbă înţeleaptă : Fiecărui om, Dumnezeu îi dă pe lîngă viaţă, cîte o întrebuinţare. Asta e deja o Minune. Eu adaug : Totul e să foloseşti întrebuinţarea pe care ai primit-o de la Bunul Dumnezeu. Din păcate pentru noi intelectualii, primii care împlinesc întrebuinţarea dată, sunt oamenii simpli. Uite ce vreau să spun : dacă pe lîngă acel maldăr de gunoi unde fusese aruncat la naştere Părintele Puiu ca un făt despre care se credea că e mort aş fi trecut eu de exemplu, ca o doamnă de la oraş, cu pălărie de fetru, cu pardesiu de lînă, mînuşi şi poşetă de piele, aş fi fugit probabil luîndu-mi cum se spune picioarele încălţate cu ciorapi de mătase şi pantofi de piele la spinare, de scîrba şobolanilor, a mirosului, a grozăviei locului... Dacă eu aşi fi trecut în ziua aceea pe acolo eu , probabil că nici nu mă apropiam…

Nu, dacă aş fi auzit plînset de copil, mă apropiam. Sigur că mă apropiam.

Dar noi orăşenii născuţi la oraş , am uitat între altele să ne atingem de pămîntul din care am fost luaţi şi în care ne vom întoarce doar cu trupul .

De asta am uitat că ne putem atinge şi de Suflete şi de Dumnezeu.

Poate de asta ne înghesuim în curtea Mănăstirilor, în număr din ce în ce mai mare : ca să ne amintim ce întrebuinţare am primit de la Dumnezeu cel Veşnic pentru ca în sufletele din noi să se nască lăstarul unei mici înţelepciuni . Acolo da, acolo ne atingem de pămîntul pe care îl îndesăm uneori cu mînuşi speciale în ghivece pline de plante , aceia dintre noi care iubim florile. Venim să ne atingem de Pămîntul Credinţei.

Cu siguranţă Femeia aceea de treabă care l-a ridicat la sîn pe viitorul Părinte Puiu de pe maldărul de gunoi nu s-a temut că-şi va mudări dedesubtul unghiilor sale. Mai mult, şi-a respectat cu Dragoste poate cea mai importantă Întrebuinţare : aceea de a-l salva şi de a-l creşte pe acela care azi, la peste 75 de ani de viaţă incredibil de încercată, construieşte sus lîngă bradul cu 6 braţe în formă de candelabru, Biserică mare şi nouă Maicii lui Dumnezeu.

Am auzit prima oară despre Părintele Puiu de la finul meu Petru Condescu. Şefu' îi spun angajaţii, tata îi spun copii lui, Nea Petru îi spun cunoscuţii şi Petrică fratele meu îi spun eu, simplu . Prin el am ajuns eu la Părintele Gheronte Puiu . Prin mine a ajuns Petrică fratele meu la Credinţă. Prin căutările drumurilor mele, pentru că de fapt întotdeauna am căutat Dragostea, am ajuns eu la Credinţă. Prin povestiri adevărate, spuse cu dragoste veţi ajunge sper şi mulţi dintre dumneavoastră alături de noi . Nu cred că trebuie să vreţi să ajungeţi la Credinţă. Ajunge Ea la voi, dacă vede că o veţi primi în sufletul vostru cu Dragoste .
Vorbesc despre Credinţa în sine.
A crede în Dumnezeu e o poartă care se deschide într-un zid compact.
Nu ştiai că este undeva o poartă pentru că nu vedeai zidul din tine. Dar vedea Cineva că dincolo de poartă pe o măsuţă, stă o canuţă cu vin şi-şi aşteaptă Musafirul . Atunci, Cineva se apropie de zid, deschide poarta şi intră cu urarea " Pace tie, Pace Vouă tuturor" . Cineva care se lasă numit Prinţul Păcii.

Eu L-am întîlnit pe Cel care îţi oferă Pacea Lui, la Ierusalim unde am ajuns prima oară în 1983. Acasă în România era o iarnă deosebit de grea în acel an . Amintesc celor de vîrsta mea şi povestesc celor mult mai tineri că din cauza economiilor disperate pe care le impunea regimul lui Ceauşescu , se tăiase căldura în case, în trenuri, în instituţii. Turneele noastre artistice se ţineau totuşi aşa cum se putea în ciuda gerului, iar eu am răcit foarte rău în acea iarnă, mi-a răcit capul transpirat de cîntat din tot sufletul . Cîntasem la Tîrgu Jiu cu căciula de blană pe cap. Cîntînd, m-am încălzit, am transpirat şi a îngheţat mai apoi osul capului sub

căciula umedă. M-am îmbolnăvit rău. Îmi curgeau lacrimi nesărate din ochi aşa ca la cîinii fără stăpîn iar tusea părea că se îneacă între nasul şi gura mea căutînd ieşire către zări mai calde . Nici nu mai conta febra. Aşa bolnavă a trebuit să plec în turneu la un contract în Israel, în compania altor trei actori români, să cîntăm pentru comunitatea de evrei români care emigrau ca şi armenii, saşii şi secuii prin anii 1960- 65. Am ajuns la Tel Aviv pe 25 dec.83.

Aveam 33 de ani, fiind născută în 1949.

Din cauza climei mult mai calde din Israel, răceala mea s-a agravat în loc să se vindece, deşi luam zilnic porţii mari de medicamente. Peste 3 zile de la sosire, într-o zi fără spectacole, 2 familii de evrei români , ne-au luat pe noi cei 4 artişti din România să ne ducă în pelerinaj la cîteva dintre locurile Sfinte: Muntele Tabor, Bethlehem, Nazareth, Bethania…

Astfel am ajuns şi la Ierusalim. Ajungând la poarta oraşului vechi, urma să ne îndreptăm pe jos către Biserica Sfântului Mormânt prin bazarul oriental plin de culori, arome şi muzici !

Eu aveam la ora aceea o atitudine indiferentă faţă de Credinţă şi Vai, faţă de Bunul Dumnezeu. Auzisem că mulţi Cred că există undeva o Forţă pe care au denumit-o Dumnezeu dar credeam ca asta e o problemă care nu mă priveşte pe mine.

Sună cunoscut ?!

Străbătînd bazarul din Ierusalim, atenţia mea era atrasă de miile de frumuseţi colorate care atârnau peste tot prin labirintul de dughene şi dughenuţe pe care îl străbăteam. Aparate muzicale, aur, rochii, ilustrate, prăjituri arăbeşti cu miere şi fistic…

Noi eram la cumpărături, într-o zi liberă. Personal nu aveam habar că aleea pietruită, flancată de ziduri înalte este însuşi drumul Crucii ! Pentru că sunt iubitoare de muzee, antichităţi şi preţuiesc obiecte valoroase prin vechimea lor, am remarcat că majoritatea dalelor pe care călcam erau foarte vechi. Am observat pe una din ele chiar urmele unui joc roman, un fel de "ţările" scrijelit în piatră poate chiar de soldaţii lui Pontius Pilat. M-am gîndit atunci : "Te pomeneşti că această

dală de piatră e din vremea lui Iisus". A fost un gînd ca un fulger luminos într-o zi absolut senină. Fără semnificaţie, fără emoţie. Un simplu gînd care nu m-a împiedicat să-mi cumpăr un enorm cataif umplut cu nuci şi fistic ce mustea a miere. Şi în timp ce muşcam din cataif încercînd să nu pătez frumosul costum de ginşi albaştrii abia cumpărat, la un moment dat, pe o parte mai lată de drum, mi s-a părut că undeva în faţa mea, tocmai a dat colţul un convoi. Nu "vedeam" ceva anume , era mai degrabă o senzaţie sufletească , o convingere interioară că asist la convoiul care ÎL duce pe Iisus la locul răstignirii. Niciodată în viaţă nu am fost atât de emoţionată de ceva, ca în acel moment. O nesfârşită tristeţe, o imensă compasiune mi-a apăsat inima. Am căutat să văd cum se cheamă acel drum : desigur se chema Via Dolorosa, Drumul Durerii ! Pradă acelei bruşte tristeţi, aproape cu ochii în lacrimi, am căutat să pun cataiful undeva, să scap de el aşa neterminat. L-am învelit într-o punguţă de plastic cerută la una dintre dughene şi l-am lăsat pe o margine de zid. Apoi, privind la frumoşii mei pantofi noi cu tocuri foarte înalte, m-am descălţat. Mi se părea o insultă să calc cu tocurile mele înalte pe pietrele pe care "cu numai cîteva minute înainte" călcase desculţ Iisus. Aşa în picioarele goale am parcurs tot restul drumului pînă la Sfîntul Mormînt . Colegii actori care erau cu mine, îmi strigau din urmă : De ce-ai descălţat dragă, ai înebunit ? Nu-ţi ajunge cît eşti de răcită ? Da chiar, de ce te-ai descălţat ? I-am auzit fără să pot reacţiona. Mi-era atît de adevărat că umblu fizic pe acelaşi pietre pe care călcase Isus Hristos "cu cîteva minute înainte" încît nu doream decît să continui să mă unesc cu această senzaţie care-mi făcea atît de bine…În curînd ajungem la Biserica Sfântului Mormânt înăuntrul căreia e foarte frig. Eu n-am simţit că înaintez desculţă. Am urcat cu pantofii în mînă pe Golgota, am încremenit de tristeţe în faţa Crucii Răstignirii , apoi coborînd treptele mărunte am sărutat Piatra Ungerii şi ajungînd în faţa capelei care încă din timpul Cruciaţilor adăposteşte Sfîntul Mormînt din care a înviat Iisus Hristos, picioarele mele goale s-au "tăiat" şi m-am lăsat în genunchi . Actriţa care era cu mine, mă înghiontea şi însista să mă rog la Mormânt despre ceva. Abia am auzit-o. Mi se părea că aştept un semn important şi nu voiam să ratez clipa cînd mi se va arăta.

În faţa capelei Sfântului Mormântului am înaintat în genunchi, fără să mă pot "ruga". N-am avut nici o îndoială : "ştiam" că acolo ESTE Iisus. Cum poţi să te rogi, ce poţi cere în faţa unui mormânt unde a fost îngropat Cineva care e Viu ?! mă gândeam.

Nu înţelegeam nimic. Nu simţeam decât o greutate deosebită care mă învăluise în insuportabila ei jale . Tot timpul am avut senzaţia că am ajuns cîteva minute mai târziu pe locul unde s-a desfăşurat o tragedie, la a cărei "atmosferă" particip cu incredibilă stare de a fi "viu". Nu ştiu cum să mă explic.

Târziu noaptea când am ajuns înapoi la hotel , încă nu mă părăsise acea tristeţe. Totuşi, am adormit ca un butuc căzut din căruţă pe un maldăr de paie : adînc şi moale.

Dimineaţa, înainte să mă dau jos din patul îngust de campanie pe care dormisem , am întins mâna după picăturile de nas, dar, nu mai aveam nici guturai, nici durere de cap, nici lacrimi nesărate nu-mi mai curgeau din ochi. Nu mai aveam nimic din teribila răceală cu care venisem din ţară . Normal era să răcesc şi mai tare după ce umblasem desculţă cîteva ore, mai ales în Biserică unde e frig ca iarna. E frig pentru că de cînd s-a ridicat acel conglomerat de Biserici pe locul unde Împărăteasa Elena a găsit îngropată Sfînta Cruce a răstignirii Mântuitorului Nostru, soarele nu a mai pătruns decît prin cîteva ferestruici minuscule, cocoţate sus în tavan. Deci normal era să cad absolut la pat.

Dar eu mă făcusem bine. Bineînţeles că am pus vindecarea pe seama pumnilor întregi de medicamente înghiţite între timp. Cum puteam eu să Cred că mi se făcuse cadoul unei vindecări miraculoase, că eu trecusem printr-o Minune care rămăsese în mine ?

Nu Credeam dar pasărea mirării începea să fie foarte neliniştită în cuibul ei nou. Cum adică m-am făcut bine ? Mai fusesem răcită în viaţa mea, mai luasem pumni de medicamente dar pînă nu făceam 5 zile la rînd injecţii cu cîte două fiole de Polidin, răceala nu mă slăbea din ghiare. După cum şi vorba că o răceală tratată trece în două săptămîni, iar netratată trece în 14 zile ! Deci cum adică : de data

asta fac abstracţie de orice prevedere, umblu desculţă pe o piatră rece ca ghiaţa şi mă vindec peste noapte, aşa…din senin… fără frecţii, fără inhalaţii, fără Polidin ?

După Revelion, am luat autobuzul şi m-am dus încă o dată , singură, pînă la Ierusalim, să încerc să înţeleg ce mi s-a întîmplat.

Sigur că n-am înţeles. Nici n-am mai avut acea stare.

Era doar un gol în jurul meu ca şi cum gazda plecase şi rămăseseră doar musafirii !!

Mi-am zis, "probabil că mi s-a părut", iar faptul că m-am făcut bine dintr-o asemenea răceală, trebuia să însemne că totuşi medicamentele şi-au făcut în fine, efectul.

E foarte greu să accepţi la 33 de ani cînd nu eşti credincios, că se întîmplă Minuni, că ele se întîmplă azi şi că ţi se întîmplă tocmai ţie ! Au trebuit să se întîmple destule alte minuni acasă, cu mama, cu prietene bolnave de cancer, cărora eu le adusesem nişte Crciuliţe Sfinţite de la Ierusalim, cu finul meu Petrică salvat deja de 4 ori de la moarte de către o asemenea Crciuliţă , ca să încep să cred că vindecarea mea n-a fost un accident fericit datorat unui pumn de medicamente. A durat mai bine de un an pînă cînd am acceptat acest adevăr. Apoi am cerut într-o zi a anului 1984 o Biblie. Voiam să citesc Evangheliile, toate cele 4 care povestesc despre Iisus. Cînd am avut Revelaţia Credinţei, cînd am început să cred că mie mi s-a făcut o Minune de vindecare fizică dar mai ales una de Vindecarea de Necredinţă, sau atunci cînd am citit Evangheliile ?

Nu ştiu exact. Ştiu doar că azi, orice mi-ar spune oricine, orice film s-ar face după orice carte scrisă contra Credinţei mele, nimic nu mă mai poate clinti : Iisus s-a născut din Preasfînta Fecioară Maria, a pătimit, a murit, a fost îngropat şi a înviat din mormîntul pe care l-am sărutat eu la Ierusalim. Atît.

Pentru mine, Iisus este Mîntuitorul sănătăţii noastre întregi. Fără El, nimic.

Acesta este doar începutul poveştii mele de Credinţă găsită târziu. Vă spun mai mult. Apropierea mea de Credinţa în existenţa lui Dumnezeu n-a fost toată înecată în miere ca şi cataiful însiropat pe care nu l-am terminat la Ierusalim. Ca mulţi

dintre noi, am pus, spre ruşinea mea, de mai multe ori cataiful pe marginea unui zid şi am încercat să mă îndepărtez de el. Să-l las neterminat . Să-l uit acolo unde l-am pus. Ca mulţi dintre noi, am avut îndoieli care au ros chiar la temelia Minunii care transformase sufletul meu inert în flacără vie atunci cînd, prin Graţie Divină am avut bucuria descoperirii acelei Forţe Binevoitoare pe care o numim Dumnezeu. Dar de fiecare dată, Cineva a picurat Dragoste Nouă în căuşul nesigur al inimii mele şi de fiecare dată m-am ruşinat de nestatornicia mea. De nesiguranţa mea. De părăsirea mea în momente de neîncredere. De fiecare dată, cîte un semn deosebit a venit să-mi amintească un singur adevăr important : că Dumnezeu ne încearcă . Dar pentru că puterea Minunii e la El, lacrima îndoielii a fost mereu transformată în lacrima bucuriei de a te regăsi Iubit.

Poate nu înţelegem cum ne iubeşte Dumnezeu decît în momentele de cumpănă. Pentru mine, cea mai mare Minune care mi s-a întîmplat în viaţă este însăşi repetiţia neostenită a <u>Învierii Domnului în sufletele noastre</u>, ori de căte ori cădem de oboseală în speranţele noastre.

<u>Poate de asta şi adormim seara : a doua zi, odihniţi, să ne bucurăm mai mult atunci cînd ne trezim sub un nou răsarit de soare. Pentru că Soarele răsare mereu.</u>

Fie nouă dat să fim treji ca să putem admira acest Răsărit de Soare fără sfîrşit.

Numai de acolo ne vom lua puterea Veşniciei. Numai atunci ne vom putea duce la bună îndeplinire întrebuinţarea pe care am primit-o odată cu viaţa.

Una din întrebuinţările pe care doresc eu să le am de atunci încolo este să le vorbesc şi altora despre Credinţă şi despre tot mai puţinii care se lasă aleşi pentru a-L sluji pe Dumnezeu în deplină cinste a inimii şi a trupului, în case dedicate sfinţeniei .

Ce este o Minune ?

Asta, povestea asta a mea.

Dar mult mai mare în Minune este Povestea de viaţă a Părintelui Gheronte Puiu .

Faptul că dînsului i s-a încredinţat misiunea de a găsi Bradul frumos, atît de deosebit pentru că e sfinţit de însăşi apariţia Maicii lui Dumnezeu. I s-a încredinţat misiunea de a găsi acea poiană şi i s-au trimes ajutoare să ridice Biserică şi mănăstire Maicii lui Dumnezeu, lui, unui copil care fusese aruncat pe un maldăr de gunoi fiindcă era considerat mort . Unui copil care imediat după ce a fost botezat la 18 ani de către părinţi adoptivi I s-a aratat Maica Domnului în veşminte de călugăriţă şi l-a îndemnat să devină monah. Unui tînăr care a fost scos din lagărul de muncă silnică de la Periprava tot de către o apariţie a Maicii Domnului care I-a arătat un camion, l-a îndemnat să urce în el şi să nu se dea jos din el decît la munte. Lui tînărului călugăr de la Neamţ I s-a făcut Minunea de a fi fost ocrotit 10 ani într-o peşteră micuţă undeva între stîncile Muntelui Caraiman pînă cînd prigoana contra preoţilor şi călugărilor a mai trecut . Acolo în acea peşteră i-a îngheţat într-o noapte incredibil de geroasă mîna dreaptă şi I s-a lipit în ghiaţă de stîncă. Cînd s-a trezit şi a dat să se smulgă din zidul de piatră, mîna dreaptă I-a rămas în ghiaţă. Doar zdrenţele de pe dinsul îi mai ţineau braţul lîngă trup. Spre amiază aşezat tot lîngă sloiul care-I ţinea în cleşti de ghiaţă braţul , a aţipit de foame şi cînd s-a trezit avea mîna întreagă, îngheţată dar unită cu toracele…O singură dată mi-a spus într-o şoaptă fără glas că şi atunci I s-a arătat Maica Domnului şi că întinzînd Maica Mâna Sa Sfîntă, I-a unit braţul smuls de restul corpului. Iar dacă cineva nu poate crede ce povestesc eu aici, atunci, să-mi răspundă cum de n-a îngheţat Părintele Puiu 10 ierni în acea peşteră udă ? Cum de n-a murit de foame şi cum de nu s-a îmbolnăvit ? Că vara mai găsea o rădăcină, un rest aruncat de vînători şi soldaţi prin vreo conservă mucegăită dar iarna ? Iarna cînd nici lupii nu mai aveau ce vîna ?

Oameni buni, nu putem explica tot ce se întîmplă în jurul nostru. Degeaba vanitate de oameni care navigăm pe internet, privim prin staţii interplanetare la Cosmosul departe şi ne clonăm copii şi oile…

Trebuie să credem în Dumnezeu şi să ne lamentăm lipsa de Dragoste din inimile noastre. Apoi ni se va face Cadoul, Darul de a înţelege cum adică Părintelui Puiu I s-a făcut Minunea de a fi fost vindecat miraculos in spitalul din Sinaia după 1990,

de a fi fost ridicat peste noapte dintr-o paralizie de doi ani de s-au speriat doctorii şi l-au rugat să plece din spital…Poate atunci vom pricepe Cine I-a spus Părintelui să pornească în ciuda vîrstei de aproape 70 de ani , aşa vindecat a cîta oară, să caute Bradul pe care îl văzuse aievea cu ochii minţii…Bradul cu totul deosebit, Bradul Sfinţit în care I-a apărut din nou Maica Domnului, singura Maică pe care a cunoscut-o în excepţionala dumnealui viaţă…Atunci a ştiut că acest Brad, în jurul căruia ne rugăm azi atîţia dintre noi, este Bradul în jurul căruia va construi Sfinţia Sa, cu ajutorul a mulţimi de Crdincioşi, Biserică şi Mănăstire lui Dumnezeu…

Da, povestea dumnealui de viaţă este nu o Minune simplă ci un şir nesfârşit de Minuni.

<u>La fel ca viaţa multor slujitori ai lui Dumnezeu, prea smeriţi ca să vorbească despre dînşii. La fel ca viaţa multor dintre noi, necunoscuţi marelui public.</u>

Da, atunci şi acolo unde Maica lui Dumnezeu se roagă, se fac minuni.

Mari. Multe. De necrezut pentru unii . De deosebită bucurie pentru alţii…

III.

După ce terminăm de filmat interviul cu Părintele, filmăm împrejurimile. Nu ne gîndim încă la ploaia care s-a oprit ca să putem filma. Abia după ce am sărutat mîna Părintelui, am coborît drumeagul şerpuitor şi am ajuns jos în Buşteni în parcarea unui restaurant, abia atunci observăm pe cer deasupra brazilor, un imens curcubeu întins cît zarea care se înseninase între timp cu totul. Eu par singura impresionată de Minune dar sunt sigură că fiecare membru din echipă se gîndeşte la acelaşi lucru : cum s-a oprit oare ploaia care ameninţase cu nereuşita o filmare pe pămîntul Sfinţit al unei Mănăstiri dedicată Sărbătorii de 15 August ?! Mi-am adus atunci aminte de ziua cînd l-am văzut pe Părintele Puiu prima oară acolo sus pe platoul Palanca din Buşteni, un munte de bărbat frumos cu barbă albă…Mi-am adus aminte că am recunoscut atunci în jurul dînsului Lumina Divină pe care am "văzut-o" însoţind puţinii oameni sfinţiţi a căror Mână

am avut deosebita onoare să o sărut în viaţa mea : între dînşii, Părintele Arsenie Papacioc, prim mare Duhovnic al meu .

N-a tunat, n-a fulgerat , nu s-au rupt copacii de acoperişurile caselor dar apele Sfinţite ale Ploii s-au îndepărtat de filmarea noastră la rugăciunea celui pe care nimeni şi nimic nu l-a putut îndepărta de la misiunea sa : aceea de a ne ajuta pe noi ceilalţi, să credem în puterea lui Dumnezeu. În puterea LUI Binevoitoare. S-au îndepărtat apele Sfinţite ale ploii după ce ne-au binecuvîntat, după ce ne-au spălat de păcatele cu care venisem din Bucureşti, ca să vă spunem despre această Minune şi vouă, pentru ca să credem cu toţii că avem pe Cine iubi dacă suntem singuri sau dezorientaţi .
Pentru că Dumnezeu ne iubeşte şi ne îndrumă prin Aleşii săi.

IV.

Mătăniile noastre ortodoxe au 30 de noduri sau 30 de bobiţe .
Iată ce rugăciune ne-a dat Părintele Puiu în dar, pentru rezolvarea nevoilor noastre pământeşti :
De 30 de ori, timp de 40 de zile ne-a dat Părintele Puiu să ne rugăm aşa :
“ Doamne, întoarce la bunătate şi rugăciune pe toţi vrăjmaşii mei “.
În fiecare zi, cînd vrem noi, să zicem de 40 de ori această rugăciune şi vom fi ajutaţi.
“ Doamne, întoarce la bunătate şi rugăciune pe toţi vrăjmaşii mei “.

Nu vreau să mă gîndesc dar va veni o zi cînd Părintele nu va mai fi acolo sus în poiană decît în spirit. Nu vreau să mă gândesc dar mă întreb, cine va mai putea sta de vorbă cu sute de credincioşi în ziua cînd nu va mai fi Dînsul acolo la SFÂNTA MĂNĂSTIRE CARAIMAN , STR PLATOUL PALANCA NR 24, BUŞTENI, JUD PRAHOVA , ROMÂNIA ?!
Şi tot eu îmi răspund :

Vom sta de vorbă cu un alt preot pe care Cerul îl va rîndui de strajă suferinţelor noastre. Dar negreşit vom sta de vorbă veşnic cu Spiritul Părintelui Gheronte Puiu .

Vom avea atunci în Cer încă un Prieten care va mijloci pentru noi rugăciuni de iertare şi ajutor la Maica Domnului. Şi cîtă vreme va rîndui Maica Precistă, în poiana Mănăstirii va străjui un Brad frumos cu şase braţe ridicate în rugăciune spre Cer.

Ne vom aminti atunci că fiecare crenguţă de brad poartă la capătul ei o cruce .

Ne vom mai aminti ca răşina bradului serveşte la facerea Tămîiei care odată aprinsă, ridică în fumul ei parfumat rugaciunile noastre către Cer.

O să vedeţi, vom avea încă un Sfînt Mare pe pămînt Românesc. AMIN.

Azi 10 Iulie, Ziua Sfinţilor 45 de Mucenici din Nicopolea Armeniei,
Bucureşti 2006.

PUNCTUL.

Un punct micuţ dormita în învelişul lui cosmic.
Nu ştia că circulă fără timp prin spaţiul sideral, încă din minutele următoare facerii lumii. Dacă l-ar fi întrebat cineva unde călătoreşte, punctul ar fi jurat că se deplasează fără ţintă.
La un moment dat, atît cît l-ar fi împins o frunză aurită, fu atins de un Suflu Cosmic plăcut ca o adiere de aer cald într-o seară geroasă iar punctul căpătă conştiinţa că e Viu.
Cum adică Viu ? se întrebă imediat puctul .
Ai primit de la Mine Viaţă.
Ai primit puterea să te poţi transforma într-o linie, iar cu ea vei putea crea un pătrat, un cerc, un triunghi.
Daaa ? întrebă total derutat punctul. Şi ce să fac cu aceste semne ?
Ai putea învăţa să construieşti de exemplu ! răspunse Suflul. Chiar aş vrea să văd cum îţi imaginezi tu universul Meu.
Dar tu cine eşti ? întrebă şi mai nedumerit punctul.
Eu sunt parte din Cel care a te-a făcut . Cînd vrei să vorbeşti cu Mine chiamă-Mă. Cu bine !
Stai puţin ! se îngrijoră punctul , cum o să Te chem dacă nu ştiu cine eşti ?
De acum încolo eşti parte din Mine. Gîndeşte-te la Mine şi Eu îţi voi răspunde ! răspunse zîmbind Suflul aurit şi se depărtă.

Deşi la început punctul obsevă cu oarecare superficialitate împrejurul lui totuşi, se simţi năucit .
În jurul unor profunde fîntîni de Lumină, copleşitoare aglomeraţii de puncte imposibil de numărat, străluceau în combinaţii de forme incredibil de colorate. Unele păreau că zboară pe straturi de aripi transparente, altele păreau că s-au culcat pe o pajişte ţesută numai şi numai din lumină. Unele se înălţau pînă dincolo de limita la care punctul putea vedea, altele se pitiseră în adîncul de nestrăbătut al Spaţiului înconjurător…
Distanţa dintre el şi tot ce putea cuprinde cu privirea însă, părea pe cît de relativă, pe atît de flexibilă iar asta-i dădu curaj.

Observînd că se deplasează în continuare, Punctul se gîndi să traseze o linie. Atît făcu se gîndi iar linia începu să se formeze dreaptă, aparent nesfîrşită. Curios, Punctul păşi pe dîra luminoasă care se întindea

înaintea sa şi merse, merse , merse pînă cînd începu să se plictisească. Atunci ca un înotător care se aşează peste valuri se lăsă pe o parte şi coti fără să-şi dea seama spre dreapta. Îmbătat de noutate, mişcarea lui prinse viteză şi curînd ameţi dar atît de mult îi plăcu să se învîrtească în cerc încît stîrni un nor de pulbere stelară.

La rîndul ei, străbătînd princiară Spaţiul, Lumina Sorilor vecini începu să urmărească plină de interes mişcarea circular-nebunească a acestui Punct îmbătat de Viaţă. Aşi putea chiar spune că Lumina observa cu o oarecare îngrijorare dimensiunea mereu crescîndă a norului de pulbere stelară care-şi aduna fustele multiple în jurul Punctului trezit la viaţă.
După toate aparenţele, avea să ne nască o Cometă. Încă una.
Razele Luminii pipăiau cu degete inegale această cometă nouă care precis avea să facă o boroboaţă dacă era lăsată de capul ei iar una dintre raze se gîndi la Suflul aurit : să intervină, să facă ceva pentru a opri un posibil accident.
Lasă-l să înveţe, veni răspunsul din Suflul aurit.. Dă-i timp. Mai ales, dă-i Lumină să vadă ce face!
Se supuse Lumina iar Punctul, deveni cu adevărat o cometă . Teoretic, cometa se deplasa prin spaţiu în linie dreaptă dar vezi, odată ce s-au format Liniile capătă Viaţă. Încep să aibă curiozităţi, opinii, ajung la concluzii personale şi acţionează conform cu părerile dobîndite. Dezvoltă o individualitate proprie .
Punctul nu ştia desigur că şi ele, Liniile au dreptul de a-şi alege drumul pe care se vor dezvolta. Că au viaţa lor. Nu ştia că libertatea de a alege e problema cea mai dificilă a oricărui început.
Mai ales atunci cînd nu ţi-e clar faţă de ce puncte de reper alegi.
Neştiutor şi indiferent la orice i-ar fi înfrînat voinţa proprie, Punctul se învîrtea nebuneşte în centrul unei ameninţătoare Comete. Îmbătat de succesul primei sale creaţii , Punctul confundă elanul entuziasmului iniţial cu victoria şi nu luă seama nici la miriadele de puncte care formau capul de berbec al noii comete, nici la celelalte nenumărate puncte care se desfăşurau în coada cometei . Cu evidenta aroganţă a oricărui tînăr impetuos, Punctul nostru se consideră creatorul unui nou corp ceresc aşa că se simţi întrucîtva Stapînul Lumii. Se gîndi să pornească la cucerirea Universului. Atît făcu, se gîndi. Se gîndi să cucerească. Nu-şi puse problema să întrebe Suflarea Aurită dacă e momentul,dacă face bine, dacă are şanse de reuşită. Nu ceru sfat, nu

rugă pe nimeni să-l ajute. Nici măcar nu rugă celelalte Puncte să-l urmeze : le ceru să alerge după el şi gata. Nu se întrebă ce fel de relaţie are el cu celelalte Puncte şi nu consideră că e util să stabilească o relaţie de amiciţie cît de mică. Nu se întrebă nici măcar dacă în sinea lui de Punct, le consideră pe celelalte Puncte parteneri de Univers aşa cum ar fi trebuit. Chiar dacă s-ar fi gîndit să aibe şi el nişte tovarăşi de drum Punctul n-ar fi ştiut că un partener nu e neapărat un Prieten.
Că nu e obligatoriu ca un partener să-ţi fie prieten.
E nevoie de Timp să înţelegi ce este un Prieten.
E nevoie de experienţă ca să începi să-l meriţi, în cazul fericit în care celalalt, merită să se numească un Prieten.
Dacă celălalt poate fi cu adevărat un Prieten.
Prea complicat !
Ca un turbulent şef de oaste, punctul care tocmai stîrnise Cometa, flutură înaintea lui întregul curcubeu al unui Punct de Lumină îngrijorat, venit să analizeze situaţia, îl încălecă şi comandă tuturor celorlalte Puncte trezite din moţăiala lor dulce, un hotărît " După mine ! Înainte ! " Iar restul punctelor nu ezitară să se alăture buzduganului cu coadă, în număr din ce în ce mai ameţitor .

Năprasnic porni Cometa prin spaţiu.
Lovi o stea, încă una şi nu se opri nici atunci cînd aproape distruse un Soare aflat la marginea unui sfat nesfîrşit de galaxii. Îngroşată cu resturile Corpurilor Cereşti tocmai exterminate , Cometa deveni o enormă torţă ce-şi fugărea propriile flăcări prin Cosmos.
Dacă n-ar fi existat Spaţiu în Univers, ar fi distrus probabil tot ce creaseră alte Puncte cu Timp înainte.
Dar Mişcarea, ca mai vîrstnică, dirijă cu abilitate amalgamul rănit al noii Comete către o parte deşertoasă a Infinitului, o zonă lipsită de Corpuri Cereşti, păstrată special pentru asemenea situaţii de urgenţă. Îndemnată să alerge fără sens şi fără oprire , Cometa intră în Inerţie.
Atunci, fără ca cineva s-o certe sau s-o deplîngă, în deplina indiferenţă înconjurătoare, adunarea haotică ce făcuse atîta prăpăd, se destrămă la fel de repede cum se formase.
Iar Punctele, ruşinate, se despărţiră fără să-şi ia rămas bun .
Din nevoia de a aparţine cuiva, unele dintre Punctele pornite ca mistreţii la bătaie, se alăturară unor planete, altele unor sori. Şi chiar dacă o parte dintre ele preferară să se mai gîndească ce vor face cu Viaţa lor şi rămaseră aninate la răscruce de drumuri, majoritatea punctelor care

formaseră Cometa cerură adăpost unor Căi mai vechi care le dădură sfaturi bune dacă nu chiar certitudine.
Iar Punctul nostru, rămase singur faţă în faţă cu Punctul de Lumină de pe spinarea căruia credea că stapînise Lumea.
Lung se uitară unul într-altul. Lumina îi sugeră cîteva întrebări incomode : de ce a fost atît de agresiv cu Lumea din care tocmai începuse să facă parte ? Îl întrebă mai ales la ce i-ar fi servit să cucerească un Univers pe care nu-l cunoştea, iar dacă tot nu-l cunoştea, de ce a crezut că Universul i-ar fi servit la ceva…Nesuportînd întrebările şi neputînd privi multă vreme direct în Lumina Punctului de Lumină, Punctul se privi întîia oară pe sine însuşi : se văzu pe sine mic, gol şi străin.
Căzu în deznădejde. Se simţi inutil şi se întrebă de ce a fost creat dacă nu servea la nimic altceva decît la posibila distrugere a ceea ce nu crease el. Ştiind exact ce spaţii negre străbate puţinul dar bunul său gînd nou, Lumina Punctului de Lumină îi arătă o planetă în formare, care de la distanţă părea la fel de mică, de goală şi de străină ca şi el, Punctul despre care povestim.
Apoi îi trimese gîndul de a se îndrepta către acea planetă.

Punctul analiză din priviri noua situaţie din faţa lui.
În primul rînd planeta aceea minusculă era foaaarte departe.
În al doilea rînd, nu-şi închipuia ce ar avea el de făcut în preajma unei planete în formare, de ce ar trebui să pornească într-acolo .
Ce-l întrista cel mai mult era nesfîrşită singurătate a drumului său infinit de lung . Dar pentru că începea să fie incomodat de Punctul de Lumină care-l străbătea pînă în cele mai personale gînduri Punctul care se făcuse pentru puţină vreme o Cometă distrugătoare, întoarse spatele şi se despărţi de Lumina Punctului de Lumină.
Nu avea intenţia să ajungă tocmai pînă la planeta aceea atît de îndepărtată dar cum tot nu avea altceva mai bun de făcut în viitorul apropiat, porni la drum.
Voia doar să se elibereze de orice responsabilitate. Să se piardă în spaţiu. Să fugă. Fără să vrea, trebui să viziteze Spaţiul înconjurător .

Întregul din jurul lui era compus din puncte. Vii sau adormite, minuscule sau colosale, punctele formau Lumi incredibile care se apropiau şi se depărtau doar pentru a face loc altora.

Braţe uriaşe susţineau aici o Galaxie în timp ce dincolo, o pălărie extraplată părea că dansează în jurul axei sale . Un abundent coş plin de fructe strălucitoare ademenea pe călător în dreapta în timp ce un nor nesfîrşit de înalt tenta la stînga pe acelaş călător să urce pe trepte bucălate ce se pierdeau în înălţimi ameţitoare…

La un moment dat, în faţa lui se înălţă strivitor de înalt un turn vertical format numai şi numai din Sori strălucitori .
În jurul lui, Suflul aurit înconjura orizontal turnul cu ofranda unei centuri de stele, ca o splendidă cunună de flori.
Întreaga formaţiune părea un imens fuior de lînă lucitoare din care cineva ar fi tras infinite fire sclipitoare doar pentru a împleti de jur împrejur o cunună a căror flori erau însăşi stelele.

Împreună, turnul vertical şi cununa orizontală de flori formau desigur o Cruce. De undeva din spaţiul deasupra, un Unic Ochi Cosmic larg deschis, privea cu atenţie din haloul său rotund, îmbibat de Lumină .
Impresionat, Punctul se opri şi pentru prima oară de cînd căpătase viaţă, se pierdu în negrăită admiraţie.

Recunoscu în Unicul Ochi Cosmic forma sferică pe care o folosise şi el la facerea Cometei de care fusese pînă nu demult atît de mîndru. Care adusese atîta pagubă. Pentru prima oară de cînd primise viaţă, se simţi efectiv ruşinat. Şi tot pentru prima oară, dori să se gîndească la vocea interioară pe care o auzise în primele sale clipe de viaţă conştientă. Să stea de vorbă cu acea voce, s-o întrebe de ce o aceeaşi formă geometrică poate avea mai multe întrebuinţări. Atît făcu, se gîndi că ar dori să comunice.
Într-o clipă, din gîndul său confuz veni şi răspunsul :

Sunt chiar în faţa ta, te uiţi la Mine. Întreabă-Mă.

Din multele întrebări pe care tocmai voia să le pună, Punctul nu putu formula însă niciuna. Se fîstîcise de emoţie.
Bine, continuă vocea interioară. Atunci am să te întreb Eu : Vrei să-Mi faci un serviciu ? Da, se trezi că răspunde Punctul de la picioarele Crucii de stele, înclinîndu-şi fără să vrea fruntea.
Du-te către planeta aceea depărtată la care nu prea ai vrea să ajungi. Te duci nu-I aşa ?! mai adugă dulcea voce interioară.

Se pregătea să răspundă cînd deodată, Punctul se simţi prizonier al unei necunoscute spaime de singurătate. Distanţa de străbătut i se părea de neacoperit. Fără să vrea Punctul gîndi :
Oare aş putea ajunge la acea planetă într-o clipă ?
Da, ai putea, îl asigură vocea interioară, dar nu ţi-ar fi de nici un folos. Lungimea călătoriei pe care o ai de făcut ţi-e utilă pentru a învăţa ce va trebui să faci cînd vei ajunge acolo. Vei afla astfel cu ce Mă poţi ajuta, dacă vei binevoi !
Vorbea aşa de liniştitor vocea interioară a Unicului Ochi Cosmic !
Era o asemenea asigurare în pliurile sunetelor ample ale vocii încît impresionat Punctul recunoscu Da, mă voi duce , fără să poată rosti altceva.
Nu eşti singurul Punct pe care l-am trimes într-acolo, adăugă ştiutoare vocea. Te vei întîlni pe drum cu alte Puncte şi împreună veţi avea ocazia să faceţi ceva mult mai util şi mai frumos decît o Cometă.
De data asta Punctul cel temător se depărtă cu certitudinea că va pleca în adevăr către planeta cea depărtată la care nu avusese de gînd să ajungă vreodată .
Curînd ajunse la o Cale albicioasă care fremăta de activitate.

Îşi luă timp să observe.

Ce-l impresionă cel mai mult fu mulţimea de Puncte care efectiv roiau în jurul Lumilor din drumul lui. Erau aşa de ocupate, încît Punctului I se păru că toate sunt foarte fericite. Şi importante. Imediat se întrebă : de ce el era atît de trist şi de ce ele, celelalte Puncte erau aşa de fericite.
Iată o formă cosmică de care nu-i vorbise nimeni pînă atunci. Fericirea . Este ea o altfel de linie dreaptă ? se întrebă Punctul.
Este ea un cerc, o cometă, o gură adîncă plină de Lumină sau un dreptunghi ? Încercă să întrebe în jur dar nu avea pe cine. Nu, Punctele îi zîmbeau dar nu aveau timp să stea cu el de vorbă. Nu se lăsă păgubaş. Cînd văzu un Punct mai solid aplecat peste o carte şi peste un fir plăpînd, se apropie curios: Ce este asta ?
O Floare, răspunse preocupat Punctul mai solid . Încerc să fac o floare nouă. Uite, am aici instrucţiunile de fabricaţie dar eu încerc să mai adaug ceva din imaginaţia mea. În timp ce vorbea din mîinile lui, tocmai apărea în lumina Soarelui cel mai apropiat o floare.

Ştiu, aşa la prima vedere nu pare să aibe nimic deosebit faţă de alte flori . Deosebit e că asta e prima floare pe care o duc la bun sfîrşit, prima mea floare ! Nu-i aşa că e frumoasă ?! se bucură Punctul cel solid.
Se întristă Punctul cel călător:
Vrei să mă înveţi şi pe mine să fac o floare ?!
Cum să nu ! Bineînţeles.
După un timp şi cîteva încercări nereuşite, Punctul călător izbuti să facă şi el o floricică. Nu avea destule petale, nu mirosea în nici un fel anume, nu era nici suficient de înaltă sau de frumoasă dar nu era orice fel de floare, ci una medicinală. Cînd află asta, Punctul alese cea mai aprinsă nunanţă de roşu, întinse cu grijă culoarea pe cîte petale îi reuşiseră şi o puse în buzunarul trupului său micuţ. Porni apoi să întîlnească Punctele care îşi aleseseră să înveţe cum se fac ape curgătoare, păsări cîntătoare, căprioare săltătoare.
Se apucă încruntat de lucru.
Cu neaşteptată plăcere, învăţă în scurt timp să mobileze în bună companie o întreagă Planetă cu forme pline de Viaţă. Mai ales, învăţă să repare tot ce stricau comete mai mici sau mai mari în drumul lor năvalnic spre nicăieri.
Ziua cînd isprăvi de învăţat cel puţin cum se întreţine un Univers fu o zi cu totul deosebită.
Se simţi atunci umplut de o senzaţie necunoscută : părea că un borcănaş plin cu miere făcută de albine sălbatice din cele mai parfumate flori exotice, se vărsase în tot interiorul lui de Punct micuţ. Dulceaţa bucuriei insă, ocoli cu multă grijă intenţia lui veche de a deveni o cometă. Se gîndi la Unicul Ochi Cosmic cu recunoştinţă şi apoi porni hotărît către Planeta golaşă pe care I-o aratase Punctul de Lumină.
Aceeaşi la care însuşi Ochiul Cosmic îl rugase să ajungă.

Ajunse.

Un Soare nou tocmai începuse să arunce raze fierbinţi împrejur iar micuţa galaxie din jurul Soarelui îi păru deodată Punctului mult mai potrivită ca dimensiune cu el însuşi decît imensitatea Universului pe care îl străbătuse.
Multe alte Puncte, mici sau mari, grabite sau încete, exteriorizate sau interiorizate lucraseră la Planetă înainte ca să ajungă el, aşa încît Punctului nu-I mai rămase la început decît să aleagă un loc din grădina

în care se afla pentru a planta roşia floare medicinală, aceea pe care o adăpostise în buzunarul trupului său micuţ.
Prima lui floare.

Cînd tocmai se pregătea să se ridice de lîngă floarea medicinală abia instalată , văzu aplecată asupra florii o frumoasă femeie. Se mira admirativ de unde apăruse în grădina ei o floare atît de specială.
Trebuie să fie un semn bun ! îşi zise aproape cu voce tare femeia mîngîindu-şi pîntecul rotund.
Abia atunci, Punctul cel călător observă în miezul acelui pîntec rotunjit un corp ceresc pe care nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci : se strîngea şi se desfăcea cu determinată regularitate doar pentru a se strînge şi a se desface din nou, fără oprire. Un şirag gălăgios de puncte traversa vesel acel necunoscut corp ceresc de culoarea petalelor micii flori medicinale : roşu aprins .
Cine eşti tu ? întrebă cu emoţii amestecate Punctul.
Inima ! răspunse pe mai multe voci punctul roşu ca flacăra de lemn verde. Era atît de orbitor roşul inimii din faţa lui încît fără doar şi poate electriza ca un foarte diferit Punct de Lumină.
Se cercetă cu atenţie Punctul dar nu văzu în sine o inimă asemănătoare. Găsi în schimb înlăuntrul său o Iubire rotundă ca o coroană stelară, vie ca un Suflu aurit, de nesfîrşit ca şi spaţiile cosmice pe care le străbătuse.
În acel moment pentru prima oară de cînd fusese creat, Punctul se simţi cu adevărat fericit : avea pe cine iubi.

Această Inimă va fi a Prietenului meu, decise Punctul.
Voi sta lîngă el. Îi voi fi alături în încercări şi pe cît îmi stă în putere, îi voi şterge din suflet fiecare tristeţe. Mai ales, mă voi bucura de fiecare mulţumire a lui. Voi fi Prietenul lui. Am să-l încurajez să descrie Universul aşa cum l-am văzut eu. Să povestească altora despre Turnul de Stele şi coroana lui orizontală de flori strălucitoare, despre Unicul Ochi Cosmic şi punctele imposibil de numărat care locuiesc în Inima de un roşu electric a Cosmosului. Probabil, prietenul meu va povesti mai bine decît mine, chiar dacă şi eu aşi fi în stare să pictez .
Am să-l ajut cu toate puterile mele să creeze în deplină inspiraţie. Voi încerca să-l învăţ că poate alege să facă orice cu viaţa lui dar cel mai preţios timp îl va folosi ca să creeze. Ceva. Orice.

Categoric era bine intenţionat Punctul. Din fotoliul cel mai confortabil, urmărea încîntat cum micuţul său Prieten creşte cîte un pic. Veni ziua cînd ajunse pînă la marginea mesei din casa părintească, cînd primul obiect pe care puse mîna lui micuţă, fu o pensulă de pictură. La îndemnul Punctului supraveghetor, mama îl urcă pe micuţ pe scaunul prea înalt şi-l aşează la masa încăpătoare, ca să poată desena în voie .
Totuşi, aştepta cumva gelos să vină ziua cînd el şi numai el va fi capabil să influenţeze inima pe care sincer voia s-o protejeze pentru că realmente o iubea.
Un Timp, Punctul trebui să asiste complet neputincios la căutările personale ale Inimii prietenului său. Degeaba încerca să iasă în evidenţă, inutil se oferea cu ajutor încercat Punctul… Înţelese că vanitatea lui de Punct înţelepţit nu avea ecou în Inima pe care voia s-o modeleze după chipul şi asemănarea lui.
Inima de care se ataşase atît de sentimental, avea să aibă în Timp propriul ei drum cosmic. Ca orice altă creaţie cerească.
O singură dată, se uită adînc în ochii noului său prieten.
Telepatic, îi arătă întreg Universul.
Apoi, nu mai încercă să-l influenţeze. Pentru că era sincer ataşat, Punctul deveni în fine, un partener. Un real prieten.
Un partener sincer ca un prieten.
Se mulţumi să aştepte devotat lîngă întinsele pînze de pictat.
Cu încîntare Punctul văzu cum, sub mîna Artistului, se reaşează tot Cosmosul punct cu punct, culoare lîngă culoare între patru rame ca patru Cruci întretăiate. Căci Pictorul povesti Lumea în tablouri mari, foarte mari, cu mult mai mari decît statura lui de om dar tocmai potrivite cu Harul staturii lui de Artist Creator .

Înăuntrul acestor rame, dacă doreşti te poţi înălţa cîteodată pe Scări. Alteori, trebuie să te ridici direct, neajutat, către un nepieritor Punct central de Lumină…
Dacă vei iubi exploziile corolei solare vei urca la nesfîrşit, mereu mai sus, cu mult mai sus decît cenuşiul întunecat al spaţiilor deşertoase în care sunt mînate către o fericită inerţie Cometele tuturor greşelilor noastre nedorite. Iar dacă vei fi disponibil, aripile mereu deschise ale unei Cruci Cosmice te vor binecuvînta cu razele unui Suflu strălucitor .

Într-o zi, noul Prieten al Punctului se pictă pe sine. Un autoportret. În mîna Pictorului , Liniile s-au lăsat din nou supuse şi s-au concentrat aspre către doi ochi melancolici, care nu se îndură să părăsească o boabă de lacrimă micuţă, strălucitoare, mereu vie.
Un întreg Cosmos luminos.

Cînd Pictorul puse ostenit pensula jos pe masa copilăriei ce se micşorase între timp , prietenul său Punctul a intervenit ; a luat cu tandreţe mîna Prietenului său, au apucat împreună pensula încă umedă şi au pornit împreună o linie foarte ondulată.
Cu vopsea de petale roşii au semnat împreună :

Perez Celis.

Vioara. Iubirii.

Era frig.
Era rece.
Era un frig rece.
Pînă şi serii îi era frig. Ba, îi era chiar foarte frig acelei seri .
Căută seara dar nu găsi în jur nici o sursă de căldură. Florile se închiseseră, iarba se îndoise spre pămînt, păsările cîntătoare se strînseseră una sub aripa celeilalte ca să poată adormi. Pînă şi soarele, se retrăgea, apunînd tot mai departe, într-o zare de sticlă albastră. Parcă nici şalul frunzişului des nu-I mai oferea adăpost. Răceala acelui frig era umedă ca o saună, care îngheţase plină de aburi. De vină era doar ceaţa.
Era prea umedă ceaţa să mai poată coborî la loc în Ocean, aşa că se sprijinea şi ea de umerii serii, deja înfrigurate. Parcă-ar fi vrut să se încălzească la însăşi inima apusului ascuns de soare…"Măcar dacă-ar fi trecut cineva pe stradă, aşi avea cu cine schimba o vorbă, două şi m-aşi mai dezmorţi, gîndi seara, dar uite că şi lor le e frig. Lor oamenilor îmbrăcaţi în haine reci". Înainte însă ca ultima pagină de lumină să însoţească soarele pe partea cealaltă a Pămîntului, la un capăt al străzii, se ivi o siluetă. "Ah, îşi zise seara,iată că vine totuşi cineva"!
Un necunoscut, înainta grăbit cu mantia fîlfîind după el ca-n desenele animate, cu gluga coborîtă neglijent peste frunte.
Dar silueta călca în paşi vechi, gînditori, neatenţi .
Şi apoi silueta nu părea singură. Purta în braţe forma unei femei în miniatură. Seara îl opri şi oricîtă teamă avea că ceaţa va auzi ce întreabă zise : Domnule, pe cine cauţi ? Pe Maestru, răspunse necunoscutul . Seara se întristă : După ce vei pleca de la Maestru, mai stai o clipă cu mine ? Da, poate că mai stau.
Bine, atunci, intră aici. Şi cu o umbră prelungă, seara îl conduse pe necunoscut la o poartă înaltă. Nu suna că nu deschide. Intră direct şi spune-i imediat ce vrei de la el . Dar tu cine eşti ? întrebă silueta oprindu-se o clipă. Eu, sunt începutul nopţii…răspunse plină de speranţă seara.
Necunoscutul intră. Nu bătu mult. Înţelese că s-ar putea să nu-i deschidă nimeni. Aşa că deschise cu măsură uşa sculptată. E cineva acasă ? De după o altă uşă sculptată, apăru Maestrul.
Ostenit, singur, aproape apatic. Ce vrei ?
V-am adus Vioara , Maestre ! Iat-o ! zise necunoscutul întînzind către Maestru cutia vişinie în formă de femeie în miniatură, a unei

viori. Vă rog să vă uitaţi la ea. Ce are ? întrebă Maestrul fără să se apropie. Nu ştiu, răspunse amărît necunoscutul dezvelindu-şi capul cu respect . Nu mai cîntă. Numai Dvs. o puteţi repara.
Ah ! duse Maestrul mîna dreaptă către inimă. Eu nu mai repar de mult viori, pentru că nu mai vreau să cînt la viori care nu rămîn ale mele. Si-apoi, nu sunt singur, am companie asta seară.
Mi s-a spus că mă veţi refuza ! zîmbi cu blîndeţe necunoscutul. Dar am fost rugat să vă aduc această vioară. Am venit de foarte departe să v-o aduc şi să v-o las. Macar uitaţi-va la ea …Maestrul privi cutia închisă cu învăţată politeţe dar nu-şi ascunse dezinteresul. Necunoscutul puse cutia pe masă si se retrase mai către perete. Se uită in jur, nu era nimeni. Doar pe canapea, aburul ceţii de afară se cuibarise între pernele brocate, aşteptînd ca Maestrul să-i mingîie indiferent oasele picioarelor îngheţate . Urmă o linişte plină de jenă . Cîndva, deranjat de un zgomot al oraşului îndepărtat, Maestrul se apropie de cutia ca o femeie in miniatură şi o deschise.
Într-o catifea încă roşie, se învelise o vioară de lemn cafeniu, decolorată ca o fată nebronzată.
"Asta a fost o vioară bună, tresări Maestrul . Şi frumoasă. Vioară de Meşter". Cu neaşteptată tandreţe, Maestrul ridică vioara şi o apropie de mîna sa dreaptă. Se uită înăuntrul viorii, îi privi cu atenţie pieptul, gîtul, spatele, analiză starea popului de sub căluş şi observă desigur că nu are corzi. Că nu mai are decît o singură coardă moale, răguşită, lipsită de muzică. Nu trebuie reparată, spuse Maestrul . Îi lipsesc trei corzi şi un Maestru care să cînte la ea. I-am pus corzi bune Maestre şi tot n-a cîntat, se scuză necunoscutul. Le-a rupt pe rînd, ca spicele înalte cînd te plimbi printr-un lan copt . Nu ştiu de ce n-a rupt-o şi pe asta !
"A obosit ! Şi-a păstrat doar coarda ei sensibilă care probabil mai speră ! " , gîndi cu o bruscă bucurie Maestrul. Regretînd imediat că s-a bucurat, maestrul se auzi spunînd :
S-o repar, s-o fac să cînte în mîinile mele pentru ca apoi s-o iei dumneata şi s-o duci cine ştie unde ? Nu mulţumesc ! Poţi pleca. Şi ia şi vioara de pe masă, te rog . Se supărase Maestrul. Regreta că se emoţionase la soarta unei viori ostenite, că o dulce compasiune îi atinsese inima ca o batistă caldă de mătase parfumată. Regreta că mai putea iubi. Că mai putea repara viori cu sunete profunde . Regreta că-i era teamă de un nou eşec sentimental. Dar mai mult regreta că spusese aceste cuvinte iar acum aştepta cu ochii la noaptea plină de ceaţă de pe geam, să-l audă pe necunoscut închizînd cutia, luînd vioara şi ieşind. Aştepta tăcînd, fără să poată spune ce gîndea de fapt : "Lasă-mi mie vioara asta" ! Dar în spatele lui era linişte. Seara tăcuse pînă atunci ascunsă în perdeaua grea de catifea de la

fereastră. Cu o mişcare complice, se apropie de marginile roşii care acopereau vioara. Postavul se dădu la o parte atingînd singura coardă nestrînsă a viorii , iar coarda, murmură o veche melodie de dragoste : Mourir d'amour ! Fără să arate, Maestrul tresări de surpriza plăcută că nu s-a înşelat. Da, de asta-şi rupea vioara corzile singură : ca să nu cînte oricine la ea. Că dacă n-o va cînta Maestrul, mai bine să moară cu speranţa că El o va salva în ultima clipă.
Ea îl rugase pe necunoscut s-o ducă la Maestru. Ea, vioara. Numai el, Maestrul ar fi ştiut s-o cînte. Dacă ar iubi-o şi el, singurul Maestru pe care ea, vioară dezamăgită, mai voia să-l iubească aşa cum se iubeşte ultima dată. De sub apăsarea surdinei încă strînsă prea tare pe căluş, mumura tristul refren discret dar cu insistenţă.
Impresionat, Maestrul se apropie de cutie, luă arcuşul din spînzurătorile de pe capac, îl încordă din butonaşul lui de sidef şi îl trecu de cîteva ori,cu putere peste dreptunghiul de colofoniu ce aştepta parfumat în cutia sa separată. Apoi, cu o mişcare neaşteptat de iute, tăie cu el ceaţa din salon, aşa cum ai tăia un pepene roşu cu spada. Ceaţa pîrîi şi se dădu neputincioasă la o parte. Aşezînd arcuşul pe marmora mesei, luă vioara cu mîna stîngă şi mîngîie cu mîna dreaptă şoldurile ei haşurate. Apoi, cu infinită tandreţe strînse cheia de abanos pe care singura coardă a viorii se înfăşură grăbită. Îmbrăţişă vioara cu gîtul aplecat spre inimă , apăsă degetele potrivite pe singura coardă tensionată, apoi cu mîna dreaptă porni arcuşul peste notele cîntecului de dragoste pe care vioara nu încetase să-l murmure. Vibră deodată întunericul de dincolo de fereastră, fruntea încruntată a Maestrului şi mîna rece a serii în palma necunoscutului.
Schimbul de dragoste îmbujoră vioara în cel mai cald auriu, înfioră cerul obosit de frig, trezi păsările ascunse una sub aripa celeilalte, făcu frunzişul să freamete, deschise petalele florilor, încălzi umerii îngheţaţi ai sfîrşitului de noapte şi aduse în zarea vineţie, roşul infinit al răsăritului de soare.
Cît mă costă această vioară ? întrebă Maestrul pe necunoscut, în timp ce ascundea vioara cu o singură coardă la subsuoara dreaptă.
Nimic. Este vioara Dvs. A dorit să ajungă la Mestrul ei. Vă aparţine.

Se retrase necunoscutul. Pe drumul spre casă flirtă cu seara care se făcuse dimineaţă, o lăsă să-l conducă pînă în dormitor , baură împreună un pahar cu vin şi înainte de a adormi împreună pe aceeaşi pernă, se sărutară între ochi de somn uşor.

În partea cealaltă a oraşului, Maestrul şi Vioara lui , urcau pe o singură coardă bine acordată, unica scară capabilă să deschidă orice Zare : Iubirea Împărtăşită.
Atunci, soarele poate răsări ca o cireaşă coaptă într-un pom de Aur .

CORINA CHIRIAC, 5 octombrie 2005, Buenos Aires.